

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

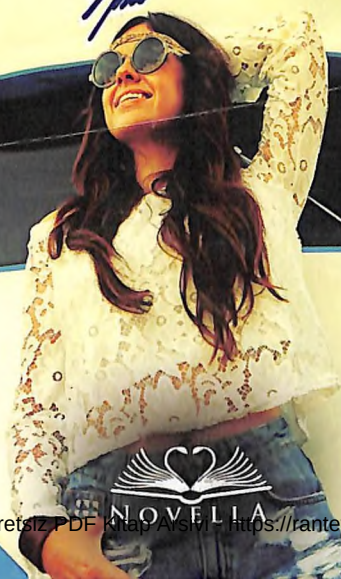
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R.S. Grey

RİTİMİ
AKSAK
KALBİM

Ücretsiz PDF kitap ASL: <https://fantasy.org>

R.S. Grey

RİTİMİ AKSAK KALBİM

Not: Bugün bir nevi kanımları çiğnedim!

Eğer bir yıl önce biri bana âşık olacağımı, çantamı sırtıma atıp yollara düşeceğimi, hem de tüm bunları başka bir bedenden bana misafir gelen yeni bir kalple yapacağımı söylese, ona hayal kurmanın bile bir sınırı olduğunu hatırlatırdım.

Ancak ben; Abby Mae, bunların hepsini yaptım.

Tabii Beckham'la tanıştıktan sonra. Beckham... Akıllı, duygusal, sınır tanımaz Beckham. Bana verilen ikinci şansı –ağır aksak kalbimin bedenime sunduğu yeni nefesi– boşa harcamadıysam, bana hayatın garantiye alınmayacak kadar kısa olduğunu gösterdiği içindir.

Bizimkisi, yarının ne getireceğini bilmediğimiz ve umursamadığımız bir yolculuktu.

Yolculuğumuz, pervasız aşkın rotasıydı.

Beni o rotadan çevirecek bir harita da henüz çizilmedi.

[/novellayayinlari](#)
[/novellayayinlari](#)
[/novellayayinlari](#)

ISBN 978-605-186-332-0

9 786051 863320

online sipariş: okuoku.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Ritmi Aksak Kalbim

© R.S. GREY

Özgün Adı: With This Heart

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim ajans aracılığıyla Novella-Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Yayınevi Sertifika No: 12330

1. Baskı: Haziran 2017

ISBN: 978-605-186-332-0

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Deniz Çakırhan
Sayfa Tasarım : Başak Yaman Eroğlu
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Baskı Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Yolu No: 8
Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 482 11 01

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

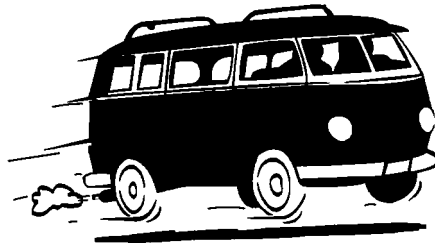
www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Marti Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

R.S. Grey

RİTMİ AKSAK KALBİM

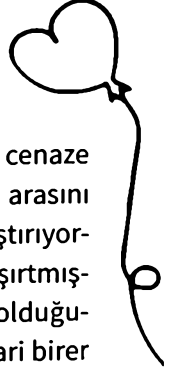

Çeviren: Deniz Çakırhan

Dünyadaki bütün Abby Mae'lerin her biri için.

Birinci Bölüm

Oldukça sıradan bir cumartesi öğleden sonrası, bir cenaze evinde ayakta durmuş, dizili kül saklama kaplarının arasını bir süpermarketin koridorlarına göz atarmış gibi araştırıyordum. Epeyce seçenek vardı. Bu gerçek beni bayağı şaşırtmıştı. Bu tür şeylerin standart boyları, standart renkleri olduğunu sanırdım, ama hayır. Bunlar uzun zaman önce ticari birer ürün haline gelmişlerdi. Bunu, suçlamak amacıyla söylemiyorum. Neden daha kişisel bir dokunuşu tercih edebilecekten sevdiğiniz birinin, göz zevkinizi bozan siyah, seramik bir şeyin içine tıklılmasını isteyesiniz ki? Ellerinde her şey vardı: geyik kafası şeklinde kabartma desenleri, pırıltılı kalp desenleri ve bir kel kartalın altına işlenmiş, vatanseverliğin her zamanki sembolü olan Amerikan bayrağı.

Her neyse, o içeriye girdiğinde tam da orada durmuş, saçma sapan seçenekleri inceliyordum.

Kapının üzerindeki küçük çan neşeli bir şekilde çınladı -ki bu, bir cenaze evi için bence tuhaf bir dokunuştur- ama dönüp bakma gereği hissetmedim. Cenaze evleri bunaltıcı yerlerdi ve benim bir görevim vardı: bir kap seçip mümkün olduğunca çabuk oradan çıkmak. Ayak sesleri arkamda bir silüet görüş alanıma girinceye kadar yankılandı.

Donakaldım.

O kadar koridor varken bu kişi hemen yanımdakilere mi göz atma gereği duymuştu? Kül kabı satın almak bir tür kişisel bir süreç değil miydi? İnsanlarda nezaket denen şey artık kalmamış mıydı?

Bakışlarımı önümdeki kaplardan ayırmaya gerek duymadım, ama bu, onu yaptığı saygısızlıktan vazgeçirmedi.

Pürüzlü sesiyle, “Ben olsam kesinlikle şunu alırdım,” diye öneride bulundu.

Odağımyı yitirmeye beni ikna eden, bu ses oldu.

Bakışlarım, elleri kot pantolonunun ceplerinde, kahverengi dağınık saçlarının üzerinde deniz mavisi bir beysbol şapkasıyla bir adam figürünü seçebilecek kadar sola kaydı.

Alaycı gülümseyişi bana sataştığı gerçeğini ele veriyordu. Hem de bir cenaze evinde.

Buna onu neyin ittiğini anlamak için gözlerimi kıstım ama bir şey bulamadım.

Düz bir sesle, “Seçiminizi mutlaka göz önünde bulunduracağım,” deyip bir başka koridora yöneldim. Hemen peşimden gelmedi, ben de sert tepkimin onu gücendirdiğini düşündüm.

Danışma masasının köşesinden birisi dönüp geldiğinde parmağımın ucunu raflardan birinde gezdirerek toz topluyordum. Onu daha önce fark etmemiştim ama şu an iskalamak mümkün değildi. Bu iri adam kocaman siyah bir damlaya benziyordu. Yaklaşık on yıl kadar önce, muhtemelen hâlâ ayak parmaklarının neye benzediğini görebildiği zamanlarda satın aldığı ucuz bir takım elbisenin içine sığmak için beyhude bir çaba sarf etmişti.

Adam, “Merhaba. Al’ın Cenaze Dükkânı’na hoş geldiniz.

Bugün ihtiyacınız olan şeyi buluncaya kadar size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Belli ki bu konuşmaya önceden çalışmıştı, ama gene de sikkın ve ifadesiz sesi içimde bir hayal kırıklığı yarattı. Kül kabı alırken bana yardım etmenin, yapmak istediği son şey olduğu apaçıktı.

Cevap verecek fırsatı bulamadım.

Arkamdan, Bay Pürüzlü Ses, "Evet. Adınız Al, değil mi?" diye konuştu. Koridorda peşimden geldiğini fark etmemiştim.

Çalışan, kalın kaşlarını bir çizgi haline getirerek, "Hayır. Ben onun torunuyum, adım Fred," dedi.

Arkama dönmedim ama yabancıнын bana yaklaştığını hissedebiliyordum. "Fred. Ne muhteşem bir isim. Bu genç hanımefendinin yardıma ihtiyacı olduğuna gerçekten inanıyorum. Sanki kül kaplarının arasında kaybolmuş gibi görünüyor," diye devam etti.

Başımı hiddetle savurarak döndüm, eminim delici bakışlar fırlatıyordum. Sanki benden sadece bir-iki yaş büyük de-ğilmiş gibi bana "genç hanımefendi" demişti.

Keskin bir bakış atarak, "Ne münasebet. Kaybolduğum falan yok," dedim.

Sersem gülümsemesi hiç bozulmadı. Bu adam da kimin nesiydi böyle?

Bakışlarım, üzerinde "okulu boş ver, uyuşturucunu al ve sebzeyle kal" yazan tişörtünü taradı. Sonra yine gölgede kalan gözlerine baktım. Şapkası kapattığı için gözlerinin rengini zorlukla seçebiliyordum ama geri kalan her şey oradaydı: keskin hatlı elmacıkkemikleri, düz burun, ateşli dudaklar, uzun kirpikler ve güçlü kaşlar. Eğer cenaze evinde olmasaydım ve bu adam sınırlarımı zorluyor olmasaydı, bu görünü-

mü elde etmek için ruhunu satıp satmadığını merak edebildim.

Fred ilgilenmemiz gereken şeyi hatırlatırcasına, “Hanımefendi?” diye seslendi.

Dükkânda var olan bütün kapları kasteden bir hareketle, “Evet, şey, aslında ben basit bir siyah kül kabı arıyorum. Elinizde öyle bir şey var mı?” diye sordum.

Fred, ağır cüssesini hareket ettirip danışmanın yanındaki kapıya yönelirken gözlerini devirdiğini gizleyemedi. Kendisinden gökteki ayı istemişim gibi homurdanarak, “Arka tarafta bir göz atayım,” dedi.

Giderken Fred’i gözlerimle bir dakika kadar izledikten sonra bakışlarım karşılama masasının üzerinde asılı tabelaya kaydıldı: “Fiyatlarımız rekabetin iki metre altında *gömülüdür*.”

Çok tatlı.

Bay Pürüzlü Ses, topuklarının üzerinde geriye doğru yayanıp kısık gözlerle bana bakarak, “Tamam o zaman,” dedi.

Tuhaf ama ilginç davranışının sebebini anlamak için etrafa bakınarak, “Affedersiniz ama siz buraya kül kabı almaya mı geldiniz, yoksa?” diye sordum.

Basitçe, “Hayır,” diye cevapladı.

“Hayır mı?”

Masumane bir havayla omuz silkti. “Ara sıra gelip son çıkan modellere bakmayı seviyorum. Bir kül kabına ne zaman ihtiyacınız olacağını bilemezsiniz,” dedi.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. “Ciddi misiniz?” diye sordum.

Seksi gülüşe gelin. Kahretsin. “Hayır. Yolun karşısında buzlaç alıyordum ve sizin içeriye girdiğinizi gördüm, ben de bir merakla peşinizden geldim,” dedi.

Akıl karışıklığıyla gözlerimi kıstım. Tabii ya. Normal olmak için aşırı seksiyydi.

Sert bir bakışla, “O halde bir tür sapık mısın?” diye sordum.

Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. İnsanın dizlerinin bağını çözen türden bir gülümsemeydi bu. “Varlığınızla çekimsel bir bağ kurmayı tercih ederim,” dedi.

Ah hadi ama. Beni şaşırtmadığını söylesem yalan söylüyor olurdu. Kendimi hemen toparlayıp olaya odaklanmam gerekiyordu.

“Peki. Ehm, şey, beni sinirlendirme işini başarıyla tamamladın, o yüzden şimdi gidip gününe kaldığın yerden devam edebilirsin,” dedim. Haşın davranıyordum ama tüm o tutumu, kaya gibi sert planım üzerinde bir tehdit oluştuyordu.

Tuhaf geçen bir dakika boyunca kilitlenip kaldık ve ikimiz de bunu bozmak için bir girişimde bulunmadık. Hayatımda tanıdığım insanların çoğu yüzeysel içeriklerle ve küçük hoşbeşlerle yetinirdi. Aynı, “Nasılsınız?” sorusunun ezberlenmiş yanlış cevabının, “İyiyim,” olması gibi. Ama bu adam tam tersiydi. Meraklı, inatçı ve ısrarlı görünüyordu ve ben kendisini hiç tanıımıyordum.

Densiz bir merakla, “Kül kabı ne için?” diye sordu.

Ne?

“Ne? Böyle bir soruyu kim sorar ki? Hiç düşünmeden mi konuşursunuz siz?” dedim. Kaşlarımın yargılayan bir çatılmayla yukarı çekildiğini hissedebiliyordum.

Başını yavaşça aşağı yukarı bir kez salladı, konunun peşini bırakmak istemiyor gibi görünüyordu, ama gene de geri adım attı. “Haklısınız. Özür dilerim,” dedi.

“İşte, almak istediğini aldın. Git şimdi,” dercesine bir ta-

vırla kollarımı göğsümde kavuşturup başımı yana doğru kaldırdım ve, “Kap, köpeğim için,” dedim.

Sırıtişını gizlemek için dudaklarını yaladı. Ölmüş köpeğimi gündeme getirmekten utanıyor olması gerekmez miydi? Şey, yani sahte ölmüş köpeğimi, ama o bunu bilmiyordu.

“Ah, bunu duyduğuma üzıldüm. Adı neydi?” diye sordu.

Sesi sempatik geliyordu ama bana inanmamış gibi gözlemini kısmıştı. İçimi gördüğü hissine kapıldım.

“Sparky,” deyip samimiyetimi ifade etmek için, “ve o gerçek bir köpek,” diye de ekledim. Bunu söylerken neden dört yaşındaki bir çocuk gibi davrandığımı veya neden onu yalanıma inandırmaya çalışmak zorunda hissettiğimi sormayın.

Düşünceli bir şekilde kafa salladı. “Küllerini nerede saklayacaksın?” diye sordu.

Yalan söylemeye devam edebilirdim, ama bir şey beni engelledi ve onun yerine kendimi tamamen yabancı bir adama son bir aydır planlamakta olduğum gizli maceramı anlatırken buldum.

Omuz silkerek yumuşak bir sesle, “Bir araba seyahati esnasında etrafa savuracağım,” dedim.

Lafımın üzerinden bir an bile geçmeden gülümseyişi iki santim daha genişleyerek iyice ortaya çıktı. Bakışlarımı üzerinden alamadım.

“Seni sorma zahmetinden kurtarayım. Tabii ki ben de seninle geliyorum,” dedi.

Şaşkınlıktan dilim tutularak dik dik adama baktım. Beynimde önceden tasarladığım bütün yollar bu adam tarafından düğümlenmişti, bana sadece sessizce bakakalmak kalmıştı. Bu, şimdiye kadar rastladığım en küstah adamdı, ama şakalarının altında gizlenen bir şeyler vardı. Sanırım beni hiç

tanımadığı halde araba seyahatine benimle gelmeyi gerçekten istiyordu.

Tam sert bir cevap dudaklarımda biçimleniyordu ki, deponun kapısından Fred çıkageldi. Susup Fred'e bakmadan önce yabancı adamı son bir kez inceledim.

Fred'in tombul parmaklarının arasında tam istediğim gibi bir kap vardı. Bingo.

Fred, "Elimizde bir tek bu kalmış, ama köşesinde küçük bir kırık var," diye mırıldandı.

"Bunu bana indirimli verir misiniz?" diye sordum. Planım için kül kabının mükemmel olması şart değildi.

Omuz silkerek, "Bu sizin olabilir," dedi ve bana uzattı.

"Ah, tamam, teşekkürler. Zaten köpeğim için," diyerek yalanımın çoğalıp köklenmesini sağladım.

İfadesiz bir sesle, "Tamam," diye cevapladı. "Başka bir şey?"

Seksi bir kolonya esintisi dikkatimi yine Bay Pürüzlü Ses'e yönlendirdi.

Arkamı işaret ederek, "Sanırım bu beyefendi bir tabut arıyor," dedim.

Ben dükkândan uçarcasına çıkarken genizden gelen bir kahkaha beni takip etti. Ellerim kapının ince metal kolunu itekleyince Teksas'ın sıcaklığı beni intikam alırcasına karşıladı. Ah temmuz, bu kadar zalim olmak zorunda mısın?

"Hey, bekle!"

Ensemdeki saçlar diken diken oldu. Mümkün olduğunca hızlı bir durum değerlendirmesi yaptım: Dallas'ın bir banliyösünde bir cumartesi gününün ortasıydı. İnsanlar kaldırımda boş boş geziyorlardı. Arabalar hızla geçiyor, sıcak asfaltın neredeyse erimiş gibi görünmesine yol açıyorlardı. Bu adam

böyle apaçık bir gün ışığında bana hiç bir zarar veremezdi. Gene de eğer bunu yapabilseydi, kesinlikle saat beş haberlerinde son bulurduk. *Diken üstünde yaşamaktan bahset.*

Bu düşünceyle adama birkaç dakika daha ayırabileceğime karar verdim.

Onunla yüz yüze gelmek için topuksuz ayakkabılarımın üzerinde döner dönmez bana, “Adın ne?” diye sordu.

Gözleri çılgınca yeşil hareler taşıyan açık elaydı. Artık gün ışığında olduğumuzdan bunu açıkça görebiliyordum.

“Abby,” diye cevap verdim.

Sanki piyangodan para kazandığını söylemişim gibi gülümsedi. Bu gülümseyiş yüzünü ikiye böldü ve içgüdüsel olarak benim de dudaklarımın yukarıya doğru kıvrılarak tepki verdiğini hissettim.

“Abby,” diye tekrarladı. Adım dudaklarından, benimkilerden hiç dökülmediği kadar hoş dökülüyordu.

Ayağımla yerde hafif bir tempo tutarak, “Evet,” dedim.

Elini kalbinin üzerine bastırarak, “Ben Beck,” diye cevapladı. Sanki onu ne yapacağıma dair henüz karar veremediğimden kendini bana sevdirmeye çalışıyormuş gibiydi.

Gözlerimi kısıp bir elimi kaşlarımın hizasına siper edip güneşten korunmaya çalışarak, “Hani şu müzik grubunun adı gibi mi?” diye sordum.

“Tam anlamıyla,” dedi.

O zaman, daha fazla dayanamayıp güldüm. Son derece sıra dışı bu sevimliliğe direnmek çok zordu.

“Seninle araba yolculuğuna gelmek istiyorum,” dedi. Bunu o kadar kendine güvenerek söylemişti ki daha önce acaba hiç reddedilmiş mi diye merak etmek zorunda kaldım.

Kafamı öce dikleştirip sonra öne arkaya salladım. “Benim

araba yolculuğum yeni yolcu kabul etmiyor, ancak eminim dünyada benimkiyle aynı zamana denk gelen bir sürü araba yolculuğu vuku buluyordur.”

Benim komik olduğumu düşündü. Yorumuma gülümse-di, ama bunu daha çok gözlerinde gördüm. Köşeleri, sanki önceden tasarlanmış gibi ezilmiş bir halde üzerime sabitlen-mişlerdi.

“Eminim öyledir,” diye başladı, “ama içimden bir ses be-nim kaçırmak istemediğim seyahatin seninki olduğunu söy-lüyor.”

Gözlerimi devirdim ve vücudumun Beck gibi birinden uzak kalmak için yaptığı son girişim olduğunu sonradan fark ettiğim bir sebeple bir adım geri çekildim.

“Ne kadarlığına gidiyorsun?” diye sordu. Belki de kısa dö-nem hafıza kaybı vardı. Ya öyleydi ya da küçükken çok iyi bir sporcu-ydu. Hiç kimse kavgada onu şimdiye kadar yeneme-mişti.

“İki hafta... ama neden sorduğunu anlamadım çünkü bir inanca körü körüne bağlanıp bir tarikata katılmak istemedi-ğim sürece bir yabancıyla asla araba yolculuğuna çıkmam.”

Saçmalıklarımın bir kez daha gülümseyecek kadar komik olduğuna karar verdi. “Herkes bir inanca körü körüne bağ-lanmadı,” diye açıklama yaptı. “Bazıları kördü veya uyuyor-du, bu yüzden çağrıyı kaçırdılar. Ayrıca körü körüne bağlan-mak değil, hayata tat katmaktı o.”

Ağzım açık kaldı. Sonra kısık gözlerle adamı inceledim. “Şimdiye kadar tanıdığım en garip adamsın,” dedim.

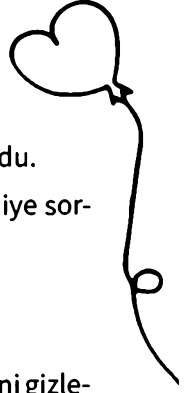
Bu yorumuma direnmedi. Elini arka cebine uzatıp dövüş işine aitmiş gibi duran bir kartvizitle bir de kalem çıkardı. Hız-lı bir hareketle kartı çevirip üzerine çabucak bir şeyler yazdı.

“Eğer seyahatine bir yolcu eklemeye karar verirsen bana haber ver,” dedi. Son bir kez gülümseyerek kartı bana uzattı. Planımı değiştirmeyeceğimi bildiğim halde kartı aldım.

Hoşça kal veya başka bir şey demedi. Topuğunun üzerinde geri dönüp sanki son otuz dakika hiç yaşanmamış gibi koşarak yolun karşısına geçti. Onun petrol istasyonundaki dükkâna girdiğini görmeye yetecek kadar uzun bir süre olduğum yerde donakaldım. Bir dakika kadar sonra dükkândan çıktığında elinde mavi bir buzlaç ve yeşilimsi ela gözlerini maskeleyen yolcu gözlükleri vardı. *Belkide buzlaç konusunda beni kandırmıyordu.*

Bakışlarını bana doğru çevirdi ve ben, banliyö asfaltının uzaklığından nasıl sırtıttığını görebildim. Hiçbir uzaklık onun çekiciliğinin bana ulaşmasını engelleyemezdi. Eski, mavi bir Ford kamyonete yanaştı, içine bindi ve bir daha arkasına bakmadan uzaklaştı.

İlinci Bölüm

Annem, “Baharatlarını nereye koyuyorsun?” diye sordu.

Gözlerimi raflarımda gezdirerek, “Ne baharatı?” diye sordum.

“Biberiye, kekik... bu tür şeyler işte.”

“Tuzum ve karabiberim var.”

Annemin dudakları kısılmış gülümsemesi endişesini gizlemekte pek başarılı olamadı. Sanki evde baharatım olmayınca hayatın diğer alanlarında da yetersiz kalacakmışım gibi. Acaba dişlerimi nasıl fırçaladığımı da merak ediyor muydu?

Kafasını olur anlamında sallarken bir yandan da, “Hafta içi bir ara tekrar alışverişe çıkıp temel ihtiyaçları alalım,” diye cevap verdi. Kafasını sallıyordu çünkü benim vereceğim cevabın bir önemi yoktu. Bir şey önermişti ve sonra *kendi kendine* onaylamıştı.

Dişlerimi sıktım, bir yandan da acaba kalsiyum parçaları ufalanıp boğazıma takılır mı diye merak ettim. Ölmek için ne tuhaf bir sebep.

“Bunu yapmana gerek yok. Ben kendim gidebilirim,” dedim. Sesimi sakın ve derli toplu tutmaya özen gösterdim.

Babam yumurta akını ve bir tür vejetaryen pastırması ha-

zırladığı ocağa arkasını döndü. “Balkabağım, neden annenin sana yardımcı olmasına izin vermiyorsun?” diye sordu. Sert bakışları beni neyle uğraşmam gerektiğini doğru seçmem konusunda uyarıyordu. Farkında olmadığı şeyse, belki de geçmişte uğraşmadığım konular zihnimde üst üste o kadar birikmişti ki, yakında hepsi zincirlerinden kurtulup su yüzüne çıkacak ve beni bir deliye çevireceklerdi.

Ama annemin hayatla ilgili endişelerini kim yok sayabilirdi ki: Beni hayatta tutmak ve görünüşe bakılırsa şimdi de yiyeceklerimin baharatlı olmasını sağlamak.

Yumuşayarak, “Kulağa eğlenceli geliyor. Sanırım biraz baharat kullanabilirim,” dedim, ama bir yandan da bir tür tükenmişliğin, yokluğun içinden gelerek beni çarptığını hissettim. Ayaklarımı sürüyerek tekrar masaya gittim, annemle babamın endişeli bakışlarını görmezden gelerek oturdum.

“Daireyi dekore edip sizinle alışveriş yaparak bütün gün ayakta kaldım. Bana öyle bakmayın.” Dayanma gücüm on sekiz yaşındaki birine göre hâlâ olması gerektiği gibi değildi, ama yavaş yavaş yerine geliyordu. Ama onların bana yavru bir kuşmuşum gibi bakmaları hiç yardımcı olmuyordu.

Annem konuyu değiştirmeye çalışarak, “Peki, yeni evinden memnun musun?” diye sordu.

Bir aydan biraz fazla bir süre önce kendi evime taşınmıştım. Annemle babamın bunu sadece düşünmelerini bile sağlayabilmek için uzun süre kulis çalışması ve iyi hazırlanmış bir power point sunumu yapmam gerekmişti. Sonunda bir anlaşmaya varmıştık. Eğer yolun aşağısında bir ev tutarsam, evden ayrılmama izin çıkmıştı. Sonuç olarak işte buradaydım; tek yatak odalı, derme çatma, çocukluğumun geçtiği mahalleden iki dakika uzaklıktaki evimde ve ben burayı se-

viyordum. Bu ev benim özgürlüğümdü. Dökülen boyalar benimdi; gıcırdayan yer döşemeleri benim evimdi.

“Çok seviyorum,” diye cevap verdim.

Babam yumurtaları çevirirken, “Komşularından herhangi biriyle tanıştın mı?” diye sordu.

Bu konuda yalan söylemeyi düşündüm, sırf kafaları rahat olsun diye, ama bunun yerine gerçeği saklamaya karar verdim. Arada fark var. Onlara sol taraftaki yaşlı, biri kısmen kör, biri kısmen sakat olan homoseksüel çiftle tanıştığımı söylemedim. Bu, ilginç bir birleşimdi, ta ki geçen gece kör olanı sarhoş haldeyken kapımı çekiçle dövene kadar. Gerçekten elinde çekiçle kapımı dövdü. Anladığım kadarıyla kendisinden çaldığımı düşündüğü on üç doları geri istiyordu. Neyden bahsettiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Kapıyı açmaya yeltenmedim bile, nihayet o da evine geri döndü.

“Hayır, henüz değil, ama evden dışarıya pek çıkmadım,” diye yalan söyledim.

Babam yumurtayı ve sahte pastırmayı geniş bir servis tabağına koyup tabağı mutfak masama/çalışma masama/öteberi toplama yerine koyarken, “Hımm, eminim yakında birkaç iyi insanla tanışırsın,” diye vaatle bulundu. Şimdilik kahvaltılık masamızın merkezinde üzgün bir baykuştan mumluk ve bir yığın ilaç kitapçığı yer alıyordu.

Annem karşımdaki sandalyeye otururken gözleri benimkilerle buluştu ve ben milyonuncu kez kime benzediğimi merak ettim. Annem de babam da kahverengi saçlara ve kahverengi gözlere sahiptiler. Ama benim açık çilek sarısı saçlarım ve adaçayı yeşili gözlerim vardı. Annem bana hep saç rengimin kuşak atladığını söylerdi, ona göre büyükannem gençken onun da altın sarısı saçları varmış. Büyükannem de

büyükbabam da artık hayatta olmadıklarına göre, annemin sözüne inanmak zorundaydım.

Annemle babamın gerginlikleri tenimi karıncalandırınca-ya kadar bir süre sessizce yemek yedik.

Tanrılara annemlerin buradan uzaklaşmalarını sağlayacak bir planları olması için yalvararak, “Ee, çocuklar, günün geri kalanı için ne planlıyorsunuz bakalım?” diye sordum.

Annem bana gülümseyerek, “Kolilerini açman bitene kadar burada kalmayı planlıyoruz,” dedi.

Tek bir şeye odaklan, tek bir şeye odaklan, tek bir şeye odaklan. Birkaç gün içinde buradan gitmiş, iki haftalığına onlardan uzaklaşmış olacaktım. Suçluluk duygusuyla sarınmış mutluluk duygusu mideme çöreklenmişti ve zorla başımı salladım. “Teşekkürler, bu harika olur.”

Belli ki mahremiyet benim evimde pek bulunmayan bir şeydi ve evimde dolaşırken, bir şeyleri toparlayıp annemlerin yeni evi addettiğim noktalara yerleştirirken mümkün olduğunca bunun tadını çıkartıyordum. Annemle babam benim iyi beslendiğimden, duşumu alıp pijamalarımı giydiğimden emin olduklarında, bir saatten biraz fazla bir zaman önce gittiler. Görünen o ki ben daha bir tay tay bebektim.

Pazar gecesi olmasına rağmen akşam için herhangi bir planım yoktu ve ertesi gün evin civarında amaçsızca dolaşmak dışında yapacak bir şeyim de yoktu. Annemin bir ara uğrayacağından emindim ama bu artık yeterli olmuyordu. Çok uzun bir zaman boyunca televizyon izlemenin ve kitap okumanın arkasına saklanmıştım çünkü bunlar fiziksel olarak katlanabildiğim şeylerdi, peki şimdi ne yapacaktım?

Bana bu kalp verilmişti ve her dönüm noktasında, kalbimi diğer insanların, daha iyi insanların, kullandığı gibi kullanmadığım için hissettiğim suçluluk hissi sancısını hissetmiştim.

Geçen günkü olaydan beri trilyonuncu kez kafamdan Beck geçti. Arabamın kapısını kapatır kapatmaz bana verdiği kartın arkasını çevirmiştim. Bir tarafında: “Daniel Prescott, Prescott Yayınevi CEO’su” yazıyordu, bir faks ve telefon numarası vardı. Arka tarafındaysa Beck’in adı ve numarası vardı, gözlerimin önünde yazılmış olmasa bir çocuğun yazdığını düşündürtecek kadar kötü bir elyazısıydı.

Beck kartını bana verdiğinde kullanmaya hiç niyetim yoktu. Ama şimdi, *Real Housewives of Whatever City* dizisinin tekrarını mı izleyeyim, veya ne bileyim, kendimi ikinci katın penceresinden dışarıya mı atayım karar vermeye çalışırken, Beck’in hayatıma nasıl bir tuhaflık katacağını görmekten başka bir seçeneğimin olmadığına karar verdim. Ve evet, dürüst olmak gerekirse ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. İşte. Mutlu musunuz?

Mutfak sandalyesinden kalkıp tezgâhın üzerinde duran cep telefonumu aldım. Çılgın bir anlığına onu aramayı düşündüm, ama sonra aslında bir erkekle telefonda hiç konuşmadığımı hatırladım. Yani, babam hariç ama o pek sayılmazdı. Ya telefonda sesim çok garip çıkarsa? Bilirsiniz, hani bazen kendi sesinizi duyar da aman Tanrım, insanlar bu sese nasıl tahammül ediyorlar diye düşünürsünüz ya. Bu yüzden aramak yerine mesaj gönderdim.

Abby: Neden benimle birlikte yolculuğa çıkmak istiyorsun?

Kalbim göğsümün içinde öyle hızlı çarptı ki bir an sanki artık çalışmamaya karar verecek zannettim. Parmağımın ucunu köprücük kemiğimin birkaç santim altındaki derin

yara izinin üzerinde hafifçe gezdirdim. Kalbimin şansına Beck, mesajıma hemen cevap verdi.

Beck: Abby?

Adının ekranda yanıp söndüğünü görünce heyecanlandım, ama sonra *ne tür bir çaresiz mesaja hemen yanıt verir ki* diye düşündüm. *Gossip Girl* dizisinden veya benzer popüler kültür dizilerinden anladığım kadarıyla havalı olan hareket biçimi, sanki cevap yazamayacak kadar meşgulumuşsun havası yaratmaktı. Bu yüzden tekrar yazmak yerine buz pateni yapıyormuş gibi, tüylü çoraplarımla evin sert tahta döşemesi üzerinde birkaç kez kaydım. Yeterince zaman geçince mesajımı yolladım.

Abby: Soruma soruyla cevap verdin.

Beck: En heyecanlı yerinde kesilen dizilerden hoşlanmam.

Gene hemen cevap vermişti ve o an *Gossip Girl* dizisinde otuzlu yaşlardaki oyuncular lise öğrencisi gibi göstererek pek de doğru bir şey yapmadıklarını düşündüm. Ben de havalı olmaya çalışmaktansa cevap verdim.

Abby: Soruma alakasız bir cevap verdin. Gittikçe batıyorsun.

Beck: Hayır, güven bana, tam da sorunun cevabını verdim. En heyecanlı yerinde kesilen dizilerden hoşlanmam. Giriş- kül kabı satın alan kız. Ne için aldığı konusunda kesinlikle yalan söylüyor, sonra da günbatımında yola çıkıyor? Bunun sonunu bilmem lazım. Cinayet, intihar?

Abby: Senin bir hayatın yok mu?

Beck: Şu an onu yaşıyorum.

Abby: Yani bir işin ya da ailen? Aman Tanrım, yoksa baba mısın?

Beck: O kadar yaşlı mı görünüyorum?

Abby: Olabilir.

Beck: Bunu iltifat olarak kabul ediyorum ama arkamda iki haftalığına ara verilemeyecek hiçbir şey bırakmıyorum.

Bu cümlelerin benim hayatımı da ne kadar yansıttığını düşündüm. Yeni bir mesaj yazabilmek için bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya kadar midem çalkalandı.

Abby: Yüzde kaçın anayolun kenarında tecavüz ettikten sonra beni öldürmek istiyor?

Sormak zorundaydım. Belki sorarken daha nazik olabilirdim ama buna gerek yoktu. Nasılsa benimle yolculuğa gelmeyecekti.

Beck: Sen delirdin mi? Anayolun kenarı cinayet işlemek için fazla kalabalık. Sürücüler olayı görürler. Kuytu bir yer bulmam ne kadar sürer bilmiyorum. Ve Tanrı bilir, sen de pek uysal davranmazsın. Artı, beni içine çektiğin dizinin sonunu görmeden edemem.

Abby: Mesajlaşıırken şaka yapıp yapmadığın çok iyi anlaşılmıyor, o yüzden söylediklerini ciddiye alıyor ve seninle mesajlaşmayı kesiyorum.

Telefonumu elimden bırakmadım. Şaka yaptığını biliyordum, ama yapmasa bile, yeşil harelili gözleri onun seri katil olması riskini göze almaya değdi.

Beck: Benimle mesajlaşmayı kesersen cinayet listesinin en başına yerleşirsin. Listede senden önce gelen Chipotle'daki çocuğun -bana az pilav vermişti- önüne geçmiş olursun.

Abby: La la la... Cevap vermiyorum.

Beck: Tamam, bekle. Daha yeni tanıştık ve iki defa cinayetle ilgili şaka yaptım...

Abby: Konuyu dağıtma...

Beck: Bazen insanlara güvenmen gerekir.

Homurdandım. Evet, doğru.

Abby: Soruma klişe bir cevap verdin.

Telefonum masanın üzerine düştü ve evde dolanırken elime almadım. Buzdolabına gidip içindeki sevimsiz şeylere göz attım. Yatak odamdan geçip yarım saat önce yerleştirdiğim şeylerin yerlerini değiştirdim.

Ama aslında gerçekten yaptığım tek şey Beck'in söylediğini ve söylediği şeyin içime işleyiş şeklini düşünmekti.

Yaklaşık bir saat sonra basit bir kelimeyle tekrar cevap verdim.

Abby: Biliyorum.

“Biliyorum” demiştim ama daha önce bu şekilde güvenmek zorunda bırakıldığım hiç kimseyi düşünemiyordum. Gecenin geri kalanında yatağıma uzanıp Beck’le ikimizin yan dairedeki biri yarı kör olan homoseksüel çift gibi yaşadığımızı hayal ettim. Alkol bağımlılığından mustarip olmalarına rağmen mutlu görünüyorlardı. Birkaç kedileri vardı ve bazen duvardan, müzik dinleyip güldüklerini duyardım. Bu bana aşk gibi görünürdü.

Ertesi sabah bir mesajla uyandım.

Beck: Ne zaman yola çıkıyoruz?

Cevap vermedim. Bu, küçücük evimde, gecenin bir yarısı yarı bilinçsizken ve kendimi yalnız hissederken düşünebileceğim bir şeydi. Gün ışığında berraklık geri gelmişti, herhangibir cevap vermeksizin telefonumu el çantama tıktım.

Güne, organ naklim yapıldıktan sonraki sıradan günlere başladığım gibi başladım; ateşimi ölçtüm ve ardından reddetmeyi engelleyici ilaçlarımın her birini tek bir büyük lok-

mada yuttum. Bu numarayı daha önce öğrenmiştim. Hasta olmakta çok başarılı olduğumu söyleyebilirdim.

Haftada bir, vücudumun yepyeni kalbime saldırmadığından emin olmak için doktor kontrolüm vardı. O gün, annemle oraya gidiyorduk. Gelip geçen evlerin görüntüsünün bulanmasına aldırmandan gözlerimi pencereden dışarıya dikmişken ilk kez seyahatime Beck'in de katılmasını *istediğimi* düşündüm. Aslında bu seyahate artık Beck'siz gitmek istemiyordum. Bu düşüncüyü bastırmak için müziğin sesini iyice açtım ama annem hemen tekrar kıstı.

Annem, "Araba sürerken bu kadar yüksek sesle müzik dinlemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ee, yo, aslında hayır," diye yalan söyledim. Müziğin sesi ne kadar yüksekse o kadar iyiydi. Diğer bütün sesleri bastırmadığı sürece müziği nasıl hissedebiliydiniz ki?

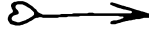
Annem, "Abby, araba sürerken dikkatinin dağılmasına izin veremezsin. Yola odaklanıp her an tedbirli olmak zorundasın," dedi.

On dokuz yaşında olmama ve halihazırda üç yıldır araba kullanıyor olmam gerekmesine rağmen annemin neden bunları tekrar tekrar söylüyor olduğunu merak edebilirsiniz. Görünen o ki, eğer doğuştan kalp yetmezliğiniz varsa kalbiniz her an sizi yarı yolda bırakabilir ve örneğin 71. Karayolu'nda güneye doğru ilerlerken ölüp kendinizle birlikte, aynı yolda güneye giden başkalarını da yanınızda götürebilirsiniz. Bu yüzden ben de ehliyet almama rağmen iki ay önce organ naklim yapıncaya kadar araba sürmeye başlamadım.

Annemin dikkatini sağlığıma çekmeye çalışarak, "Bugün sadece laboratuvar testlerini yaptırıyoruz, değil mi?" diye

sordum. Bu annemin dikkatini dağıtan en sevdiği konuydu ve %99 işe yaradığı için son derece minnettardım.

Annem, “Evet, sonra da sanırım Dr. Pierce her zamanki gibi hızlı bir fizik testi de yapacak,” dedi.

Birkaç tüp kan alındıktan sonra gömleğimin kolunu tekrar aşağıya indirdim. Yazın uzun kollu gömlek giymekten nefret ediyordum ama Dr. Pierce’ın ofisine giderken kat kat giyinmek zorundaydım. Son birkaç yılda epeyce kilo kaybetmiştim ve yeni kalbim kaybettiğim kiloların birazını geri alma yardım etse bile yine de çoğu zaman kemiklerime kadar üşüyordum. İyi ki Teksas’ta yaşıyordum. En azından dışarıda yürürken biraz ısınabiliyordum.

Hemşire nihayet göz kontağı kurarak nazikçe, “İşimiz bitti, sanırım anneniz lobide sizi bekliyordur,” dedi. Benden kan alan hemşire hep aynıydı. İlk geldiğimde tenim normalden on ton açık olmasına rağmen damarımı bulamamıştı. Bu olaydan sonra kanımı alıp işimiz tamamen bitinceye kadar göz kontağı kurmaktan kaçınmıştık. İnsanlar tuhaf.

Ayaklarımı beceriksiz bir biçimde sürüyerek, “Oh, aslında, Alyssa burada mı?” diye sordum.

Hemşire şüpheyle bana baktıktan sonra başıyla onayladı. “Evet, ama şu an molada...”

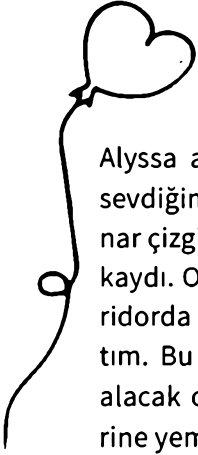
Bu yüzden defol git, kızın on beş dakikalık huzurunu bozma, diye eklemeyi istediğinden eminim.

Çok kötü, hanımefendi.

“Uzun sürmez, hem beni sevdiğine sizi temin ederim. Bir keresinde en sevdiği hasta olduğumu söylemişti.” Aslında Alyssa’nın bunu söylediğini hatırlamıyordum bile. Kendisi-

nin düz ve “saçmalamayı kes” gibi bir yaklaşımı vardı. Aslında bana iltifat ettiğini de hatırlamıyordum, ama yaptığım işe yaradı. Hemşire Alyssa’yı çağırmak için dinlenme odasına yöneldi.

Üçüncü Bölüm

Alyssa aşağılayıcı bir sırıtmayla bir adım yaklaşırken, “En sevdiğim hasta mı?” diye tekrarladi. Kahverengi gözleri kenar çizgisini netleştirmeye çalışıyormuş gibi başımın üzerine kaydı. Onun bakışları üzerimdeyken ben de Dr. Pierce’la koridorda konuşmaya dalmış annemi görmek için dönüp baktım. Bu iki kadının beraber geçirdikleri zamanı göz önüne alacak olursak birbirlerinin en iyi arkadaşı haline geldiklerine yemin edebilirdim. İkisinin bir araya gelmesini sağlayan ortak konu olan şeyin ben ve benim, şey, yeni kalbim olduğunu gözümde canlandırımdı.

Alyssa uyarıcı bir sesle, “Bu konuyu şimdi konuşmak istediğine emin misin?” diye sordu.

“Evet, bu biraz acil.”

Beni taklit ederek, “Biraz?” dedi.

Protesto edercesine burnumu kırıştırarak, “On dokuz yaşıyordayım, unuttun mu? Yani konuşurken doğru kelimeleri seçebilirim,” dedim.

Alyssa gülüp beni en yakın muayene odasına yönlendirmek için kolumu hafifçe çekti.

“Umarım sadece benim işimi değil, bu kliniği ve bütün

hastaneyi istediğın şeyle tehlikeye soktuğının farkındasındır.” Bunu söylerken Alyssa’nın yüzündeki tüm ifadeler sertti, bu da onun uyarısına ciddiyet katıyordu.

“Alyssa, istediğim şeyin bazı sonuçları olduğunu biliyorum. Gerçekten kulağa berbat geliyor ama bu bilgiyi dikkatsizce kullanmayacağıma söz veriyorum.”

Gözlerini devirip kısarak bana baktı. Buna ne kadar değer olduğumu anlamaya çalışıyor gibiydi. O an makyajsız suratının mümkün olduğunca masumane bir portre çiziyor olması için dua ettim. Gene de tedbir için, adaçayı yeşili gözlerimi kocaman açıp yalvaran bir gülümseme gönderdim. Hasta bir çocuğun tam görüntüsünü sergiledim ve istediğimi vereceğinden emin oldum. Bunu öğrendiğiniz için özür dilerim. Keşke hastalığımı böyle aptalca şeyler için asla kullanmadığımı söyleyebilseydim, ama bu konudaki fikrim şu: hayat bana karşı adil davranmadı. Diğer insanlar sevimli veya akıllıydılar ve yaşarken bundan faydalanıyorlardı. Neden ben, SADECE bir ya da iki kez, hastalığımdan faydalanmayaydım ki? Yani, bir Dilek bile tutmadım. Bu benim Dilek’imdi. O anda Alyssa benim Bir-Dilek-Tut cinim sayılırdı.

Belki de ona söylemeliydim.

Neyse, önlüğündeki on iki düzine cepten birinden bir kâğıt çıkardı ve kâğıdı uyuşturucu satıcılarının yaptığı gibi polisler gelmeden önce elindeki şeyden hemen kurtulmak istercesine avucuma sıkıştırdı.

“Bu onların adı ve adresi. Beni ASLA tanıımıyorsun ve ASLA orada bulunmanın gerçek sebebini söyleme, sakın!”

Alyssa benimle böyle konuşunca ellerim hafifçe titredi. O esnada, planladığım şey gözüme son derece ciddi göründü, her şey bir yana, yolculuk gerçek olabilirdi. Beck’in yakışıklı yüz hatları zihnimde maddeleşti.

Alyssa bir anlık bir endişeyle, “Ne kadarlığına gidiyorsun?” diye sordu.

Bana kızacağından korkarak, “İki hafta,” diye fısıldadım.

“Yani iki haftalık kontrollerini kaçırarak mısın?” Bunu söylerken sesi haşındı. *EVET* diye haykırmak istedim. *Hayatımı YAŞAYABİLMEK için iki randevumu kaçıracağım. Sadece reality show izleyeceksem ve annemle baharat seçeceksem yeni bir kalbin ne anlamı var ki?*

Bunu söylemeyi çok istedim ama sadece saygıyla kafamı sallamakla yetindim.

“Evet ama kendime iyi bakacağıma söz veriyorum. Her gün ilaçlarımı alıp ateşimi kontrol edeceğim.”

Bunun yeterli olmadığını biliyordum. Ters gidebilecek pek çok şey vardı.

Düşünürken dudaklarını ezdi ve hâlâ titreyen elimdeki kâğıt parçasını çekip aldı. “İşte, eğer herhangi bir şey olursa diye buraya cep numaramı da yazıyorum.”

Annem pazartesi günü gece geç saate kadar benimleydi ve kendime Beck’le hiç görüşmediğim için endişelenemeyecek kadar geç olduğunu söyledim. Yani, sabah bana mesaj yollamıştı ve ben cevap vermemiştim, ama bu nasıl bir kararlılık? Bir mesaj yollayıp sonra vaz mı geçmişti? Ben aşkın umutsuz ve fırtınalı olması gerektiğini sanıyordum.

Tam bu gerçeğe kafa yorarken, yanımda komodinin üzerinde duran telefonum titredi ve kimin aradığını görmek için ağırlığımı diğer tarafa aktardım. Ekranda neşeli steroid-y şekilli suratıyla **CAROLINE** ismi yanıp söndü. Annemlerin ve belli ki homoseksüel komşularımın ötesinde, benim en iyi

arkadaşımdı. Oh, daha önce söylemem gerekirdi, kör olan komşum tamamen kör değil de, hani size mi bakıyor, yoksa sizin ötenizde bir yere mi bakıyor anlamadığınız tuhaf bakışlı insanlar olur ya, o tür bir kör. Bugün bir ara çöpü dışarıya çıkartırken benimle aynı anda kapıya çıktı.

Çöp poşetine bakarak, "Elinde tuttuğun Otis mi?" diye sordu. Otis?

"Ah... ha, bu..." Sesim yarım ağız ve düzensiz çıkmıştı. Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yapmam gerekiyordu? Zavallı adama elimdeki dün tükettiğim somon balığının ve yanında yediğim bütün o organik/vejeterian/glütensiz yiyeceklerin artıklarıyla dolu bir çöp poşeti olduğunu söylemeli miydim?

Böyle de tuhaftım işte. İnsanlığın sancılı zamanlarından birine herhangi birimizin tahammül etmesi yerine saçma sapan bir yalan uydurabilirdim.

Telefon bir kez daha titredi ve açmak için parmağımı ekranda kaydardım. Oh, tamam.

"Selam, Caroline."

"Merhaba Abby."

Son zamanlarda hep olduğu gibi sesi yorgun geliyordu.

"Methodist'te hayat nasıl gidiyor?" Bu, tanıdığım hasta çocukların çoğunun tedavi gördüğü hastanenin adıydı. Caroline'la birkaç yıl önce uzun uzadıya orada kalırken tanışmıştık. Organ bağıışı bekleyenler listesindeydik. Belli ki ben artık o listede yoktum. Caroline vardı. Organ nakline ihtiyacı vardı çünkü karaciğer kanserinin intrahepatik safra kanalından kaynaklanan nadir bir türünden mustarıptı. Vericisi bulunmuştu ama hâlâ kanserli olan hastalara organ nakli yapmıyorlardı. Organ bekleyen kansersiz bir sürü hasta vardı.

Yani sonuç olarak Caroline tedavi edilmek için fazla kötüydü ve yeni bir karaciğer alamıyordu. Hayatın adilliğiyle ilgili problemimin en büyük sebebi Caroline'dı.

"Aynı, aynı. Annemle babam faturaları karşılayabilmek için sürekli çalışıyorlar ve bu yüzden günler sıkıcı geçiyor," diye cevapladı.

"Gruplara katılman gerekiyor mu?"

"Anneme grupların beni depresyona soktuğunu söyleyince annem artık katılmam gerekmediğini söyledi."

O grupların ne kadar üzücü ve sıkıcı olduğunu hatırlayınca kaşlarım çatıldı. "Evet, sana katılıyorum. Sana vermem gereken bir kitap var. Şehvetli aşk hikâyeleriyle dolu." Yakın zamanda ziyarete giderken yanımda götüreceğim kitaplardan bir derleme hazırlamak için yatağımdan aşağı atladım. Halihazırda yatağımın yanında duran bir çanta vardı, bu yüzden raftan çeşitli kitaplar alarak çantanın içine doldurmaya başladım.

"Tanrım, sürekli kitaplarla televizyon arasında gidip geliyorum," diye cevapladı.

"Ben de öyle."

"GED'lerini¹ almayı bitirdin mi?"

Organ naklinden hemen önce dış görünüşüm hâlâ hoş ve ince bir insan gibiyken, annemle babam okulla ilgili hoşgörülü davranıyorlardı. Organ nakli sonrası tedavi görecektik kadar iyileşir iyileşmez GED için çalışmaya başladım, bu sayede sadece hasta biri olmaktan çıkıp toplumun bir parçası olabilecektim. Bu tuhaf bir anlayış, yıllar boyunca gelecekle ilgili düşünceleri kafamdan atmaya çalışmıştım. Gelecek kariyeriyle ilgili olasılıkları düşünmek, on dokuz yaşına gelebileceğim bile şüpheliyken çok sancılı bir durumdu.

¹ Genel Eğitim Dersleri. (Ç.N.)

“Evet, bir-iki hafta kadar önce bitti. Seni mezuniyetime davet etmeliydim.”

Güldü, üzgün, küçük bir gülüştü. “Mezuniyetin mi vardı?”

“Annemle babam olayı abarttılar. Pasta ısmarladılar. Ah, bir de sertifikamın çıktısını alıp devasa altın bir çerçevenin içine koydular.”

“Nerede şimdi?”

“Yatak odamda kapının arkasında duruyor. Çok çirkin bir şey ama annemlere yakında duvara asacağıma söz verdim.”

Beynimin bir parçası çirkin çerçevelere konmuş diploma-lardan şikâyet ederken ve o bunların hiçbirine sahip olamayacakken Caroline’a karşı duyarsız davrandığım konusunda beni uyarıyordu. Ama daha büyük bir parçam bana onun en iyi arkadaşım olduğunu ve ona karşı dürüst olmazsam geriye bir şey kalmayacağını söylüyordu.

“Ne zaman evci çıkıyorsun Caro?” diye sordum.

“Yakında umuyorum. Belki bu hafta.”

“Bu harika.” Sesimdeki umudun mümkün olduğunca gerçekçi olmasına çabaladım, ama eve gelse bile hâlâ kanserli olacağını bilirken bunu yapmak çok zordu.

“Annem yarın beni meslek danışmanına götürüyor,” diye konuşmaya başladım, bu durum onu güldürür diye umuyordum, “ama dönüşte yanına uğrayacağım ve eğer çarşamba ya kadar çıkmış olursan dışarıda bir yerlerde buluşup kahve falan içelim. Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Bilirsin, bir yerlerde oturup gerçek hayattan, filmlerdekilere değil de gerçek erkeklerden falan konuşuruz.”

Cevaplarken telefonda gülümsediğini duyabiliyordum. “Onlardan bahsetmeden önce gerçek hayatta onlarla tanışmamız lazım.”

R.S. Grey

“Bu konuyla ilgileniyorum,” diye mırıldandım.

“Tamam, sonra görüşürüz.”

“Hoşça kal, Caroline.”

Danışmanlık seansından tam tamına yarım saat önce annem muhteşem gümüş SUV’uyla beni aldı. Krem rengi havalı kol-tuğa oturdum ve annem bana bakarak “hayat harika, değil mi?” tebessümünü gönderdi. Babam yeterince para kazandığından hastane masrafları konusunda endişelenmemiz gerekmiyordu ve bunun geri dönüşü olarak annem, geçen on dokuz yılının her saniyesini benim mutlu ve sağlıklı olduğumdan emin olarak geçirebiliyordu.

“Anneciğim, beni aldığın ve benimle geldiğin için teşekkür ederim.”

Annemin yüzüne yayılan tebessüme bakılırsa doğru bir şey söylemişim. Bazen hayatın alaycı kısmında o kadar kayboluyordum ki, bazı konularda korkunç derecede şanslı olduğumu hatırlamak çatlaklardan dışarı sızıveriyordu.

Ah, evet önceden özür dilemeliyim. Eğer bunu benim doğal olarak özverili olduğumu düşündüğünüz için okuyorsanız, şimdi geri dönmek isteyebilirsiniz. Hayata dair bildiklerimin çoğu ünlü kitaplardan alıntıdır, az bir kısmı da kabul görmüş belgelerden ve bir sosyal haber sitesi olan Reddit’ten gelir.

Annemle birlikte şehir merkezindeki yepyeni sağlık tesisi-ne doğru yol aldık. Daha önce hiç böyle bir danışma hizmeti almamıştım ama dün akşam Dr. Lucas’la ilgili biraz araştırma yapmışım, işini iyi biliyormuş gibi görünüyordu. Ofisinin altında asılı küçük tabelada: “Dr. Patricia Lucas: Yaşam Koçu, Mesleki Danışman” yazıyordu. Bekleme odasına girdiğimiz-

de ben hâlâ bu bilgi üzerine kafa yoruyordum. Parlak granit kayıt masasının üzerinde kocaman harflerle yazılı şu alıntı vardı: “Zihninizi ‘yapamam’dan arındırın.” Tam da bunu yapmaya çalıştım ama bir şey olmadı. Sakarca yerime oturmadan önce kendi Keds’ime geri döndüm. Orada yazanın *tam olarak* ne anlama geldiğinden emin değildim, çünkü astro-not olmanın hayalini kurup da bununla ilgili kendi kendime, “Bak Abby, bu iş için mükemmel bir vizyona sahip olmalısın, ama senin vizyonun sadece 20/50... bu yüzden sen bir astro-not *OLAMAZSIN*,” demiyordum. Hayatta bir kariyer hedefinin olması benim için her zaman lüks olurdu. Geleceği düşündüğüm her seferinde göğsümde dayanılmaz bir baskı hissetmiştim. Etrafımda ikinci yaşam şansıyla ilgili asil bir şeyler yapmak için bana bağımlı olan bunca insan varken ben nasıl gelecekteki kariyerimle ilgili kararlar alabilirdim ki?

Ama zaten bu yüzden yaşam koçuna gelmiştim; sanırım bütün bunları benim için aydınlatabilirdi.

Dr. Lucas, cömert bir tebessümle, “Pekâlâ Abby, bana biraz kendinden bahset,” diyerek sözü bana bıraktı.

Yardımcı olmak isterdim ama organ nakli öncesi bilgilerden başka anlatacak hiçbir şey düşünemiyordum ki eminim annem benden önce doktoru bu konuda yeterince bilgilendirmişti. Hasta olmak benim hobimdi. Beklemek hobimdi. Çağrı cihazımın ötmesini beklemek hobimdi. Hayatımda başka bir şeye yer yoktu.

Açık yüreklilikle, “Anlatacak pek bir şey olduğundan emin değilim,” dedim, tavrımda asi ergen yaklaşımından eser bile yoktu.

Dr. Lucas oldukça iyi giyimliydi: J. Crew marka kalem etek ve vücuda tam oturan bir bluz. Giyimi bana geleceğimi onun

ellerine bırakabileceğimi söylüyordu. Beni yanlış yönlendirmezdi.

“Kıyafetinizi çok beğendim,” dedim, çünkü ortaya dökülecek pek fazla kişisel detayın olmaması kendimi kötü hissettirmişti.

Utangaç bir şekilde gülüp bakışlarını benim giysilerimin üzerinde gezdirdi. “Teşekkürler, ben de seninkini beğendim, Abby.”

Güvenimi kazanıp beni rahatlatmaya çalışıyordu. Başımı eğip kendi giysilerime baktım. Çoğunlukla temel giysilere bağlı kalırdım: üzüntünün farklı seviyelerinde kot kesimler ve sevimli yazlık bluzlar. Kolay kıyafetlerdi ve ben sabahları 0.5 saniyede hazırlanışımla gurur duyardım. Saçını fırçala, dişlerini fırçala, nemlendirici sür, saçlarını dağınık topuz yap ya da yandan ör, bitti. Makyaj kuşlar içindi (ya da bilirsiniz işte, oğlanların radarına giren kızlar için).

“Teşekkürler...” lafı sarsakça ağzımdan döküldü. O noktadan itibaren danışmanlık seansının ne yöne sürükleneceğinden emin değildim. 60 dakika boyunca birbirimize iltifatlar mı yağdıracaktık?

“Annen bana birkaç hafta önce GED sınavlarını geçtiğini söyledi.”

Başımla onayladım. “Çok kötü değildi.”

“Üniversiteye başvurmayı hiç düşündün mü?” Sanki beni gücendirmek istemiyormuş gibi konuya hafiften giriş yapmıştı.

Elbette düşünmüştüm. Üniversiteye gitmeyi herkes düşünür. Yerleşkeye adımımı atar atmaz gizemli yalnız İskoçyalı veya lisedeyken fark edilmemiş seksi inek ya da sınırları zorlarsak bir öğretmen asistanı tarafından keşfedileceğimi bilecek kadar çok genç yetişkin aşk romanı okumuştum.

Sadece, “Evet, bu konuyu düşündüm,” dedim.

“Ve?”

“Ve, hepsi bu, düşündüm.”

O an sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca satır aralarını okumaya çalışıyormuş gibi bakışlarını üzerimde ve yüzümde gezdirerek başını onaylarcasına salladı. Acaba adaçayı yeşili gözlerimde bu sabah aynaya bakarken gözümden kaçan bir şeyi fark etmiş olabilir miydi? Belki gelecekteki kariyerime giden yol benim dışımda herkesin görebileceği gibi açık bir şekilde irislerimin etrafına yazılmıştı.

“Abby, sana kariyer uygunluk değerlendirmesi uygulayacağım. Bunu senin gibi hayatta ne yapmaktan zevk aldığın emin olmayanlara daima uygulayım.” Cevabımı beklemeden ayağa kalktı, masasından bir test ve bir kalem aldı.

Hiç düşünmeden, “Herkes yaşam koçu olabilir mi? Bu mesleği daha önce hiç duymamıştım,” diye sordum.

Boğazını temizledi, sorumun onu şaşırttığı apaçık belliydi. Kendi ofisinde ona saygısızlık etmek istememiştim ama bu, bana bir şekilde aptalcaymış gibi geliyordu. Danışmanlık danışmanlıktı ve eminim insanlar bundan gerçekten faydalanıyorlardı, ama hayat oldukça garip bir şeydi ve bu göz önüne alındığında hepimiz hayatın içinde kendimize bir yol bulmayı bilirdik, ama başkalarına yol göstermek... bu bana Sokrates’ten şu alıntıyı düşündürüyordu: “Gerçek bilgelik etrafımızı saran dünyayı, hayatı ve kendimizi ne kadar az tanıdığımızı fark ettiğimizde gelir.” Ya da buna benzer bir şey.

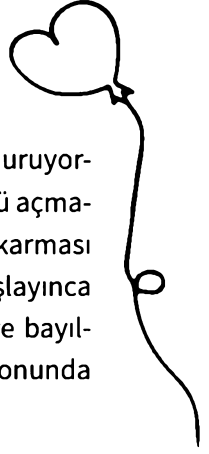
Hepimiz bir şekilde kendimizi kandırmıyor muyduk zaten?

“Bununla ilgili herhangi bir yasa yok ama ben doktoramı da aile danışmanlığı üzerine yaptım ve insanların hayattaki amaçlarına ulaşmalarına yardımcı olmada yirmi yıllık tecrübem var.”

R.S. Grey

İşte orada beni can evimden vurmuştu. Onun yirmi yıllık tecrübesi vardı, bense daha on dokuz yıldır yaşıyordum. Yani kesinlikle seçmem gereken mesleğin ne olduğunu benim bildiğimden çok daha iyi biliyordu.

Dördüncü Bölüm

O salı akşamı uyanık halde uzanmış, yatakta dönüp duruyordum. Hiçbir şey uykumu getirmiyordu. Beyaz gürültüyü açmayı denedim (sualtındaki beluga balinaları gibi ses çıkarması gerekiyordu ama daha çok, korkunç bir hal almaya başlayınca kapattım), sıkıcı bir kitabı tekrar okumayı denedim ve bayılmayı umarak kendimi yastıkla boğmayı denedim. Sonunda pes edip Beck'e mesaj yolladım.

Abby: Uyanık mısın?

Mesajı yollamadan önce saati kontrol etmek aklıma gelmemişti. Saat sabahın iki buçuğuydu. Tüh. Telefonum avucumun içinde titreyince bana cevap yolladığını sanmıştım ama bakınca gözlerim yuvalarından fırladı. Normal bir insanın yapacağı gibi beni *arıyordu*. Aramayı göz ardı etmeyi düşündüm ama merakım galip geldi.

Boğuk bir sesle, "Alo?" dedim, belli ki ses tellerim kendilerine hâlâ ihtiyacım olduğunu bilmiyorlardı.

"Abby." Telefonun öbür ucundan gülümsediğini duyabiliyordum. Adımın dudaklarından nasıl döküldüğünü unutmuştum.

İletişim yeteneklerinden yoksun olduğum için sadece, “Selam,” diye cıvıldadım.

“Selam.”

“Gecenin bu saatinde ne yapıyorsun?” diye sordum.

Boğazını temizledi, sonra arka planda bir hışırtı sesi duydum. Yatağında mıydı? Bir an aklımdan onun boxerlı hali geçti.

“*The Walking Dead*’i seyrediyorum.”

Beckindor’a on puan. O diziye bayılırdım. İlgisiz görünmeye çalışarak, “Bunun için biraz geç değil mi?” diye sordum.

“Uyumakta güçlük çekiyorum.”

“Belki de zombileri izlediğin içindir,” dedim.

Kıkırdadı. “Düzeltilme: Zombileri öldüren insanları izliyorum.”

“O diziye ben de izlerdim ama tıbben imkânsız sahneler sinirlerimi bozdu.” Bu, ilgisiz görünme olayı pek işe yaramıyordu. Sesim kabız olmuş bir cadaloza benziyordu.

“Evet, ben de zombileri gerçekliğe sıkı sıkıya bağlı oldukları için izliyorum.”

Buna ben bile gülmek zorunda kaldım.

“Ne demek istediğini anlıyorum ama yapma. Televizyon dizisinde bile suratının her tarafına zombi bağırsakları olduğu halde virüs *kapmadan* duramazsın. İki blok ötede biri öksürse bile nezle oluyorum ben.”

Bunu söylediğimde o güldü, ben de odanın karanlığında kocaman sıırttım. Onun beni komik, ya da en azından ilginç bulması kendimi önemli hissettirmişti. Bana hayatıma girebilecek en havalı insan oymuş gibi geliyordu ve ben onda hayal kırıklığı uyandırmak istemiyordum.

“Neden uyanıksın, Abby?”

“Açıklanamayan sebeplerden. Beynim kapalı konuma geçmeyi reddediyor,” dedim.

“Keşke sana yardım edebilseydim,” dedi ve kalbim tekledi.

Sırf sesi çok samimiydi diye, “Sen... bir nevi,” diyerek kabullendim.

“Hiç kimsenin neden uykuya ihtiyaç duyduğumuzu bilmediğini biliyor muydun?” diye belirtti, ben de oturup sırtımı yastığıma dayadım.

“Ne? Bunun asırlar önce bulunduğunu sanıyordum?”

“Hayır. Biz uyurken vücudumuzda bir sürü olay gerçekleşiyor, ama bunun tek bir ana sebebi yok.”

“Ya gerçekten tuhaf bir sebebi varsa?”

Eğlenerek, “Ne gibi?” diye sordu.

Ben konuşuncaya kadar geçen sürede aramızda, yüzeysel nefes sesimizi güçlendiren bir sessizlik asılı kaldı.

İyi bir sebep bulmaya çalışarak, “Şey gibi... bilmiyorum,” dedim, ama bir sebep bulamadım çünkü çoktan başka bir şey düşünmeye başlamıştım bile. “Uyurken gerçekleşecek bir şey seçsen, bu ne olurdu? Mesela gün içinde başına kötü bir şey gelmiş olsa bunu söylebilirdin. Ya da kanser olsaydın vücudundan bundan kurtulmasını isteyebilirdin. Veya çok şişman olsan, zayıflamış olarak uyanabilirdin.”

Beck bir süre sessiz kalınca uyuyakaldığını düşündüm.

Sonra nihayet, “Bence kötü günleri silmemeliyiz,” dedi.

“Hımm.”

“Peki ya bunun işleyişinin tek yolu tüm bu istemediğin şeyleri -berbat gün veya kanser gibi- uyurken başkalarına aktarmak olsaydı?” diye sordu.

“Enerjinin muhafaza edilmesi. Ya da belki ortaklaşa yaşamın hayata geçirilmesi,” dedim.

“Kesinlikle,” dedi.

Beni çevreleyen vahşi doğaya bakabilmek için pencereme doğru döndüm. Hayır, bu doğru değil. Dışarıya baktığımda görüş alanım, benimkinden bir buçuk metre uzaktaki apartman binası tarafından kesildi. Binanın eğimli çatısını ve beyaz dış cephe kaplamasının katmanlarını görebiliyordum.

“Durumu böyle belirttiğin zaman verecek bir cevabım yok. Ama biliyorum ki her gün insanların hayatlarını senin söylediğin gibi dolaylı olarak etkileyecek şeyler yapıyoruz. Bazı insanların kötü günler geçirmelerine yol açtım. Annemlerin gözünde, zamanımın yarısında tamamen gıcık bir ergenim. Abur cubur üreten firmalar, kendi CEO’ları zayıf ve zenginken, Amerika’nın dünyanın en şişman ülkesi olmasının araştırılmasına yardım ediyorlar.” Biraz konudan konuya atlıyordum ama bu konu ilginçti ve Beck, konuşulması kolay biriydi.

“Yo, onların da şişman olduklarına bahse girerim,” diyerek güldü.

Gülümsedim. “Ben de.”

“*Şişman kediler*,” diye şaka yaptı.

Vurguyu artırmak için, “*Şişman kediler*,” diye tekrarladım.

Beck, “Peki, insanlara güzel günler yaşattığın zamanlardan ne haber?” diye sordu.

Karanlıkta başımla onaylayıp bu fikir üzerine biraz düşündüm.

“Bir keresinde, ben küçükken, check-up ya da öyle bir şey için hastanedeydim. Kucağımda muhtemelen en yakın arkadaşım ve o yaşta tek sırdaşım olan oyuncak ayıcığımın kordondan aşağıya yürüyordum.”

Hastane ziyaretimi tarif ederken eski hastalığımı ele verecek detayları atlamaya özen gösteriyordum.

“Saygı duyulacak bir tür ayıcıkımış gibi duruyor,” dedi.

“Öyleydi. En iyi türden,” dedim. “Neyse, hastanedeydim ve yanımdan tekerlekli sedyeyle taşınan küçük bir kız geçiyordu. Sedyeye o kadar büyüktü ki, kız sanki içine gömülmüştü. Benim yaşlarımda olduğunu düşünmüştüm çünkü yaklaşık benim boyutlarımdaydı. Onu nereye götürüyorlardı bilmiyorum, ama uzadıkça uzayan koridor boyunca gözlerimiz birbirine kenetlendi ve uzun süre bakiştık. Gözlerinde ne gördüğümü hatırlamıyorum ama o çocuk halimle bile hastalığı her ne idiyse benimkinden çok daha kötü olduğunu anlamıştım. Ben, annemin elinden tutmuş ve ayıcığıma sarılmış vaziyette yürüyordum, o ise hemşireler tarafından itilen bir sedyede Tanrı bilir nereye götürölüyordu.”

“Ayıcığı ona verdin, değil mi?”

“Evet. Asansöre bindirilmeden hemen önce. Ona ulaşmak için yarı uçuğumu, yarı da elimdekini hafifçe savurduğumu hatırlıyorum.”

“En iyi arkadaşından vazgeçtiğin için üzüldün mü? Yoksa birisinin gününü daha kötü olmaktan kurtardığın için mutlu mu oldun?”

“Muhtemelen ikisi de değil. Yaptığının farkına bile varamayacak kadar küçüktüm.”

“Acaba şu an o ayıcık ne yapıyordur?”

“Muhtemelen şişman bir kedi olmuştur,” diye espri yaptım. Derinden gelen ve bu dünya için aşırı iyi bir kahkaha patlattı.

Birdenbire, “Tam adın ne, Abby?” diye sordu.

“Abby Mae McAllister.”

“Peki Abby Mae... Şu an saat sabah 3:08.”

“Geç olmuş,” dedim.

“Erken,” diye düzeltti.

“Seninki ne?”

“Beckham Dilan Prescott.”

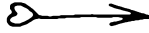
Ne hoş bir isim. Abby Mae’dan çok daha iyi.

“Tamam, *Beckham*, artık yatmamız lazım,” diye belirttim çünkü o devam etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Ben de hayatımın sonuna kadar konuşabilirdim.

“Haklısın. Günaydın, Abby.”

Şakasına gülümsedim. “Günaydın, Beck.”

Telefonu kapattıktan sonra bir süre boş boş ekrana baktım. Yüksek sesle, “*Beckham Dilan Prescott*,” diye tekrarladım.

Çarşamba günü Caroline hâlâ hastanedeydi, bu durum da kahve içme fikrimizi geçersiz kılıyordu. Ben de onun yerine, hastaneye giderken Starbucks’a uğrayıp iki tane sıcak çikolatayla biraz limonlu kek aldım. Berbat bir fikir gibi görünmekle beraber, *hiç yoktan iyiydi*.

Caroline son derece normal bir Starbucks tecrübesi yaşamayı hak ediyordu.

Bir anlık bir hevesle, hastaneyi geçip şu mum satan dükânlardan bir tane bulmak için alışveriş merkezine yöneldim. Yıllardır alışveriş merkezine gitmemiştim, bana hep çok meşakkatli görünmüştü, ama işte oradaydım, ev kadınlarının ve insanı zorlayan satıcıların arasında dolaşıyordum. *Hayır, el kreminizi veya saç düzleştiricinizi denemek istemiyorum, sadece kanserli arkadaşşıma bir mum almak istiyorum.*

Lisanslı kahve markasının kokusuna yakın kokan bir mum ancak bulabildim. Adı Donut Dükkânı idi. Mum aslında hiç de kahve gibi kokmuyordu, ama Caroline'ın ilaçlar yüzünden bunu fark edemeyecek kadar uyarılmış olması ihtimaline güveniyordum.

Ayrıca bilmelisiniz ki, daha sonra Caroline'a gerçek bir donut almak için de bir yerlerde durdum. Fark ettim ki, eğer hâlâ koku alabiliyorduyorsa ve donut olmaksızın donut kokan bir mumla yanına gitseydim, bu beni gelmiş geçmiş en kötü arkadaş yapardı.

Hastaneye gidip tüm bunları kendisine anlattığımda beni pek anlamadı.

Ben mumu çantama geri koyarken gülümseyerek, “Donut için teşekkürler,” dedi. Takılanlara not: yangın tehlikesi yüzünden hastanede mum yakılmasına izin vermiyorlar, çok dikkatli olacağınıza söz verseniz bile.

“Hapishanede hayat nasıl gidiyor?”

“Bu konuyu konuşmasak? Senin hâlâ ağız sulandırarak bir hikâyen yok mu? Bir süredir kendi evinde yaşıyorsun. En azından beş dakikalığına kendi hastalığımdan farklı bir şeyler dinlemeye ihtiyacım var. Geçen gün biriyle tanışmak üzere olduğundan bahsetmiştin? Şans var mı?”

Başımla onaylayıp limonlu kekten bir parça kopardım. Aslında henüz kimseye Beck'ten bahsetmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, *Grey's Anatomy*'deki doktorda olduğu gibi bende de bir tür beyin tümörü varsa ve Beck aslında hiç var olmadıysa diye hâlâ şüphelerim vardı. Bekle, Denny gerçek miydi? Hatırlayamadım.

Yine de bu riski göze alıp ona Beck'ten bahsettim.

Caroline, akli tamamen karışmış halde, “Cenaze evinde öylece yanına mı geldi?” diye sordu.

“Evet, bu gerçekten de tuhaftı.”

Pencereden sızan güneş ışığı Caroline’ın koyu kahverengi saçlarını ve çökük elmacıkkemiklerini vurguluyordu. Bir hafta önce, onun bu kadar solgun görüldüğünü fark etmemiştim.

Şüpheyle kaşlarını çatıp, “Ama çok seksi olduğunu söylemiştin?” dedi.

“Evet, normal kızlar için çok aşırı yakışıklı.”

“Belki de erkek fahişedir,” diye fikir yürüttü.

Gözlerimi merakla kocaman açarak, “Belki de bir Rus ajanıdır,” dedim.

Sırıtarak, “Belki de bir neo-Nazi’dır,” dedi.

Tam üstüne bastığımı düşünerek, “Ah! Belki de Zodiac katili odor,” dedim.

Güldü ve sıcak çikolatasından bir yudum aldı. “O adamı 1980’lerde yakaladıklarını sanıyordum,” dedi.

“Hayır. Şüphelendikleri adam öldü ve o tuhaf aramalarla cinayetler son buldu, bu yüzden şüphelendikleri adamın Zodiac katili olduğuna kanaat getirdiler.”

“Şu senin yakışıklının deli olduğundan şüpheliyim. Bence insanlara biraz inanmalısın.”

Gözlerimi devirip bundan-daha-iyisini-bilirsin-sen bakışı attım. “Aynı onun gibi konuşuyorsun.”

“Hah,” diye sırıttı. “Bu adamı çoktan sevmeye başladım bile.”

“Araba yolculuğuna benimle gelmesine izin vermeyi düşünüyorum...” Vereceği tepkiden korkumdan adeta fısıldamıştım. Yüzde doksan dokuzluk bir parçam, beni biraz mantığa davet edebilmek için elindeki donut parçasını kafama atmasını beklemişti.

“Öyle yapmalısın. Eğer lanet bir şekilde ÖLÜYOR olmasaydım, araba yolculuğuna herhangi bir yakışıklıyla çıkardım. Ne katabedebilirsin ki?”

Gözlerim fal taşı gibi açık Caroline’a bakakaldım. “Ah, hayatımı... bekâretimi... özgürlüğümü... annemin ve babamın güvenini.”

Saçından çıkan bir tutamı tekrar atkuyruğunun içine yerleştirerek, “Yani önemli bir şey değil?” diye güldü. Kolları kücücüktü, sadece deri ve kemik, o kadar.

Ona gülümseyip kafamı sağa sola salladım.

“Fark etmez. Gitmenin iyi bir fikir olduğundan bile emin değilim,” diye mırıldandım.

“Neden?”

Cevap vermedim çünkü sebep yüzüme bakıyordu ve cevabımı pek nazik karşılamazdı.

“Bunun sebebi ben olmasam iyi olur!” diye kükredi.

Benzim soldu. “Bir araba yolculuğuna *başka zaman da* gidebilirim, Caroline. Sen çok hastasın.”

O an, kulaklarından siyah duman bulutlarının çıktığını görebileceğimi sandım. “Abby. Eğer birkaç gün içinde o yolculuğa çıkmazsan, hastanenin seni içeriye almasını yasaklarım. İçeriye bir bomba sokmaktan bahsettiğini söyleyip seni yakın takip listesine aldirtırım.”

Kahkahamı bastırmaya çalışarak ağzımı kapatıp, “Vay,” dedim. Caroline saçmalıyordu ama ona tam olmasa da inanıyordum.

“Evet, o kadar da ciddiylim.”

“Tamam, psikopat. İsa aşkına, şu an on tane makine tarafından esir edilmemiş olsan neye benzeyeceğini hayal edemiyorum.”

R.S. Grey

Kendinden gurur duyarak, “Doğanın gerçek gücü,” diye cevap verdi.

“Kesinlikle.”

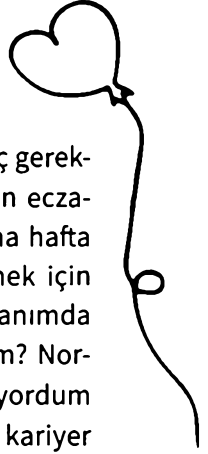
Çukurlaşmış gözlerinde umut ışığı dans ederken, “Yani gidiyor musun?” diye sordu.

Suçluluk duygusundan kurtulmak çok zor olsa da, “Evet,” diye cevap verdim.

“Onunla mı?”

“Göreceğiz...”

Beşinci Bölüm

Perşembe sabahı hem ilaçlarımı almak hem de birkaç gerekli malzemenin seyahat boyu olanlarından almak için eczaneye gittim. Asıl planım ertesi gün yola çıkmaktı ama hafta içi daha önce Beck'le konuşmamıştım. Haber vermek için yirmi dört saat yeterli bir süre miydi? Gerçekten yanımda onu da götürecek kadar çılgınca davranacak mıydım? Normal birinin bunu aklından bile geçirmeyeceğini biliyordum ama sizin benim tarafımda olmanıza ihtiyacım var. O kariyer danışmanı bana kendimden bahsetmemi söylediğinde devasa bir HIÇLIK ortaya koymuştum. Hiçbir şey yoktu; evden kaçmalar, içki içmeler veya partilere gitmeler yüzünden geçirilen huzursuz geceler veya herhangi bir ergenin yapacağı diğer haylazlıkların hiçbiri. Bir şeyler yapmam lazımdı, en azından bir-iki saçmalık ki, on dokuz yaşında, elimde bir şey olsun. Geriye dönüp baktığımda kafamı sallayıp ne kadar da dikkatsiz olduğumu düşünebileyim.

Sadece. Bu. Bir kerecik.

Bu yüzden bunu yaptım. Beck'i aradığımda eczaneye gitmiş, mini diş macunlarından bir tüp mü yoksa iki tüp mü alayım karar vermeye çalışıyordum.

Üçüncü çalışında telefonu açtı. "Abby Mae."

Aradığıma mı şaşırdı yoksa telefonu her açtığında insanları böyle neşeyle mi selamlardı, bilmiyorum.

“Günaydın, Beck. Dikkatimi çekti de, yarın sabah saat tam on birde kalkacak olan araba seyahati için boşta ek bir yolcu koltuğum var.” Tam heyecanlı yerinde kestim.

“Hangisi?”

“Hangisi, ne?” diye sorarken bir yandan Beck’in de benimle geleceği konusunda iyimser davranıp üç tüp dış macunu aldım. Gelirse, iki tüpten fazlasına ihtiyacımız olacaktı, ama dört değil.

“Hangi araba yolculuğundan bahsediyorsun? Yarın kalan birkaç araba yolculuğuna davetliyim, hepsini akılda tutmak zor.”

Gülümsememi, sanki telefonun diğer ucundan görebilecekmiş gibi, elimle örttüm.

“Mizah girişimin aniden beni müsait koltuk konusunda yeniden düşünmeye sevk etti.”

Dış macunu tüplerinden biriyle oynuyordum.

Güldükten sonra, “Yarından önce buluşup yolculuğu planlamamız gerekmez mi?” diye sordu.

Kalbim, *yeni* kalbim bu düşünceyle tekledi. Doğru noktaya parmak basmıştı; gerçekten de hiçbir planım yoktu, sadece varış noktam vardı.

“Bugün öğleden sonra R.E.I.’ye gidip uyku tulumu almam lazım, orada buluşmak ister misin?” diye sordum.

“Market Street’teki mi?”

“Evet, saat dört nasıl?” Nefesimi tutup benimle alay etmemesi için dua ettim.

“O halde orada saat dörtte görüşürüz,” dedi.

Telefonu çantama atıp koridorlarda dolanmaya devam ettim. Onunla tanıştığımdan beri Beck'le sevişme fikrinin aklımı karıştırmadığını söylesem yalan söylemiş olurum. Eğer bu sizi şoka uğrattıysa özür dilerim. Ergenlik hormonları gerçek ve korkutucu. Geçen gecelerin birkaçında Beck ve kremalı pastaların dahil olduğu bazı çılgın rüyalar gördüm.

Ama o koridora girip de direkt kondomlar ve büyük boy yağ şişeleriyle yüz yüze gelmek zorunda kalınca tamamen kendi ligimin dışında kaldığımı hissettim. Bu yolculuğun neye benzeyeceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama içimden bir ses *her şeye karşı hazırlıklı olmam gerektiğini* söylüyordu. Beck'le sevişmesem bile, arabaya Orlando Bloom'u otostopçu olarak alabilirdik ve kendisi bekâretimi almak isteyebilirdi. Raftan bir kutu orta boy kondom aldım, bir kutu da büyük boy. Gerçek hayatta hiç penis görmemiştim, bu yüzden ortalama boy bir penisin hangi boy olduğu hakkındaki temel bilgiye de sahip değildim. İlaçlarımı, diş macunlarımı, *Cosmopolitan* dergisini ve kondomları alırken eczacının gözlerine bakamadım. Dergi çoğunlukla *araştırma* amaçlıydı.

Eczacı bir yandan aldıklarımı bir poşete doldururken, “ilaçların kullanımı hakkında sizi bilgilendirmemi ister misiniz?” diye sordu. Arkamda sıra bekleyen insanların omzumun üzerinden tezgâhtakilere baktıklarını hissedebiliyordum. “Büyük Boy” yazısını parlak, koyu ve büyük harflerle yazmak zorunda mıydılar?

Başımı hayır anlamında salladım, bir homurtu sesi çıkarttım, tezgâhtakileri battal boy çantamın içine tıkıp gerçek anlamda koşarak dükkândan çıktım.

Market Street'te park yeri bulabildiğimde saat çoktan dördü çeyrek geçmişti. Açık sarı yazlık elbisemin eteklerini çekiştirip Beck'in beni çok uzun süredir beklememiş olmasını umarak koşar adımlarla R.E.I mağazasının kapısına yöneldim. Çift kanatlı ağır kapıyı iterek açtığımda burnuma gelen açık hava kokusuyla karşılandım, bu tuhaftı çünkü aslında doğadan uzaklaşıyordum.

Eğer daha önce bu tür mağazaların birinde bulunmadıysanız söylemeliyim ki, kurulu çadırları, sandalyeleri ve sahte ateşle, mağazanın ön kısmında her zaman muhteşem bir kamp alanı canlandırması bulunuyor.

Ben içeriye girdiğimde Beck tam da bu alanda duruyordu. Sahte ateşin tam arkasında, kollarını kavuşturmuş, yüz hatlarını belirginleştiren tembel bir tebessümle ayakta duruyordu. Geçen görüşmemizin aksine, bu sefer beysbol şapkası takmıyordu, yani yüz üzerinden tam not alan seksiliğini örtecek hiçbir şey yoktu. Saçları düzensiz ve mükemmel bir şekilde darmadağınktı. Kasları ortadaydı ve ten rengi benimkinden çok farklı olarak yanık ve sağlıklı görünüyordu.

En az kendisi kadar güzel bir kızla konuşmakta olduğunu görene kadar onu göreceğim an, bu haftanın en harika ânıydı. Kız, cepli bir yelek ve yürüyüş botları giyiyordu. Neredeyse Beck kadar uzundu, yani benden tam olarak otuz santim uzundu. Kahretsin. İçgüdüsel olarak omuzlarımı dikleştirip birkaç adım yaklaştım. Yaklaşınca kızın yakasındaki Pretty Girl çalışanı isimliğini gördüm. Üzerinde "Bekah" yazıyordu. Rebecca'dan Becca'ya dönüp harf değişikliğiyle Bekah olmuş gibiydi. O kim olduğunu sanıyordu da böyle havalı, tuhaf bir isim taşıyordu?

Beck, “Abby!” diye adımı seslenince bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

Yanlarına gelince yarım yamalak el sallayıp, “Selam,” diye mırıldandım. Bekah bana gülümsedi, sonra tuhaf bir dakika boyunca üçümüz de öylece dikildik, çünkü aslında hepimiz birbirimize oldukça yabancıydık.

Aramızdaki sessizliği nihayet bölen, Beck oldu. “Bekah da tam şu an isimlerimize gülüyordu.”

Önce kaşlarımı kaldırdım, sonra anladım. Beck ve Bekah. Aşırı uyumluydular.

Başımı sallayarak, “Vay, bu müthiş bir tesadüf,” dedikten sonra çantamın sapıyla oynadım. Beck bana bakarak kocaman bir tebessümle gülümseyip bir koluyla omuzlarımı sarmaladı. Çıplak tenimdeki ılık teması omuriliğimden aşağıya doğru ürpermemeye yol açtı.

Beck, “Pekâlâ, Bekah, seninle konuşmak güzeldi,” deyip ikimizi kamp alanından uzaklaştırdı. Ona yetişebilmem için her adımına karşılık benim iki adım atmam gerekiyordu.

Umutsuzca, “Ah, evet, elbette, yardımına veya herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin!” diye seslendi, ama en az sevimli olduğu kadar sıcakkanlıydı da. Lanet olsun böyle kızlara.

Bekah bizi duyamayacağı kadar uzaklaşınca, Beck omuzlarımı bırakıp bana doğru döndü. Nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. “Bilmen gerekir ki, hayatımda gördüğüm en ifadeli yüze sahipsin. Seni açık bir kitap gibi okuyabiliyorum,” dedi.

“Ne? Ne demek istiyorsun?” diye sordum, sonra kaşlarımı çatmış ve çok sert bir ifade takınmış olduğumu fark ettim. Yüz hatlarımı derhal rahat bıraktım. Tamam, belki de haklıydı.

“Poker yüzü üzerinde çalışman lazım,” diye güldü. “‘Müt-hiş bir tesadüf,’ ha? ‘Bu hayatımda duyduğum en sıkıcı şey,’ de diyebilirdin.”

Bön bön yüzüne baktım. “Özür dilerim! İlginç bir tesadüf-tü. Bunun olma *olasılığı* ne? Bence siz ikiniz evlenmelisiniz.” Alaycılık ağzımdan kendiliğinden dökülüyordu.

Hiç beklemeden cevap verdi. “Hayır, muhtemelen tıbbi tutarsızlıkları yüzünden *The Walking Dead* izlemeyi bırakmış-tır. İlişkımız yürümezdi.”

Yüzünde kendinden emin bir sırıtmayla bana sataşıyordu. Ela gözlerine bakmak için elimden geleni yaptım ama başa-ramadım işte. Yüzümün ne kadar kızardığını hissedebiliyordum, ben de su filtreleri teşhiriyle kendimi oyaladım.

Hâkimiyetin birazını olsun geri kazanabilmek için ona sır-tımı dönerek, “Ha-Ha. Tamam, sen kazandın. Şimdi yardım et de bana uyku tulumu alalım,” dedim.

Çeşitli uyku tulumlarını incelerken Beck, “Yani bu yol-culuk esnasında kamp yapacağız, öyle mi?” diye sordu. Bir raf boyunca asılı yeni pelüş uyku tulumu vardı. Her marka, imkânsız hava şartlarında insanları sıcak tutmakla veya bir ayı saldırısına karşı dayanıklı olmakla böbürleniyordu. İkinci kısımdan çok emin değildim, Beck’e bakmıyormuş gibi yap-maya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, etiketleri doğru dü-rüst okuyamamış olabilirdim.

“İlk planım öyle değildi, çünkü yalnız olacaktım, ama şim-di en azından birkaç gece kamp yapmamız gerektiğini düşü-nüyorum.”

Beck raftan deniz mavisi kalın bir uyku tulumu alırken, “Sana katılıyorum. Kamp yapmaya bayılırım ve bir çadırım var,” dedi. Büyük bir özgüvenle elindeki uyku tulumunu ko-ridorun ortasında yere serdi. Karşı çıkmak için ağzımı açtım

ama sesim çıkmadı. Bir an bile tereddüt etmeden, sanki son derece normal bir şey yapıyormuş gibi eğilip uyku tulumunun içine sokuldu. Daha önce birinin mağazada böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim. Bir tezgâhtar Beck'in yaptığını uzaktan gördü ve bize doğru yaklaşımaya başladı, ama Beck ona bakıp gülümseyince birden yaptığını o kadar önemsememeye başladı. *Seksi erkek primi.*

Hâlâ uyku tulumunun içinde yatarken, “Büyükbabamın arabasını almalıyız,” diye önerdi. “Eski bir VW Camper, ama büyükbabam onu sörf için kullanırdı, bu yüzden arka koltuğu yok, sadece düz, dolayısıyla otelde ya da kampta kalmak istemezsek orada uyuyabiliriz.”

Ona doğru dönmeden, “İki kişiye yetecek kadar büyük mü?” diye sordum. Bir arabanın arkasında onunla uyuma fikri yüzünden yüzüm parlak kırmızıydı. *Lütfen delinin teki olmasın. Lütfen.* Beck'ten gelen sese döndüm.

Son derece düz bir sesle, “Ah, sen dışarıda uyursun diye düşünmüştüm,” dedi.

Yüzüne dik dik bakıp uyku tulumunun üzerinden onu ezecekmişim gibi yaptım.

Yüksek sesli bir kahkaha koyuverip yuvarlanarak oturur pozisyona geldi. “Evet, iki kişi için yeterince büyük. Bu tulumu dene, bence gayet iyi.”

Söylediğini yaptım. Tulumun ağzından Ked'lerimi sokabileyim diye tepesini tuttu. Puantiyeli iç çamaşırımı görmemesi için elbisemin eteklerini tutmam gerekti.

Uyku tulumunun içinde üç dakika bile geçirmemişti ama tulum çoktan onun gibi kokuyordu; parfümünün kokusu kuşaşın içine işlemişti. Tulumu sırf bu sebepten bile alabileceğime karar verdim.

Koridorlarda dolaşıp sepetimizi su şişeleri, el feneri ve gü-

zelce yerleştirilmiş kamp mutfağı seti gibi öteberiyle doldururken, “Peki, aklımızda herhangi bir varış noktası var mı?” diye sordu.

“Birkaç tane,” diye cevap verdim, “ama rasgele duraklara da açığım, sadece bir ara Teksas Odessa’ya varmam gerekiyor.”

“Kulağa hoş geliyor. Eğer bir durak seçeceksem, Marfa’ya gitmek isterim.”

Kasaya yaklaşırken aldığımız eşyaları kucağıma doldurarak, “Marfa?” diye sordum. Bir adım atarak kollarımdan tutup öne doğru hareketimi engelleyecek şekilde önüme geçti. Parmakları elbisemin ince askılarını bastırarak tenimi kavradı. Yutkundum ve dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi gözlerimi gömleğine diktim. Bu iyi fikir değildi çünkü pamuklu kumaş, altındaki bedeni saklamakta pek başarılı değildi.

Bütün bunlar beş saniyeden kısa sürede oldu ama midem düşüyormuş gibi hissetmem ve kalbimin nefesime yetişebilmek için hızlanması sonsuza dek benimle kalacaktı.

Beni tekrar yeryüzüne, yaşayanların arasına çekerek, “Batı Teksas’ın dışında uzak bir kasaba,” dedi.

Orayı daha önce duyup duymadığımı hatırlamaya çalışarak başımla onayladım. “Oraya gitmek istemenin belli bir sebebi var mı?”

Kasanın önünde sıraya girmek için tekrar hareketlendiğimizde sırtıtarak, “Bu bir sır,” dedi.

“Orası tarikatın olduğu yer, değil mi?”

Bana dik dik bakma sırası ondaydı.

Kasa kuyruğunda önde duruyordum, ama ödeme sırası bana geldiğinde önüme atlayıp, “Ah, ben buranın üyesiyim. Ödemeyi benim kartımla yapayım, böylece puan kazanırım. Sen sonra bana ödersin,” dedi.

Söylediği bana mantıklı gelince üzerinde fazla düşünmeden kabul ettim ama satın aldıklarımızla birlikte dışarıya çıktığımızda, gözlerimi çabucak Beck'in üzerinden geçirdim. "Üzerimde yeterince nakit yok, ama hemen bir ATM'ye kadar gidip gelebilirim," dedim.

İçeriye giren bir kadın için kapıyı arkamızdan açık tutarken, "Yo," dedi, "ödeştik."

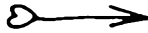
Gülerek başımı olumsuz anlamda salladım ve, "Beck, bunlar çok pahalı ve biz daha arkadaş bile değiliz. Bunu kabul edemem," dedim.

"Bunu yolculuğumuz sırasında göreceğiz, endişelenme. Ve evet, bu arada," elini sıkmam için bana doğru kaldırarak, "artık resmî olarak arkadaşız, Abby Mae McAllister," diye bildirdi.

Eğlenmiş bir tebessümle bana uzattığı eli tuttum. "Bu bizim sırdaş tokalaşmamız mı?" Sıcak eli benimkini sıktı ve işaretparmağını tam bileğime, nabzımın attığı yere bastırdı.

Espri yaparak, "Bazen temel prensiplere geri dönmek gerekir," dedi ve elimi bıraktı. Çoktan geri dönüş yolunu tutmuştu, bense inanmazlıkla başımı sallayarak bir süre olduğum yerde kaldım.

Benden geri geri uzaklaşırken, "Yarın saat tam on birde, son derece önemli araba yolculuğumuza çıkıyoruz. Umarım buna hazırsındır!" diye seslendi. Sokaktaki hiç kimse ona pek dikkat etmemişti, ben hariç. Gözlerimi üzerinden alamıyordum.

O gece tüm aksilikler üst üste geldi. Annemle babam, yemek yapıp film izlemek için bana geldiler. Bulabildiğim her fır-

satta onlara çaktırmadan bavul hazırlayabilmek için odama kaçtım. Bu geziyi onlardan saklamak her zaman planın bir parçasıydı çünkü ânında karşı çıkarlardı. Ama Şimdi Beck de bana katıldığına göre gizlilik derecesi had safhaya çıkıyor-
du. Onlara bu Şekilde yalan söylediğim için kendimi berbat hissediyordum ama geri dnemezdim. Yapabildiğim tek Şey, her Şey olup bittikten sonra bunu neden yaptığımı anlama-
ları için dua etmektir.

Annem kapımı çaldığında banyo için gerekli olan Şeyleri bir seyahat çantasına dolduruyordum. Olduğum yerde zıpla-
yıp her an içeri dalabilir diye çantayı saklayacak yer aradım.

Banyo kapısının diğerk tarafından annem, “Tatlım?” diye seslendi.

Titrek bir sesle, “Hemen geliyorum,” diye cevap verdim.

“Tamam, sadece iyi misin diye bakmak istedim.” Sesi gayet içtendi.

Klozet kapağının üzerine oturup başımı ellerimin arasına aldım. *Ben berbat biriyim. Bunu ona yapamam.*

“Evet, anne, teşekkürler. Bir dakika sonra gelip yemeğeyardım ederim.” Sesimden algılayabilsin diye bunu gülüm-
seyerek söylemiştim. Annem uzaklaŐır uzaklaŐmaz Caroline’ı arayabilmek için odama, odamdaki dolaba saklandım.

Cevap vermeyeceğini düşünmüştüm. Yaklaşık beş kez aldıktan sonra nihayet bir öksürük sesi duydum.

ekinerek, “Tatlı Caroline?” diye sordum. Berbat bir öksürüktü ve bitmeyeceğini sandım. Birkaç saniye daha bekle-
dikten sonra pürüzlü nefes sesini duydum.

“Selam, Abby.”

“Dostum, sesin kara vebaya yakalanmıŐsın gibi geliyor.” O esnada normal davranıp ona sataŐmak çok zordu. Hastalığı

beni çok korkutuyordu ama bir başka insana dönüşüp ona itinayla yaklaşılamazdım. Beni asla affetmezdi.

“O eski bozuk kalbin varken seni daha çok seviyordum. Benimle dalga geçecek daha az enerjin vardı.”

Caroline da buydu işte.

“Evet, belki de yeni kalbim süper şeytandır.”

“İyy, bu çok tuhaf.”

“Şaka yapıyorum, ama baksana, şu yolculukla ilgili anemlere yalan söylediğim için kendimi tam bir sürtük gibi hissetmeli miyim, hissetmemeli miyim?”

“Fikir değiştiriyor olamazsın. Sana lanet bir uyku tulumu ve bir sürü şey aldı, bu neredeyse nişan yüzüğü sayılır.”

Gün gibi ortadaki abartısını duymazdan geldim. “Yani neden gittiğimi anlayacaklar mı sence?”

“Evet, gitmeyi hak ediyorsun ve onlar bunu daha sonra anlayacaklar. Yani, elli yaşına falan geldiğinde. O zamana kadar ben olsam bu konuya değinmezdim bile.”

“Tamam, bu tam da duymak istediğim şeydi,” deyip duraksadım, Caroline’ı bırakıyor olmanın suçluluk duygusunu sindirmeye çalıştım.

“Hey, bunu duyunca bana bağıracağını biliyorum ama geziyi iptal edip burada kalmam için hâlâ geç değil. Senden ayrılmayı gerçekten istemiyorum.” Konuştukça bunun en doğru karar olduğuna inanıyordum. Caroline’la kalır, onu hastanede ziyaret eder ve... hayatımın geri kalanıyla ilgili bir fikrim yoktu. İş bulmak? Evet. Bir iş bulmam lazımdı. Sırf bu düşünce bile midemdeki batma hissini geri getirdi.

“Yine bu konuyu açtığına inanamıyorum, Abby, sana milyon kez söyledim, artık sinir bozucu oluyor. Senin gitmeni

istiyorum. O çocukla kamp ateşinde çılgınlar gibi sevişmeni istiyorum."

"İyy, ateşin üstünde mi? Sen ne içtin, Caro?"

"Ciddiyim Abby. Lütfen benim için kalma. Bu bana kendimi berbat hissettirir." Basiretimi bağlayan, bu cümleydi. Caroline'ın yalan söylediğini sanmıyordum. Birine yük olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordum.

"Tamam," diye kabul ettim. "Gidip anneme kinoa haşlamasında yardım etmem lazım."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en sıkıcı cümleydi."

Sıkıcı? İyi.

"Bugün alışverişe çıktığımda kondom aldığımı sana söylemiş miydim?"

"Bu bombayı tam telefonu kapatırken mi patlatıyorsun!" diye bağırınca yeni bir öksürük nöbetine yakalandı.

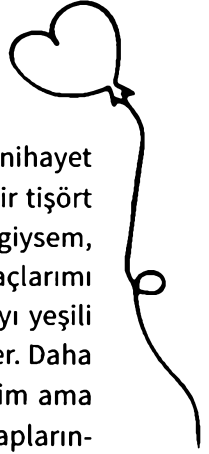
"Lanet. Affedersin, cidden iyileş. O şeyi yaparsak veya başka bir şey olursa sana haber veririm."

Özlem dolu bir şekilde güldü. "Lütfen haber ver, senin sayende yaşadıklarını ben de yaşıyorum."

"Tamam. Seni seviyorum C."

"Seni seviyorum, Abs."

Altıncı Bölüm

Cuma sabahı on kez üzerimi değiştirdikten sonra nihayet soluk bir denim kesim pantolon, vücudumu saran bir tişört ve standart Ked'lerimde karar kıldım. Farklı bir şey giysem, kendimi zorlamış gibi olurdu ki zorluyordum. Saçlarımı gevşekçe örüp aynadaki yansımama baktım. Adaçayı yeşili gözler, pürüzsüz cilt rengi, standart kaşlar ve kirpikler. Daha önce makyaja ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim ama birdenbire kendimin farkına vardım. Jane Austen kitaplarında hep yaptıkları gibi yanaklarımı çimdikledim ve ardından kahkahayla güldüm, çünkü delirmiş gibi davranıyordum. Beck neye benzediğimi biliyordu ve şimdiye kadar bundan memnun görünüyordu, değil mi?

Yanında muz ve fıstık ezmesi bulunan organik yumurta beyazıyla kendime kahvaltı hazırladım. Sonra tırnaklarımı parlak pembeye boyadım, bundan nefret edip parlak kırmızıyla değiştirdim.

Tüm bunlar bittiğinde saat daha on buçuktu.

Lanet olsun.

Televizyonu açıp sabah programlarında gezindim, hiçbirine de yoğunlaşmadım. Tekrar saate bakıp on bire beş kaldığını görünceye kadar parmağım kanallar arasında gez-

meye devam etti. Dünkü planımıza göre Beck beni evimden alacaktı, bu yüzden bir saniye sonra yüksek BEEP-BEEP sesi duyunca yüreğim hopladı. Oturduğum kanepeden zıplayıp tişörtümü d zeltiltim.

   bavul dolusu şahsi eşyam vardı, ayrıca uyku tulumum ve sağlıklı atıştırma lıklarla dolu bir de yiyecek poşetim. Sağlam siyah k l kabım, açılıp da içindekiler sa ılmasın diye her yanından bantlı bir halde yığının yanında duruyordu. Bu siyah kap, yolculuğa çıkarken yanıma aldığım en önemli şeydi. Yani, i a larımdan sonraki en önemli şeydi. Elime gelen ilk çantayı kapıp  n kapıyı açınca birkaç adım dışarıda duran Beck'le karşılaştım. Dağınık kahverengi saçlarını, beyaz tişörtünü ve siyah kot pantolonunu inceledim. Neden beyaz bir tişört ona bu kadar yakışıyordu ki? Belki de iğrenç derecede aşırıya kaçmadan yanık tenini ortaya çıkarmaya yetecek kadar bedenini sardığı içindir? Pek emin olamadım.

 nce bir şey demedi. Ela gözleri bacaklarımda biraz takılarak bedenimi yukarıdan aşağıya taradı, sonra geniş ve dümdüz bir gülümsemeyle tekrar bana baktı.

   çantanın en k     ne işaret ederek, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hah! Evet,  yle, bunun on katı kadar daha eşyam var."

Başını sağa sola salladı ve şakacı bir biçimde gözlerini kısararak bana baktı. "Yanında bagajı olan kızları severim, Abby Mae, olaylar hep ilginç kalır."

Bu yorumu çok fazlaydı, beni bütün alaycı cevaplarımdan yoksun bıraktı. Bana elimdeki çantadan başka hiçbir şey bırakmamıştı, ben de çantayı ona fırlattım. Hızlı davranıp  anta ayaklarının dibinde yere düşmeden hemen önce yakaladı.

"İyi. O zaman yardım et de yükleyelim," deyip sııttım, sonra da kalan eşyalarımı almak için döndüm.

Arkamdan seslenip, “Tuvalete girmeyi unutma. Cehennemden çıkıncaya kadar durmayacağız,” dedi.

Omzumun üzerinden, “Dallas’ı mı kastediyorsun?” diye sordum.

“Kesinlikle!” diye cevap verdi.

Beck’in eski sarı VW Camper’ının yolcu koltuğunda otuyordum. Bakımdan daha yeni çıkmıştı, bu yüzden içi tamamen yeni deriyle kaplıydı ama bir sürü klasik detay vardı.

Eşyalarımız arka koltuğa rahatlıkla sığmıştı ve ikimize de uyuyacak yer olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Belki birbirimize çok yakın uyuyacaktık ama kesinlikle yeterince yer vardı. Bu fikirle yüzüm kızardı.

Kül kabını devrilmesin diye ayaklarımın arasına yerleştirdim, sonra da emniyet kemerimi taktım. Kalktığımda Beck, yüzünde akli karışmış bir tebessümle beni izliyordu. İçgüdüsel bir hareketle elim yüzümde ve saç örgümde gezindi. Sıra dışı hiçbir şey hissetmedim.

“Ne?” diye sordum.

Başını iki yana salladı, ama tebessümü hiç bozulmadı. “Yok bir şey. Sadece bu ânı aklıma kazımaya çalışıyorum.”

Merakla kaşlarımı çatıp başımı yana eğdim. Camper’ın camından süzülen güneş ışığı, gözlerindeki yeşil hareleri vurgulayacak şekilde parlıyordu. Beck’in film yıldızlarına benzer bir yakışıklılığı yoktu, onunki yan komşunun oğluna has bir yakışıklılıktı hani şu dişi nüfus üzerindeki etkisinden habersiz olan türden.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü artık hayatlarımız bir daha asla eskisi gibi olmayacak.”

Direksiyona dönüp apartmanın önünden uzaklaşmaya başlamadan önce ağzının kenarında küçük bir gamze belirdi.

Yolculuk esnasında kendime hatırlamam gerektiğini söylediğim ilk şey bu gamzeydi.

Otoyolun girişine sapar sapmaz gözlerimi Beck'e diktim. "Sırf bil diye söylüyorum, birkaç olaydan sonra insanlığa olan inancım sarsıldı. Eğer beni öldürürsen kalan umudumun tamamını kaybederim."

Dudağımın kenarında beliren tebessüm kırıntısını saklamadım.

Başıyla onayladı. "Peki ya sen beni öldürürsen?"

Omuz silktim. "Bu sadece iyi bir sürpriz son olurdu."

Vampire Weekend'in müziği eşliğinde Dallas'ın yer şekillerinin arkamızda kayboluşunu izledik. Beck müzik eşliğinde direksiyonda, elleriyle tempo tutarken ben de ayaklarımı göğüs paneline uzattım. Yazın ilk günü gibiydi, gerçek olamayacak kadar güzel. Sanki dünya bana, "Şaka yapıyordum," diyecek ve ben evdeki yatağımda, elimde Caroline'ı ziyaret etmekten başka dört gözle bekleyecek bir şeyim kalmamış vaziyette uyanacaktım.

Bizi ilk hedefe doğru sürerken acaba ne düşünüyor diye merakla ara sıra ondan tarafa bakıyordum.

Central Teksas'taki inişli çıkışlı tepeleri aşarken, "Yaklaşık üç saat sonra bir kamp yeri var. Bu gece orada kalsak nasıl olur?" diye sordu.

"Kulağa hoş geliyor."

"Varmadan önce bir yerde durup bir şeyler yememiz gerekiyor."

Çantamda duran organik fıstık ezmesiyle reçel aklıma geldi. “Ben yanımda yiyecek bir şeyler getirdim.”

Son derece ciddi bir tavırla, “Marşmelovlu tatlı için malzemeler mi?” diye sordu.

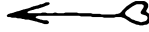
“Hayır. Onlara ihtiyacımız var mı?”

Bana acıyarak baktı. “Ah, tatlı, acemi Abby. Marşmelovlu tatlı olmadan kamp, kamp bile değildir.”

Gözucuyla ona bakarak, “Peki o ne?” diye sordum.

Ruhsuz bir ifadeyle, “Su katılmamış işkence,” diye belirtti.

Hafifçe güldüm. “Vay. Tamam, o zaman biz de marşmelovlu tatlı yaparız.”

Küçük bir ülkeyi doyurabilecek miktarlarda çikolata, mısıru kraker ve marşmelov, kamp alanına giderken kollarımdan dökülüyordu. Ben, her malzemeden birer paketin yeterli olacağını düşünmüştüm, bilirsiniz işte, ama Beck stok yapmamız gerektiği konusunda çok ısrar etmişti. “*Yolculuk esnasında ne zaman marşmelovlu tatlıya ihtiyacımız olacağı belli olmaz.*” Yolculuk anısı elde etmek adına yol boyu bunlarla mı besleneceğimizi merak ettim.

Arabamızı eyalet parkına çekerken, “Acaba kamp alanı hâlâ uygun mudur?” diye sordum.

“Öyle umuyorum. Hava sıcak, bu yüzden fazla kalabalık olacağını sanmıyorum.”

Mantıklıydı. Güneşin batmasına az kalmıştı ama hava sıcaklığı hâlâ neredeyse otuz beş dereceydi. Arabayı bir korucu kulübesine doğru çekti ve sıcakkanlı, kızıl bir kadın, kafasını kulübenin yan penceresinden dışarı uzattı.

“İkinize de iyi akşamlar.”

Kamp ücretinin yarısını ödemek için cüzdanıma uzandım ama Beck benden önce davrandı.

Elindeki bir kartı kadına doğru uzatarak, “Buyurun, yaz için Teksas Eyalet Parkı pasom var,” dedi. Önce karşı çıkmayı düşündüm ama sonra park korucusunu kızdırmaktan çekindim. “Elinizde iyi kamp yerleri kaldı mı?”

Anlayışlı bir şekilde kafa salladı. “Ah, evet, bugün burası neredeyse bomboş. Yarın belki biraz daha hareketlenir.”

Bize bir park haritası uzattı. “Belki de göle yakın bir yer seçmek istersiniz. Suyun kenarında hava biraz daha serin olur, günbatımı da güzeldir.” Bana doğru anlamlı bir tebesüm gönderince bizim çıktığımızı falan mı zannetti diye merak ettim. *Bunu sizin parkınızda yapmayacağız hanımefendi.*

“Yakınlarında tuvalet var mı?” diye sordum.

“Evet, kamp alanına yayılmış birkaç tuvalet var. Ama kapiyı kapatmayı sakın unutmayın, yoksa doğa sizi gözetler.”

Gözümde, gecenin kör karanlığında tuvalete giderken bir ayının beni takip ettiğini canlandırırken dudağımı ısırdım. *Teksas’ta ayı var mı?*

Kamp korucusunun haritada bizim için işaretlediği kamp yerine vardığımızda hâlâ kendi kendime bu korkuyla baş etmeye çalışıyordum. Vardığımız yer uzun sedir ve çam ağaçlarının arasında tıkılıp kalmıştı ve kadının bahsettiği göl sadece birkaç metre ötemizdeydi. Çadırımızı açık kısmı gölü görecektir şekilde yerleştirdik. Aslında ben kendisine sadece çadır direklerini uzatırken çadırı Beck’in yerleştirdiğini söylemeliyim.

Tişırtünün altından karın kaslarının bir kısmı görünecek şekilde kollarını başının üzerine kaldırıp gerinirken bana, “Ben kamp ateşi yakarken yastıklarımızı ve diğer eşyalarımızı çadırın içine atmak ister misin?” diye sordu. Bir parça

yanık tenli, kaslı vücut. O andan sonra anlamlı ve düzgün bir cümle kuramayacak hale geldiğim için sadece başımı salladım ve uyku tulumlarımızı sermeye başladım. Çadır gayet sağlam ve gergin yapılmıştı, bir köşesine sırt çantalarımızı yerleştirdim. Böylece uyku tulumlarımız yan yana serilmiş oldular.

On dakika sonra Beck, ateşe daha büyük kütükler atıyordu, ben de dumanlı alevlerin birkaç adım gerisinde oturacağımız yeri ayarlıyordum.

“Yakın oturulamayacak kadar sıcak.”

Beck kaşlarını çattı. “Evet, birazdan hava serinlemezse şu gölde yüzmeyi planlıyorum.”

Ben gölde yüzmeyi aklıma bile getirmemiştim. Kesinlikle yeterince derin görünüyordu, ama kenarlar yosun ve yaprak kaplıydı.

“Orgazmlı sandviç ister misin?” diye sordum. Daha kelimeler ağızımdan dökülürken ne söylediğimin farkına vardım ama artık çok geçti. Kekeleyip boğazımı temizledim, dikkatini dağıtmak istiyordum. “Şey... yani... organik fıstık ezmesi... marşmelovlu tatlıdan önce?” diye sorarken piknik masasının üzerinde yiyecek torbasını kurcalamaya başlamıştım.

Pancar gibi kızardığının farkındaydım. *Beck’e orgazm demiştim. Kamptaki ilk gece için ne muhteşem bir başlangıç.* Bu konuda şaka yapmayarak benden tam puan aldı.

Beck arkamdan manevra yaparak, “Evet, teşekkürler. Fıstık ezmesi bol olsun, lütfen,” dedi. Ben Beck’in oturup kendisine sandviç getirmemi bekleyeceğini düşünmüştüm, ama o, paketten iki plastik tabak çıkarttı ve ben üzerlerine fıstık ezmesiyle reçel sürerken o da ekmekleri hazırlamaya başladı. Su şişelerimizi kapıp yanımdaki kamp sandalyesine geldi.

Birlikte iyi bir takım olmuştuk.

Ne zamandır cevabını merak ettiğim soruyu sorduğumda iştahla sandviçlerimizi yiyorduk. “Her şeyi bırakıp benimle nasıl gelebildin? Okulun falan yok mu senin?”

Sanki her şeyin cevabıymış gibi, “Yaz mevsimindeyiz,” dedi.

Onu onaylayarak, “Evet...” dedim, daha fazla detay istediğimi hissettirmiştim.

Omuz silkti. “Boston’da üniversitedeydim ama ne yapabileceğimi bilmiyorum.”

Bunun sebebini sormam doğru olur mu diye düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Daha basit bir soru sormaya karar verdim. “Kaçınıcı yılın?”

“Üçüncü yılımı daha yeni bitirdim.”

“Geriyeye sadece bir yılın kaldı ve sen ne yapabileceğini bilmiyor musun?”

Gözlerini kısıp göle doğru baktı. “Evet.”

“Hımm.”

Tekrar bana doğru bakarak, “Hımm, ne?” diye sordu. Sandviçini bitirmiş, bir parçasını koparmak için bir çikolata paketini açmıştı.

“Hangi üniversiteye gidiyorsun?” Boston’da çılgın sayıda (elli veya altmıştan fazla) üniversite olduğunu biliyordum.

Ayağa kalkıp ağaçlara doğru giderken, “MIT”², diye cevap verdi.

Bakakaldım. “Pardon. Şu bildiğimiz MIT’mi? Dalga geçiyorsun, değil mi?” Zeki görünüyordu, ama MIT zekâsı tamamen farklı bir seviyeydi.

Çarpık bir gülümsemeyle, “Hayır,” dedi, bir yandan da

2 Massachusetts Institute of Technology (Massachusetts Teknoloji Enstitüsü): Yalnızca üstün zekâlı öğrencilerin gidebildiği bir okul. (Ç.N.)

ateşte marşmelov kızartabilmek için uzun, ince, eğreti bir dal çekti. Benim inanmazlığımı önemseymiş gibi görünüyordu, ama benim daha çok detaya ihtiyacım vardı. Bir parçam hâlâ şaka yaptığını düşünüyordu.

“Ana dalın ne?” diye sorarken kriminoloji uzmanı gibi duruşunu ve mimiklerini incelemeye çalıştım.

“Petrol mühendisliği.” Sesinde her zamanki ikna ediciliğinden eser yoktu. Bakışları elindeki marşmelova odaklanmıştı. Altın kahverengisine dönünceye kadar her tarafını yavaş yavaş kızartarak bir eksen etrafında döndürüyordu. Adanmışlığını takdir etmek zorunda kaldım. Benim her zamanki yöntemim marşmelovu ateşin üzerine yerleştirip şekerli karsinojenleri parçalamaktan ibaretti.

“Hah.” Küçük dilimi yutmuş vaziyette öylece oturdum, nice sonra üzüntümden kurtararak bana baktı.

Yarı tebessümle, “Kanıt ister misin?” diye sordu.

“Evet.” Ona inanmak istiyordum, ama çok garip görünüyordu.

Ağırlığını sağ ayağına verip arka cebinden eski, deri bir cüzdan çıkardı. Cüzdanı küçük bir parmak hareketiyle açıp içinden beyaz bir kart çıkardı. Kartı bana uzattığında sanki Beck bulmacasının bir parçasıymış gibi nazikçe elime aldım. Beck’in MIT öğrenci kimliği idi. İki buçuğa iki buçukluk bir karenin içine fotoğrafı konmuştu. İlginç bir şekilde ciddi görünüyordu. Nefes kesen özelliklerinin hiçbirisi fotoğrafta görünmüyordu: resmin kalitesizliği yüzünden gözlerinin rengi belli değildi, gamzeleri yok edilmişti ve özgüveni gizlenmişti. Beck’in şeytani ikizine falan bakıyormuşum gibiydi.

Resmin tam altında şöyle yazıyordu: Beckham Dilan Prescott- Pet. Mühendisliği Bölümü giriş kartı.

Kartı geri verdikten sonra sessizlik içinde öylece oturduk.

Konu üzerine hiçbir şey söylemedik. Okulunu hazır bitirmek üzereyken neden mühendis olmak istemiyordu ki?

“Peki, geçinmek için ne...”

Sözümü kesti. “Hadi yüzelim Abby Mae. Marşmelovlu tatlılar bekleyebilir.”

Daha ben cevap bile veremeden çadırın içine girip fermuarı kapattı -ki ben vücudunun alt kısmını göremeyeyim- sonra da mayosunu giymeye başladı.

Beynim değişen olayların hızına yetişmeye çalışırken ağzım açık kaldı. Az önce yapış yapış bir marşmelovu ağzıma koymak üzereydim, şimdi mayo mu giymem gerekiyordu? Mayomun yanımda olmadığını söylemeyi düşündüm, ama Teksas’ta yazın ortasıydık. Yalan söylediğimi anlardı.

Tabaklarımızı toplayıp masayı temizlemek için ayağa kalkarken, “O su yeterince güvenli mi? Ya içinde milyonlarca bakteri falan varsa?” diye sordum.

Çadırın fermuarının açıldığını duydum.

Çarpık bir gülümsemeyle, “Ah, elbette vardır, ama bir şey olmaz, bana güvenebilirsiniz ben bir mühendisim,” dedi pis sırıtarak.

Görüntüsünü fark ettiğimde “sen henüz tek değilsin” gibi bir eleştiri yapmak üzereydim. Dar kalçalarının hemen üzerinde duran düşük belli, deniz mavisi mayosuyla orada öyle üstsüz bir şekilde duruyordu. Düzgün göğüs kasları iyice ortaya çıkmış karın kaslarına doğru kayıyordu ve birden ne yapmakta olduğumu unutuverdim.

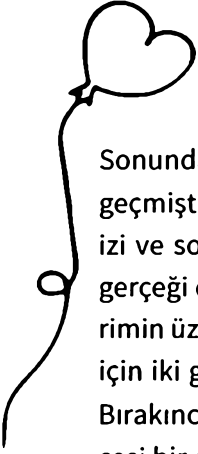
Acaba petrol mühendislerine vücut mu çalıştırıyorlardı? Bu, müfredatın bir parçası olmalıydı.

Bana doğru gelirken, “Geri kalanı ben hallederim, sen git giyin,” dedi. İçgüdüsel olarak bir adım geri atıp tam yanımda

Ritmik Akşak Kalbim♡

durmaması için sarsak bir dönüş yaptım. Anladığım kadarıyla bu yapılabilecek en akıllıca hareket değildi, bir nevi kızıymış robot gibi görünmüştüm ama bu tek seferde kaldırabileceğimden ÇOK daha fazlaydı.

Yedinci Bölüm

Sonunda bikini olayının iyi tarafını bulmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. A beden göğüsler, göğsüm boyunca uzanan yara izi ve solgun ten... son derece cılız ve uzun bacaklı olmam gerçeği dışında bunun iyi bir tarafı yoktu. Üçgenleri göğüslerimin üzerine yerleştirip göğüs çatalım varmış havası vermek için iki göğsümü birden son bir kez birbirine doğru ittirdim. Bırakınca, açık pembe kütle yerine geri döndü. Ergenlik öncesi bir oğlan çocuğu gibi görünüyordum.

Beck, “Hadi Abby. Güneş yirmi dakika içinde batacak,” diye seslendi.

“Tamam, tamam. Geliyorum.” Çadırın fermuarını açtım ve dışarıya çıktım. Beck, “kamp” işleriyle meşgul değildi; aynen korktuğum gibi orada durmuş çadırdan çıkışımı izliyordu.

Sancılı bir şekilde her hareketime konsantre olmam gerekiyordu. *Çadırdan dışarıya bir adım at. Güzel. Şimdi bir adım daha. Dön ve çadırın fermuarını kapat. Evet, şu an poponu izliyor.*

Yeşilimsi ela gözleri, sadece yara izimde duraklayarak yüzüsüzce bikinili vücudumu inceliyordu. Bu uygunsuz âni bozmak için bir şey söylemem gerekiyordu.

“Tanrım, eğer biraz daha bakarsan, seninle suya girmeyeceğim.”

Güldü, bir an düşündü ve sonra karnını tutup başını geriye atarak kakhaha krizine girdi. Şakayla karışık onu itekledim ama tam yanından geçerken tekrar elimi yakalayıp yürümeme engel oldu.

İrislerinin etrafındaki yeşil harelere baktım ve söylemek istediği bir şeyin dilinin ucuna kadar geldiğini anladım. Koyu renk kaşları kasılmıştı. Dudakları aralanmıştı ve bakışları kesinlikle tereddütsüzdü. Ama bu uzun sürmedi. Kafasındaki düşünceyi geriye itip yerine bir başkasını koyduğu anlaşılıyordu.

Muzır bir gülümsemeyle, “Benden önce gireceğini mi sandın?” dedi. Elimı bırakıp beni geçerek suya girdi.

Gerçekte ne söyleyeceğini merak ederek orada konuşmadan öylece kalakaldım. Hiç tereddüt etmeden suya daldı ve bir dakika sonra da su yüzüne çıktı. Göğsünde ve omuzlarında yarı saydam su damlaları asılıydı. Gölün etrafını sedir ağaçları sarmalamıştı ve onların arkasında da güneş parlıyordu. Keşke Caroline için bir fotoğraf çekebilseydim. Şehir merkezinden pek uzak sayılmazdık ama sanki hiçliğin ortasındaymışız gibi hissettiriyordu.

Suyun kenarına biraz daha yaklaşp, “İyi hissettiriyor mu?” diye sordum. Suyu onun gibi dalmama imkân yoktu. Emin değildim, ama sanki bu suyu yutmamam gerekiyormuş gibi görünüyordu. İçinde ne tür bakteriler olduğuna dair bir şey bilmiyordum ve yetersiz bağışıklık sistemi demek, burnunuzdan büyük miktarda göl suyu girmesinin muhtemelen en iyi plan olmadığı anlamına geliyordu.

Suyun içinde hafif hafif kıpırdanıp beni beklerken, “Mükemmel,” diye cevap verdi.

Su belime gelinceye kadar yürüdüm, sonra daha fazla dayanamayıp ona doğru yüzdüm. Haklıydı. Dışarıda hava o kadar sıcaktı ki, su epey serinletiyordu, utanmasa donduracaktı. Evet, dişlerim takırdıyordu ama yine de güzel bir histi.

Gülerek, “O kadar da soğuk değil,” dedi.

Vücudunda yağdan eser olmadığını iyi bildiğim halde, “Ben senden daha ufağım, senin bedeninde seni sıcak tutacak on kat fazla yağ var,” diye şaka yaptım.

“Gölün ortasına kadar gidip dönmek ister misin?”

Omzunun üzerinden baktım. Göl çok büyüktü ve ben yıllardır yüzmüyordum, ama yenilgiyi kabul etmek istemedim.

“Tamam, ama suyun altından yüzmek yok, bu hile olur,” diye belirttim.

“Mantıklı. Hazır mısın?”

Dişlerim hâlâ birbirine çarpıyordu ve dudaklarımın maviye döndüğünü hissediyordum (soluk tenli olmanın diğer bir yan etkisi), yine de başımla onayladım. Ama o daha geri sayıma başlayamadan yüzebildiğim kadar hızlı yüzmeye başladım. Hem kollarımı hem bacaklarımı çırparak onu sıçrattığım suların içinde bıraktım.

Peşimden yüzmeye başlarken, “Hey! Hileci!” diye seslendi. Aslında hilelere göz yummam ama ikimiz de onun kazanacağını biliyorduk. Sadece biraz avantaja ihtiyacım vardı. Bu arada söylememe gerek yok ama onu kızgın görmek paha biçilmezdi.

Gölün kaygan çamurundan biraz alıp Mario oyunundaki muzlar gibi, Beck’in yolunu engellemek için arkama doğru attım. Arkama baktığımda bir öbek çamur, kahverengi saçlarının tam tepesinde duruyor, yüzünden aşağıya sulu çamur sızıyordu. Kendimi tutamayıp kakhahalara boğuldum.

Masumane bir şekilde, “Özür dilerim,” dedim ama o, yüzünde kararlı bir ifadeyle kafasındaki çamuru fırlattı. Ah.

Hemen arkamda olduğu korkusuyla hiç arkama bakmadan yüzmeye devam ettim. Gölün ortası hâlâ epeyce uzaktaydı, bu yüzden nefes alıp vermek için konsantre olmaya çalıştım. O zamana dek çok az egzersiz yapmış olmam oldukça utanç vericiydi. Organ nakli ameliyatımdan önce hiçbir şey yapamıyordum, ameliyat sonrası da fiziksel tedavi uzmanımla beraber gücümün birazını geri kazanmak için çalışmıştık. Elbette bu yeterli değildi. Kollarım kurşun gibi ağırlaşmış, dayanma gücüm hemen tükenmişti.

Ciğerlerim derin nefesler almaktan sızlıyordu, acıyı bastırmaya çalıştım ama bedenim bu kadarının yeterli olduğunu söylüyordu. Yüzmeye ara verip suyun içinde hafif hareketler yaparak nefesimin normale dönmesini bekledim. O esnada başımı kaldırıp bakınca Beck’in, gölün ortasına varmış rahat ve mutlu olduğunu gördüm. Kahretsin, ben daha yarı yola bile gelememiştim. Yüzerek yanına gitmeye çalıştım ama hemen vazgeçtim. Destansı bir araba yolculuğunun ilk gününde ölmek kesinlikle yaşamakla ilgili planlarımın üzerine perde çekmişti.

Beck, benim yüzmeyi bıraktığımı görünce, “İyi misin Abby?” diye seslendi.

Nefesim hâlâ düzensizdi, bu yüzden sadece zayıf bir başparmak işaretiyle cevap verdim. Bunu yemedi. Suyun dibine daldı, ben de çabucak yanıma gelmeye çalıştığımı düşündüm. Bir an önce düzelmeye çalıştım. Yolun yarısına gelmek için bu kadar cık çabaladığımı görünce mız mız biri olduğumu düşünecekti. Belki ona su canavarları tarafından saldırıya uğradığımı ve onlarla savaşmak zorunda kaldığımı söyleye-

bilirdim. Loch Ness'le karşılaşp bunu anlatacak kadar yaşamıştım.

Bir saniye sonra kahverengi saçları birkaç adım ötemde sudan çıktı.

Bana doğru yaklaşırken, “Yüzücü değilsin, ha?” diye sordu. Eğer bu yolculuk esnasında beni öldürmeyi planlıyor olsa, bunu o zaman yapardı. Kıyıya yüzecek halim yoktu ve suyun içinde durmak bile her an daha da zorlaşıyordu.

Alçak bir sesle, “Sanırım değilim,” diye mırıldandım.

Kaşları çatıldı ve yanıma gelerek benden izin almadan bir kolunu belime doladı. Kızabilirdim ama ağırlığının bir kısmını kollarımdan aldığı an sonsuza kadar ona tutunmak istedim.

“Feminizmin canı cehenneme, lütfen yalnızca beni kıyıya götür.” Bir kolumu, tenimin altındaki kasların oynayp büküldüğünü hissederek geniş omuzlarına doladım.

Ricama tepki olarak bir kakhaha patlattı. “Eğer seni kıyıya kadar sırtımda taşıyacaksam, lütfen kollarını boynuma sarar mısın? Böylelikle işimi kolaylaştırmış olursun.”

Arkasına geçip içgüdüsel olarak bacaklarımı da beline doladım. Bu beni meteor gibi çarptı: üzerimde bikiniyle, *son derece* seksi bir erkeğin beline bacaklarımı dolamış vaziyeteydim. Göğüslerimi geniş sırtına bastırıyordum. Gökyüzüne bakıp oradan her kim bizi izliyorsa, dudak hareketiyle teşekkür ettim.

“... çöz,” dedi.

Aman Tanrım. Bana söylediği şeyi kaçırdığımı fark ederek, “Ne?” diye mırıldandım.

“Bacaklarını çöz,” diye tekrarladı. Yüzüm kırmızının on değişik tonuna büründü. Bebek maymun gibi ona dolanmış-

tım. “Bacaklarını çırpabilir ya da öylece durabilirsin, ama bu kadar sıkı sarılırsan hareket edemem,” dedi.

Bacaklarımı geriye doğru salarken, “Tamam, peki. Ama o kadar da sıkı değildi,” diye homurdandım.

Güldü ve yüzerek bizi kıyıya taşımaya başladı. “Sanırım belimin aşağısında kan dolaşımını yitirdim.”

Bu fikirle gülümsedim. “Ah, lütfen, su soğuk. Eminim zaten pek kan dolaşımı yoktu...”

Bana doğru sırtıp kafasını sağa sola salladı. Ela gözleminde suyun yansımalarını görebiliyordum. Kalbim göğsümün içinde öyle bir çarpıyordu ki, eminim bunu o da hissedebiliyordu. Ben göğsümün altındaki kaslarının hareketini göz ardı etmeye çalışırken o da hızlandı. Bunun kolay bir iş olmadığını söylememe izin verin.

Kıyıya çıkar çıkmaz pijamalarımı, cep telefonumu ve siyah kül kabımı kapıp kamp alanından uzaklaştım. Beck’e daha geç olmadan üzerimi değiştirip tualete gitmem gerektiğini söyledim. Aslında, kendimi toplamam için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ona öyle sarılmak muhteşem bir histi ve ne kadar azdığımı inkâr edecek değildim. Ama bana asılmadığı sürece böyle hissetmem ne kadar doğrudu, emin değildim.

Ağaçların arasında yürürken Dana Teyzemin, evine her gittiğimde bacağımla ilişki kuran köpeğine ne kadar çok benzediğimi fark ettim. Zavallı köpek. Sessizliğini koruyan bir sahipten zevk almaya çalışmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordum.

Tuvaleti bulunca uyku şortumu ve askılı bluzumu giydim, ama bu bile çok fazla giyinmişim gibi hissettiriyordu. Güneş batınca bile havanın serinlemeyeceğini fark etmek gözümü korkutmuştu. Nedense daha sıcak, boğuk ve durgundu. Saçıma dağınık bir topuzla topladım ve eşyalarımı sırt çantama tıktım.

Kamp alanına gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha vardı. Koruluğun içlerine doğru ilerleyip siyah kül kabının bantlarını çözdüm ve Caroline'a bir mesaj yolladım.

Abby: Kısa versiyon: Kamp yapıyoruz. Yüzdük. Hastalıklı bir korkak gibi davrandım ve Beck beni kıyıya çıkarmak zorunda kaldı. Bonus: Vücudunu hissettim ve bu muhtemelen hayatımın en güzel ânıydı.

Evet, rahatlayabilirsiniz. Mesajı yollamadan önce neredeyse on kez ekranın üstünde Beck'in değil, Caroline'ın adının yazıp yazmadığını kontrol ettim. Bu hataya düşmeyecek kadar çok sitcom izledim.

Mesajı yolladıktan sonra telefonumu bırakıp kabın kapağını açtım. Bir sonraki âna hazır olmak için derin bir nefes aldım, ama hiçbir şey olmadı. Kabın içinden hiçbir kırıltı gelmedi. Hiç rüzgâr yoktu, hatırladınız mı? Sadece durgun hava. Çanağın içine bakıp şiddetli bir şeylerin olmasını bekledim, ama onun yerine pijamalarımın, kucağımda bir kapla, ağaçların arasında, tuhaf bir tip gibi öylece kalakaldım. İç geçirip küllerin birazı toprağa dökülsün diye kabı biraz ters çevirdim. Bu, anti-iklimselliğin tam tanımıydı. Açık gri küller toprağın üzerine öylece yığılıverdi. İnsanların külleri *yığmak* değil, külleri *saçmak* demelerinin bir sebebi vardı. Kimse ölülerin küllerini *yığmak* istemezdi.

Ruhani veya duygu yüklü bir an yaşamak için epey çaba sarf ettim ama kendimi, havanın kararmakta olduğu ve bir ayı tarafından yenmek istemediğimi düşünürken buldum. Hemen yanımda yerde duran telefonum titredi. Ekranda Caroline'ın yüzü belirdi ve büyülü bir âna dair azıcık olan umudumu da yitirdim.

Telefonu kapıp cevaplama tuşuna bastım.

“Hey. Hayatımın en acıklı anlarından biri olması gereken şeyi mahvettin,” diye belirttim.

“Beck’le seks mi yapmak üzereydin?”

Öfkeyle homurdandım. “Hayır. Küllerin ilk kısmını saçıyordum.”

“Ahhh. Evet, bunun için özür dilerim. Şarkı falan söylememi ister misin? Belki dua ederim?”

Kabın kapağını kapattım. “Sen dua bilmezsin ki, Caro.”

“Bir tane *uydurabilirim*. Biraz inancım var.”

“Aman Tanrım. Yaptığını anlıyorum ve bu hiç komik değil.” Hâlâ gülüyordum çünkü bu gerçekten komikti. “O berbat ciğerin ne âlemde?”

Caroline iç geçirince teşhisin iyi olmadığını anladım. “Henüz eve gitmeme izin vermediler.”

“Hâlâ hastanede misin?”

“Evet, doktorlar yakın bir zamanda eve gidebileceğimi düşünüyorlar.”

Altdudağımı ısırpı onu neşelendirecek bir şey bulmaya çalıştım. Onun yerine, “Çok geç sayılmaz. Eve dönebilirim. Sen orada tıklılı kalmışken senden uzakta olmak istemiyorum,” dedim.

“Sen tanıdığım en inatçı insansın ve sen başka bir şey demeden ben telefonu kapatıyorum,” dedi.

“Bana ihtiyacın olursa ara,” dedim ve kapatmakla ilgili tehdidinin gerçek olduğunu hissederek, “Ne zaman istersen, tamam mı?” diye çabucak ekledim.

“Tamam. Hoşça kal, Abbs.”

Telefonu kapatıp kampa geri dönmek üzere yola çıktığım an telefonum yine çaldı. Beck.

Bana doyamadığı düşüncesiyle içten içe heyecanlanarak, “Önümüzdeki iki hafta boyunca sürekli birlikte olacağız. Ben tuvaletteyken de telefonda konuşmamıza gerek yok,” diyerek açtım telefonu. Ah, kime şaka yapıyordum ben?

“Sen neredesin?”

Sesi şakacılıktan son derece uzaktı.

Bir yandan ormanın bu kadar karanlık olmasını tuhaf bulurken, “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum. Ben tuvaletten çıktığımda hâlâ alacakaranlık vardı, ama şimdi karanlık hızla çöküyordu. Birden paniğe kapıldım. Yanımda el feneri getirmemiştim, tek ışık kaynağım, cep telefonumun ekranıydı.

“Sen gideli asırlar oluyor. Kontrol etmek için tuvalete gittim, orada yoktun.”

Ah, lanet.

“Özür dilerim. Arkadaşımı aramam gerekiyordu ve sanırım saati kontrol etmeyi unutmuşum.”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldığını duydum.

“Tamam. Sorun değil. Tek sorun şu ki, gecenin karanlığında tek başına dolaşman pek de iyi bir fikir değil.”

Ona teknik olarak dolaşmaya *başladığımda* havanın henüz karanlık olmadığını belirtebilirdim, ama o haklıydı o yüzden sustum.

“Tuvalete geri dönen yolu bulabilir misin?”

Bunu yapabileceğimi düşündüğümünden, “Evet,” dedim.

“Tamam. Orada buluşalım. Beni görünceye kadar telefonu kapatma.”

Aşırı tepki verip vermediğini bilemiyordum. Tuvaletlerin oraya gidip beni bulamamış olması korkutucu *olabilirdi*.

Telefonumu eğip yolumu aydınlatmasını sağlayarak yürümeye devam ettim. Eğer yürürken çok fazla sapmadıysam, tuvaletlerin hemen birkaç adım önümde olması gerekirdi. Maalesef emin olmamın bir yolu yoktu.

Birden kendimi son derece aptal hissederek yumuşak bir sesle, “Özür dilerim, Beck,” diye mırıldandım.

“Tamam, sorun değil.”

Tam o esnada uzakta bir ışığın ormandaki en tatlı kahverengi saçlı çocuğu aydınlattığını gördüm. Tabii, Orlando Bloom da orada kamp yapmıyorsa.

Artık ormanda kaybolmayacağıma dair hissettiğim büyük rahatlamayla şaka yaparak, “Sanırım tuvaletlerin yanında kocaman bir ahmak görüyorum,” dedim.

Kıkırdadı ve beni görmek için yüzünün bana doğru döndüğünü gördüm. Cevabı uzun sürmeden geldi. “Ne tesadüf, ben de bana doğru yürüyen kayıp bir Çingene kızı görüyorum,” karanlığın içinde gözlerini kısarak, “... puantiyeli pijaması var. Elinde de bir kap taşıyor, yani iyi bir kız mı, gotik mi, söylemek zor.”

Ona doğru yaklaşırken kahkahalara boğuldum. *Bu çocuk çok fazlaydı.*

“Sen çok gırgırsın.”

“Teşekkürler,” diye sırttı.

O esnada ondan sadece birkaç adım uzaktaydım.

“İltifat değildi.”

Ben tam önüne gelince aramayı sonlandırdı.

Gülümseyerek, “Bana marşmelovlu tatlı sözün var,” dedim.

Beck sırttı ve beraber kampa doğru yürümeye başladık.

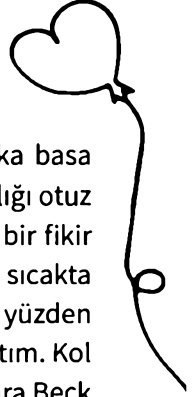
“Evet. Sen dağ aslanları tarafından sürüklenirken hepsini tek başıma yemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm.”

Onu kalçamla dürtmeye teşebbüs ettim ama aramızdaki boy farkı yüzünden ancak popomu uyluklarına çarptırmayı başardım. Son derece yumuşaktı.

Şaşırmış numarası yaparak, “Ben kaybolsam bile marşmelovları yiyecek miydin?” diye sordum.

Başını olumsuz anlamda sallayıp kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekti. “Ah, Abby. Elbette yiyecektim, ya ne yapacaktım? Marşmelovları öylece *bırakacak* mıydım? Bu çok komik olurdu.”

Sehizinci Bölüm

Kendimizi çadıra attığımızda marşmelovlu tatlıyla tıka basa doluyduk ve sıcaktan fenalık geçiriyorduk. Hava sıcaklığı otuz beş dereceyken ateşin yanında kavrulmak pek de iyi bir fikir değildi ama erimiş çikolata için kesinlikle değerdı. Bu sıcakta istediğim son şey uyku tulumunun içine girmekti, bu yüzden bir KÜT sesi çıkararak kendimi tembelce üzerine bıraktım. Kol ve bacaklarımı etrafıma serbestçe bıraktım, bir an sonra Beck kendi tulumunun üzerinde benim yaptığımın aynısını yaptı.

Çadır bezinin içinden karanlık geceye bir bakış atarak, “Hayat işte bu,” dedim.

“Abby Mae, sanırım bu konuda haklı olabilirsiniz.”

Yan tarafıma dönerek yanımda uzanan Beck’e baktım. “Kaç yaşındasın?”

Bana öyle içten baktı ki, farklı bir soru sorup sormadığımı düşünmek zorunda kaldım. Sonra, “Otuzla kırk arası,” diye cevap verdi.

Güldüm. “Ne?”

Omuz silkti. “Ben çok uyumam. Ortalama bir insan, hayatının üçte birini uykuyla geçirir, ben de benim yaşımdaki bir insanın iki katı yaşamış olduğumu hesapladım.”

“Yani yirmi yaşında mısın?”

“Yirmi bir. Sen?”

Onun oyununu oynayarak, “Hımm... sanırım on ya da on bir,” diye cevap verdim.

Kaşları havaya kalktı. “İsa aşkına, tam bir uykucu olmalısın.”

İç geçirdim. Kolsuz bluzumun altındaki yara izini düşünerek, “Birkaç ay öncesine kadar hayatım hastaneye girip çıkmakla geçti, ben de çok uyudum,” diye itiraf ettim.

Gözlerini çadırın tepesinden ayırmadan, yaptığım açıklamayı sindirmeyi bekleyerek, “Ah, vay canına,” diye cevap verdi. Bunun aramızda bir şeyleri değiştireceğini biliyordum, ama nasılsa bir gün öğrenecekti.

Bana doğru dönerek, “Bu hesaplamanın senin için geçerli olduğunu sanmıyorum,” dedi. Tişörtü, göğsünün üzerinde gergin duruyordu ve o da fener ışığında, bir rüya gibi görünüyordu.

“Neden olmasın?”

“Bence hayati tehlikesi olan bir hastalığa sahip olmak hayatından yıllar alıp götürmez. Hepimizden daha bilge olabileceğini düşünüyorum.”

Belki de haklıydı. Her şeyin hayatındaki “son” şey olabileceğini bilerek uykuya dalmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordum: son yemek yiyişim, annemle babamla son kucaklaşmam, gözlerimi son kez açışım, birinin adımı söylediğini son duyuşum. Sonra da daha tecrübe etmem gereken çok şey olduğunu düşündüm. Normal biri olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum. Biriyle çıkmanın, liseye gitmenin veya okul balosunun nasıl hissettirdiğini. Yanımda annemle babam olmadan bu ilk seyahatimdi.

Beni düşüncelerimden sıyrıp, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Beck, öpüşebilir miyiz? Bunun yolculuğumuzun ilk gecesi olduğunu biliyorum ve bunu senin de isteyip istemediğine dair hiçbir fikrim yok, ama iki ay öncesine kadar kalp yetmezliğim vardı. Kalp nakli ameliyatı geçirdim ve bu yüzden göğsümde bu çirkin kocaman yara izi var.” Yara izinin bluzumdan dışarıya çıkan kısmını işaret ettim. “Arkadaşım Caroline’a cesur olacağıma dair söz verdim, ama senin benden belli ki çok daha tecrübeli olduğun gerçeği bunu zorlaştırıyor. Haksız mıyım? Yani, sen gerçekten çok seks...”

Cümlemi bitiremedim. Beck uzanıp aramızdaki boşluğu kapattı ve dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı. Bu, hayatımda yaşadığım en romantik şeydi. Elini nazikçe boynuma dolayıp avucunu tenime bastırarak bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Tüm duyularım dudaklarımın üzerindeki dudaklarına odaklanmıştı. Cennetteydim. Ta ki düşünülemez bir şey yapıp Fransız öpücüğü girişiminde bulunana kadar. Nasıl bir insan ne yaptığını bilmeden Fransız öpücüğüne kalkışır ki? Kendimi, dilimi sarsakça gırtlığına sokarken buldum, Beck kahkaha atarak geri çekildi.

Evet. Beck ilk öpüşmemizi kahkaha kriziyle sonlandırdı.

Gamzesini ortaya çıkaran gülümseyişiyle, “İlk öpüşmemde dil mi kullanmaya kalktın sen az önce?” diye sordu. Bana gülüyor olmasından nefret etmiştim. Bu öpücük onu hiç mi etkilememişti? Eğilip ağzını elimle örttüm ama bu onu daha çok güldürdü. Avucumun içinde sıcak nefesini hissedebiliyordum.

“İşin oraya doğru gittiğini sanmıştım,” diye inledim, bir yandan da o an bir ayının gelip çadırımıza pençe atmasını diliyordum. “Benimle dalga geçemezsin!”

Yüz hatları aniden ciddileşti ve uzanıp ağzını örten elimi suratından çekti.

Ağzı nihayet serbest kalınca cevap verdi. “Abby, sen bütün suratımı gerçek anlamda emerken ben nasıl seninle dalga geçebilirim, anlamıyorum.”

Gözlerimi kısıp ona dil çıkarttım. Sataşması komikti ama benim egom hâlâ ayaklar altında yatıyordu.

Sırıtsı düşünceli bir tebessüme dönüştü. “İki ay öncesine kadar son derece hasta olmana üzüldüm, ama şu an sağlıklı ve benimle bu yolculukta olmandan çok memnunuz.” O kadar yumuşak ve içten konuşmuştu ki, neredeyse kalbim kırılacaktı.

Hislerimi, yüzümden açık seçik okuyacak korkusuyla sadece başımı onaylarcasına salladım. Poker suratı üzerine çalışmam gerektiğini bana daha önce söylemişti, acaba şu an yüzümün asil bir biçimde kızardığını görebiliyor muydu?

Birkaç dakika sadece birbirimizi inceleyerek öylece yatıyorduk ki birden yüksek bir patlama sesi duyduk, ardından ağır bir şey çadırın tepesine düşüp içeriye doğru bir göçük yarattı. Ben ciyaklayıp Beck’e doğru sıçradım. İyice sokulup yüzümü boynunun altına sakladım. Kalbim bir sinekkuşunununki gibi atıyordu ve Beck’in elini sırtımda gezdirmekte olduğunu anlamam bir dakika kadar sürdü... gülüyordu.

“Hey, Abby. Sanırım bir parça dal kırılıp çadırımızın üzerine düştü.”

Yüzümü boynunun sıcaklığından çekmeye henüz hazır olmadığımdan, “Hayır,” diye protesto ettim. “Lütfen bir ayı veya seri katil olmadığından emin olur musun?”

Beck, “Peki, ayı veya seri katilse ne yapmalıyım sence?” diye sordu, o an komik olmaktan dolayı çok memnundu.

Eğer ayı seri katil benden önce davranmazsa o an onu öldürebilirdim.

Tenine doğru gülümsedim. “Seri katil olan bir ayı mı, yoksa ayları seri bir şekilde öldüren bir... insan mı?” diye bir açıklama istedim.

Beck güldü ve nihayet kalkıp oturdu, bu da üzerine dolanmış olan vücudumu çözmem gerektiği anlamına geliyordu maalesef. Gerçi benim ona sarılıyor olmama pek aldırıyor-muş gibi görünüyordu, ama az önceki korkunç ilk öpücüğü düşündüğümde ileride tekrar sarılabilmek umutlarım pence-reden uçup gitti.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde ilerleyerek çadırın fermuarını açtı. Sonra dönüp bana göz kırpmadan önce başını dışarıya uzatıp iki tarafı kontrol etti.

Seksi bir gülümsemeyle, “Sanırım ikimiz de güvendeyiz. Ama emin olmak için gece boyunca sırayla nöbet tutmamız gerekecek,” diye dalga geçti.

“Tamam, tamam. Her an öldürülmemiz muhtemel, ama kim bilir,” duraklayıp sesimi iyice alçaltarak, “belki de aşırı tepki vermişimdir,” diye fısıldadım.

Beck gülererek çadırın fermuarını tekrar kapattı. Yerdeki uyku tulumuna bakarak, “Aşırı tepki vermen önemli değil,” diye mırıldandı.

Kızardım ve kocaman sırtışıma gizleyebilmek için numaradan esnedim.

Aniden günün yorgunluğunu üzerimde hissedince, “Ben yatmaya hazırım,” dedim.

“Ben de. Seni korkutmaya falan çalışmıyorum ama ben geceleri boxerımla uyurum. Bunu sana yapmazdım ama ger-

çekten bu sıcakta tişörtümle uyuyamayacağım. Sence sorun olur mu?”

Sanki hangi adam, kadın veya çocuk hayır diyebilirdi ki? “Sorun değil, ben hep gözlerim kapalı uyurum, bu yüzden nasılsa bir şey görmeyeceğim.” Sinirlerimi altüst etme girişimine gülümsedim sonra göstere göstere sırtüstü yattım, bu sayede ona da biraz kişisel alan bırakmış oldum. Ama Beck tişörtünü çıkartmaya başladığında gözlerimi üzerinden alamadım. Tişörtünü köşede yığılı duran sırt çantalarımızın üzerine fırlatırken güneş yanığı kaslarının gerilip kasılmasını izledim. İşi biter bitmez yüzümü diğer tarafa çevirdim. Gördüğüm son şey, baştan sona onu izlediğimi bildiğini bana anlatan o sırtışıydı.

“İyi geceler, Beck.”

“İyi geceler, Abby.

O gece belli belirsiz uyudum. O kadar çok döndüm ve kıpırdandım ki tek seferde bir saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum. Hava cehennem gibi sıcaktı. Üzerimdeki bluzu ve şortu çıkartmayı düşündüm ama bunun için en azından ikinci geceyi beklemem gerektiğine karar verdim. Güneş doğduktan bir süre sonra nihayet arkamı dönüp baktığımda Beck’in uyku tulumunda olmadığını fark ettim. Kalkıp oturur pozisyona geçerek çadırın fermuarını açınca Beck’i birkaç adım ötemde buldum. Kamp sandalyelerinden birini gölün kenarına çekmiş, erken gün ışığında okuyordu. Fikir çok hoşuma gidince tabletimi kaptım, sandaletlerimi ayağıma geçirdim ve ona katıldım.

Beck’in yanına yaklaşırken kamp sandalyesini peşimden sürükledim. Beck başını kitabından kaldırıncaya biraz özel za-

mana ihtiyacı olabileceğini fark ettim. Bu konuda haddimi aşmak istemiyordum, bu yüzden sandalyemi onunkinden birkaç adım uzağa yerleştirdim. Ama daha ben oturmadan yüzüme afallamış bir halde baktı, sonra uzanıp sandalyemi yakınına çekti.

Bana göz kırparak, “Sabah dişlerimi fırçaladım, o yüzden nefesimin kokusu için endişelenmene gerek yok,” dedi.

Yanındaki sandalyeye oturup ayaklarımı sandalyenin çubuğunun üzerinde üst üste koyarken “Ah, ama ben daha yeni uyandım, bu yüzden sen o konuda benim kadar şanslı olmayacaksın,” diye inledim.

“Ah, o zaman bu sabah ikinci öpücük girişimi olmasa iyi olur.”

Başımı hızla kaldırıp gözlerine baktım. “Yani sen, *başka* girişimler olacağını mı düşünüyorsun?”

Sırıttı. “Hayatında ikinci bir öpüşme mutlaka olacaktır, hatta kartlarını iyi oynarsan, bu benimle bile olabilir.”

Özgüvenli, sersem, aşâğılık, pislik.

“Yo, bunu bir kez denedim ve o kadar da iyi değildi. Sanırım hayatımın geri kalanında uzak duracağım.”

Güldü ve onaylamaz anlamda başını salladı. “Ne okuyorsun?” diye sordu.

Tabletime bakıp bir şey uydurmalı mıyım, yoksa gerçeği mi söylemeliyim diye düşündüm.

“Korkunç derecede banal bir aşk romanı.” Doğruyu söylemiştim.

Dudakları yarı tebessümle yukarı kıvrıldı. “Hoş.”

“Sen?”

Adını okuyabileyim diye kitabını bana doğru kaldırdı: *Gece-
nin Bir Yarısı Köpeğin Başına Gelen Tuhaf Olay*. Kitabın ka-

pağında, üzerinde bıçak izi olan baş aşağı duran bir köpek resmi bile vardı.

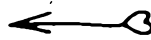
Rahatlamak için sandalyeme yerleşmeye çalışırken, “Olay ne?” diye sordum.

“Bunu sana söyleyemem,” diye cevap verdi.

“Hıh.”

“Birazını okumak ister misin?” diye sordu.

Başımla onayladım, ama sonra kendimi gölü seyredip bu yolculuğun sonu nereye varacak diye düşünürken buldum. Yola çıkalı yirmi dört saatten az zaman geçmişti ama bir sürü şey yaşamıştık. Eğer yolculuğumuzun heyecanı bir üstel eğriyle gösterilecek olsa, bu gece Beck’le seks yapıyor olmamız, iki haftanın sonunda da benim hamile kalmış olarak Beck’le evleniyor olmam gerekirdi.

Odesa ve Marfa’ya doğru yola çıkmadan önce sahili görme-ye karar verdiğimizden, öğleden önce toparlanıp daha yeşil alanlara doğru yollandık. Teksas sahilleri dünyanın en iyileri değildir, ama Galveston’dan uzaklaştığınızda, su o kadar da bulanık değildir.

Beck’e mühendisliği düşünmediğine göre ileride hayatıyla ilgili ne yapmayı planladığını sorduğumda güneye doğru gidiyorduk ve Ben Kweller’da trafiğe takılmıştık.

“Bilmiyorum. Belki boğuk seslerden oluşan bir stüdyo albümü çıkarırım. Hardcore rock sevenler için beyaz gürültü olur.”

Onu ciddiye alıyormuş gibi yaparak, “Yoko Ono gibi mi yani?” diye sordum.

“Uzaktan bile alakası yok. Benimki çok daha boğuk ses-

lerden oluşacak. Dört kat daha boğuk, belki iki katı daha gırtlaktan.”

Bu saçma konuyu daha fazla uzatmama izin vermedi.

Wayfraser marka güneş gözlüklerinin arkasından bana bakarak, “Para kazanmak için ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ne yapmak istediğime dair tamamen sıfır, eksi sıfır fikrim var.” Bunu düşünmek bile göğsümdeki o yoğun baskıyı geri getirdi.

“Bundan iki ay öncesine kadar bir geleceğinin olmaması yüzünden mi?” diye sordu.

“Kesinlikle.”

Anlayışla başını salladı. “Yani şimdi dünya senin için dilelere destan bir istiridye ve belki de o istiridyenin kabuğunu açmanın, herkesin uydurduğu kadar kolay bir şey olmadığını öğreniyorsun. Ha, bir de istiridyenin içinde, senin umduğundan daha az inci var.”

O an ona âşık olduğumu düşünerek başımla onayladım.

“Albümümün yapımcısı olabilirsin,” diye önerdi. Bu onun, gelecekle ilgili kaygılarıma çözüm bulmak için getirdiği ilk öneriydi.

“Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım.”

Durup dururken, “Aman TANRIM,” diye bağırdı, korkuyla koltuğumun üzerinde geriye doğru sıçradım. Yoldan çıkmak ya da bir arabaya mı çarpmak üzereydik?

Elimi kalbimin üzerine bastırarak, “NE?” diye bağırdım.

“Yanından geçtiğimiz tabelada beş mil sonra Tarih Öncesi Dinozor Macerası Parkı yazıyordu.”

Sevgili Tanrım.

Tartışmak anlamsızdı, Beck, on dakikadan daha kısa sürede bizi neredeyse terk edilmiş parka giden yola sokmuştu.

“Abby, soğuk ve gizemli kalmak için korkunu bastırmaya çalıştığının farkındayım, ama lütfen şunu unutma ki, eğer çılgılık atmak ya da ağlamak istersen, gözümden düşmezsın.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çakıl kaplı yolu Ked’lerimle tekmeledim. “Beni buraya sürüklediğine inanmıyorum.”

“Senden yayılan heyecanı *hissedebiliyorum*. Bu çok soğut, Abby. Mmm. Naneli.”

İkimiz için ödeme yapabileyim diye hızlandım. Beck, her ödeme noktasında elindeki kartla araya giriyordu ve ben onun kendisini yolculuk boyunca her şeyi ödemek zorundaymış gibi hissetmesini istemiyordum.

Dağılan bir kulübede sivilce suratlı bir çocuk oturuyordu. Kulübenin üzerindeki kalıntılar, bir zamanlar canlı renklere boyalı olduğunu açıkça ortaya seriyordu, ama asırlar önce tahta dökülmeye başlamıştı, şimdiyse sadece depresif bir görüntüsü vardı.

Kibarca, “İki bilet, lütfen,” dedim.

Çocuk, elindeki Nintendo DS oyunundan başını kaldırıp, “İki çocuk mu, iki yetişkin mi?” diye sordu.

Arkama baktım. Park yerinde bir araba daha vardı ve görünürde çocuk falan yoktu.

“Ah, iki yetişkin.”

Çocuk, tekrar bakmaya tenezzül etmeden parayı alıp para üstünü saymaya başladı.

“Sergideki eşyalara dokunmayın. Dinozorların üzerine oturmayın. Dinozorları sahne dekoru gibi kullanarak uygun-suz fotoğraflar çekmeyin,” diye geveledi durdu.

Beck arkamdan yaklaşarak şaşkınlıkla, “İnsanlar bunu yapıyorlar mı?” diye sordu.

Çocuk omuz silkti. “Bu kuralları koymamızın sebepleri var.”

Beck, bunun şimdiye kadarki en komik şey olduğunu düşünüyordu. Kulübeden uzaklaşırken yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldadı, “Bu *senin* işin olabilir. Bayan Tarih Öncesi Dinozor Macera Parkı olabilirsiniz. İnsanlara dinozorlarla seksi pozlar çektiirmenin yasak olduğunu söyleyen SEN olabilirsiniz.”

Ondan uzaklaşıp sergiyi incelemeye başladım. Girişteki kulübe kesinlikle parkın geri kalanının kalitesini gölgeliyordu. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum, ama burası normal bir hayvanat bahçesinin onda biri büyüklüğündeydi. İçinde canlandırma dinozorlar bulunan kafesler inşa edilmişti, ama uzun süre önce pek çoğu bozulmuştu. Bozuk olmayanlar acı verici derecede yavaş hareket ediyorlardı ve gürlemeleri, karman çorman, çapraşık sesler halini almıştı.

Her yeri gezip bitirmemiz hemen hemen hiç vaktimizi almamıştı, ama henüz ayrılamazdık. Parkın bize sunduğu her şeyden faydalanamadığımızı hissediyordum. Beck, çok parlak bir fikirle yanıma geldiğinde “Adımlarınızı T-Rex’inkilerle kıyaslayın” gösterisinde adımlarımı sayıyordum.

Sanki kulübedeki çocuk o mesafeden bizi duyabilirmiş gibi kulağıma fısıldayarak, “Bence o kafeslerden birine girip bir dinozorun üzerine tırmanmalısın,” dedi.

Önce büyük bir coşkuyla, “Harika fikir!” deyip sonra kuru bir ifadeyle, “Hayır,” diye ekledim.

“Hadi ama Abby! O çocuk bunun kurallara aykırı olduğunu söyledi, canın yapmak istemiyor mu?”

Bir yandan ayak izimin bir T-Rex’e göre ÇOK daha küçük olduğunu öğrenirken, “Hem de hiç,” diye cevap verdim.

Önüme geçip ellerini omuzlarıma koyarak yolumu kapattı. “Abby. Biri bunu daha önce yapmış, bu yüzden öyle bir kural var. O insan olmak istemiyor musun? Bu yaz ayak izini ölçmeyi içermeyen hatıralar edinmek istemiyor musun?”

Bana macera peşinde olduğumu hatırlatıp durmasından nefret ediyordum, ayrıca hayatımı yaşamak demek kuralları çiğnemem gerektiği anlamına gelmiyordu. Ama başka türlü nasıl yaşadığımı hissedeceğimi de bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım; belki de ne kaçırdığımı bilmiyordum.

“Lanet olsun. Peki, yapacağım.”

Siz olsanız, siz de o yeşilimsi ela gözlere hayır diyemezsiniz. Bu gerçekten de adil değildi.

Parkın arka tarafında bir kafeste duran Triceratops’u seçtik, çünkü yere en yakın olan oydu. Beck parmaklarını kenetledi, ben de Ked’lerimle kenetlenmiş ellerinin içine bastım, böylelikle çiti aşmama yardım edecekti. Beck benimle gelemezdi çünkü o gözcülük yapacaktı, aynı zamanda da belgeselciydi.

“Popoma bakma.”

Ben, yerden zıplayıp çitin tepesine tutunurken yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtmayla, “Hayalini bile kurmam,” dedi.

Çitin üzerinden atlayıp çamurun içine dizlerimi kırarak düşerken, “Ah, lütfen,” diye seslendim.

Hay lanet. Resmen kanunları çiğniyordum. Öyle değil mi? Bu, mülke izinsiz girme, ya da öyle bir şey değil miydi?

“Kıpırda Abby, araba farına tutulmuş geyik gibi davranıyorsun.”

Ona el hareketi çektim, sonra çömelerek dinozora doğru

koştum. O lanet şeye tırmanırken göz önünde olmak istemiyordum, bu yüzden diğer tarafına dolaştım. Dinozora bir-iki kez vurunca kalın plastikten yapılmış olduğunu anladım; en azından ben yukarıdayken beni taşıyabilecekti.

Beck, “Acele et,” diye seslendi.

Ellerimi kot şortuma silip devasa fırıncı olan bir kıvrıma güzelce tutunmaya çalıştım. Kıvrık duran dizinin üzerine bastım. Sonra da devasa bir homurtuyla dizin üzerinde zıplayıp kendimi yukarıya çektim.

En tepeye yerleştiğimde Beck, “Vuuuuuuuu!” diye bağırdı.

Sivilceli çocuk Nintendo oyunundan başını kaldırıp bakmadan önce bir dakikadan az zamanım olduğunu biliyordum, ama kıpırdıyamadım. Kalbim dakikada bin kez atıyordu. Adrenalin bütün damarlarımı doldurmuştu ve *yaşadığımı* bütün kalbimle hissetmenin tadına vararak orada öylece oturdum.

Beck’e baktığımda telefonunu havaya kaldırmış, fotoğraf çekmeye hazırlanıyordu. “Bir şeyler yap!”

Kollarımı havaya kaldırıp hayatımın en büyük çılgınlığını attım.

“Aşağıya in! Aşağıya in! Neden çılgınlık attın? Çocuk buraya geliyor!”

İnmek istemiyordum. Kollarımı tekrar havaya kaldırıp dinozoru sürüyormuş, halatla sığır yakalıyormuş gibi yaptım. Beck orada durmuş histerik kahkahalar atıyor ve fotoğraflar çekiyordu. Geriye uzanıp yattım, sonra da seksi bir poz vermek için bir dizimi yukarıya kaldırdım.

“Aman Tanrım, Abby!” Beck artık fotoğraf çekmiyordu. Beni yiyip bitirmek istercesine bana bakıyordu.

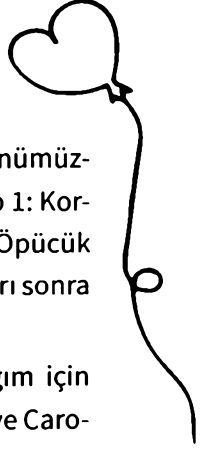
“HEY! İN AŞAĞIYA!” Nihayet çocuk gelmişti. Çılgınlık atıp harekete geçtim. Hayatta kalma içgüdülerim canlandı, aşağıya

atlayıp beklenmedik bir yetenekle zincir çitin üzerinden bir sıçrayışta geçtim. Ben diğer tarafa geçer geçmez Beck'le ikimiz sanki hayatımız buna bağlıymış gibi topukladık. Çocuğun bizi takip edip etmediğinden bile emin değildim, ama bizim bir misyonumuz vardı. Biz kanunsuzlardık, suçluyduk, sebepsiz yere adam dövüp oradan sıvışan asilerdik. Sergilerin arasından koşarak geçtik, parktan çıkıp arabanın yanına varınca Beck kolumdan tutup beni durdurdu.

Ben yolcu kapısının camına yaslandım. Onunsa kaçmaya devam edebilmemiz için sürücü tarafında olması gerekiyordu ama o protokolü takip etmedi. Beni yolcu kapısına ittirip dudaklarını benimkilere bastırdı. İnsanın ruhunu çalan bir öpücüktü, ayaklarınızı yerden kesip omuriliğinizin dalgalanmasına yol açan türden. Kollarımı boynuna dolayıp bir inleme koyuverdim. Zaten koşudan dolayı hızlı olan kalp atışlarımız, Beck'in, yeryüzünde şimdiye kadar eşine rastlanmamış en iyi ikinci ilk öpücüğüyle hepten birbirine karışmıştı.

Ve bu, gelecekteki çocuklarım, dolabımın dibine saklanmış eski kahverengi bir kutuda bulacağınız Triceratops'a tırmanırkenki fotoğrafımın hikâyesidir.

Dokuzuncu Bölüm

Abby: Selam C., Corpus Christi'ye şimdi geldik. Önümüzdeki iki gün sahildeki bir otelde kalacağız. Öpücük no 1: Korkunç derecede utandırıcı, detayları sonra anlatırım. Öpücük no 2: Hayatımın en güzel deneyimi, bunun da detayları sonra gelecek. Not: Bugün bir nevi kanunları çiğnedim!

Abby: Selam Anne! Aramalarını cevaplayamadığım için özür dilerim. Bu sabah evde değildim çünkü hastaneye Caroline'ı ziyarete gitmiştim. Merak etme. Seni seviyorum, sonra ararım.

Caroline: Ne? Çoktan ilk ve ikinci öpücük VE kanunları çiğnemek mi? Seninle gurur duyuyorum. Benden cevap almazsan uyuyor olacağım, endişelenme.

Annem: Ah, pekâlâ. Bu kendimi daha iyi hissettirdi. Son zamanlarda tepene fazla çöreklandığimin farkındayım, ama endişelenmemek mümkün değil. Seni seviyorum.

Beck, sahildeki otelin dışındaki park yerine arabayı park ettiğimizde bana, "Dünyadan Abby'ye," diye seslendi. Önümüzdeki iki gün boyunca savurgan davranacaktık, çünkü dün geceki kamptan sonra gerçek yatağı ve duşu hak ettiğimizi düşünüyorduk.

Telefonumu tekrar çantama koyarken, “Affedersin, arkadaşım Caroline’a mesaj yolluyordum,” dedim.

“Arkadaşın sağlıklı mı yoksa hasta mı?” diye sordu.

Böyle bir soru nereden aklına geldi, bilmiyordum. Sanırım çok uzun süre hasta olmak, hayatındaki pek çok insanın da hasta olması demekti.

Alçak sesle, “Çok hasta bir arkadaş,” diye cevap verdim. “Karaciğer nakli gerekiyor.”

“Karaciğerin bulunması kolay bir organ olduğunu sanıyordum?”

Okyanusun olduğunu bildiğim tarafa kafamı çevirdim. Ufkun ötesinde belli belirsiz mavi dalgaları zorlukla seçebildim. “Eğer hâlâ kanserliysen, kolay değil.”

Tepkisini göremedim ama üzerime çevirdiği bakışları hissedebiliyordum. Hiçbir şey söylemedi, çünkü aslında söyleyecek ne vardı ki?

Gözlerimi kısıp birkaç göz kırpışı uzakta büyüyen üzüntüyü bastırmaya çalışarak, “Sence yüzecek vaktimiz var mı?” diye sordum.

Üzgün bir şekilde, “Muhtemelen bu akşam yok,” diye cevap verdi. “Sabah ilk iş olarak yüzsek nasıl olur?”

Ben de ona baktım. “Kulağa iyi geliyor. Akşam pizza ısımarlayıp film izlerken yatakta yiyelim mi?”

Küçük bir tebessümle başını salladı. “Kanun kaçakları olarak bu gece gözden uzak dursak belki de iyi olur,” dedi, şaka yaparken tekrar gülümseyerek.

Otel odamız tek yataklıydı. Sanki geçmişimde yatağımı düzinelerce seksi erkekle paylaşmışım gibi umursamaz davrandım, ama aslında içimdeki organlar çılgınlar gibi yer değiştiriyordu.

Odaya girer girmez Beck, "Abby, lütfen bu gece ellerini kendine sakla," diye espi yaptı.

Normal Abby, buna mızımız bir cevap verirdi, ama o an beynimdeki uzaylı sadece bir şeyler geveleyip göz temasından kaçındı.

Pizza ve film üzerine kavga ettik. Sonunda iki pizza siparişi vermek zorunda kaldık: bir küçük boy ananaslı vejetaryen pizza, bir de orta boy süper karışık. Beck *Hokkabaz* filmini kiralamamız gerektiğini düşünüyordu, bense *Çelik Adam*'ı. Ben korku filmi izlemeyi reddediyordum, Beck ise abartılı süper kahraman filmlerini reddediyordu.

"Yemek gelinceye kadar ben duş alacağım. Ama *Hokkabaz*'ı alırsan haberim olsun da, senin pizzanı okyanusa fırlatabileyim," dedim.

Şüphayle bana baktı. "Sanki o minyatür kollarınla o kadar uzağa fırlatabilir misin gibi."

Şampuanımı ve çiçek kokulu vücut jelini aldım. "Elimden geldiğince uzağa fırlatırım. Eğer büyükbabanın Camper'ının üzerine düşerse, bırak öyle olsun."

Sinsice gülümseyerek, "Şu an bu odada *Hokkabaz*'ın izleneceğinden oldukça eminim," dedi.

Banyoya doğru yönelerek, "Benim deli olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Eğer bu şeytansı eğilimler uyarsa..."

Eşit derecede komik bir şey bulmaya çalıştım, ama kahkahamın planımı bozmasına engel olamadım.

Banyonun kapısını kapatmadan önce, "Sanırım seni sevdiğim kadar senden nefret ediyorum," diye itirafta bulundum.

Bir şeyler geveledi ama banyonun kapısı kapalı olduğundan duyamadım. Duymak yerine, benim hayatında rastladığı en komik ve en sevimli kız olduğumu söylediğini hayal ettim. Muhtemelen tam isabetti.

Isınsın diye suyu açtıktan sonra termometremi ve çeşitli ilaç kutularımı çıkardım. Tanrı'ya şükür ki ateşim hâlâ normaldi, akan suyun sesi, çıkardığım gürültüleri boğarken çabucak ilaçlarımı yutup tıkırdayan ilaç kutularımı da çantama geri tıktım.

On beş dakika sonra, kuruyup üzerime yapışan göl çamurundan kurtulunca yüz kat daha iyi hissederek pijamalarımı giydim ve eşyalarımı toplayıp banyodan çıktım. Pizzalarımız henüz gelmemişti, bu yüzden Beck, yatağın arkasına yaslanmış, bir mesaja bakarak oturuyordu. Fırsattan istifade edip daha önce bakmadığım özelliklerini inceledim: kot pantolonun sardığı uzun bacakları, geniş omuzları, yakında muhtemelen keseceği seksi kirli sakalı.

Saçlarımı fırçalamaya başladıktan sonra, mümkün olduğunca umursamaz bir tavırla, "Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordum.

Başını kaldırıp gözlerini benimkilere kilitledi, sonra muzip bir şekilde sırtarak, "Mary Beth," diye cevap verdi.

Lakayt bir biçimde somurttum. "Kulağa seksi geliyor."

Bakışlarını çıplak bacaklarımda gezdirip tekrar telefonuna bakarak, "Hımmm," dedi.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Sırtışı genişledi, ama bana bakmadı. "Bu öyle değil."

"Ha."

Bir kaşını havaya kaldırdı. "Benim başka bir kızla yazışmam konusunda epey meraklı görünüyorsun."

Omuz silkip ağırlığımı diğer ayağıma verdim, bu sayede masaya dayalı aynaya bakabiliyordum. Bulunduğum açıdan Beck'in saçlarımı fırçalayışımı izlediğini görebiliyordum. "Hiç de değil," diye cevap verdim.

Elini şu an son derece karışık olan saçlarının arasından geçirerek kendine güven duyan bir şekilde, "Pekâlâ," dedi.

"Nereden tanışıyorsunuz?"

Bir gözünü kısıp düşünürken başını yana eğdi. "Bakalım... ben küçükken bana bebek battaniyesi örmüştü, ama ilk tanışmamızı net olarak hatırlamıyorum."

Fırçayı tutan elimi gevşetince vücudumdaki tüm kasların ne kadar gergin olduğunu hissettim. "Ha. Büyükkannen mi?"

Kalbimin teklemesine yol açan sevimlilikteki yarı tebesüme gelin. "Evet, tek büyükkennem. Anneanne olarak da bilinir."

Burnumu kırıştırdım. "Ha. Yani seksi bir kızla yazışmıyordun?" Bu yorumla bir sıfır öne geçtiğimi düşündüm, ama Beck buna asla izin vermezdi.

"Ben öyle bir şey demedim."

Gülüp başımı sağa sola salladım. Esprili bir şekilde kaşlarını oynatıp elindeki telefonu yatağa attı. Bir an sonra tişörtünü çıkarmaya başlayınca afallayarak bakakaldım. Kollarını kaldırırken kaslarının gerilişi... baklava şeklindeki karın kaslarının keskin hatları.

"Ben duşa giriyorum. Pizzalar gelirse masaya bıraktığım parayla ödeme yapar mısınız?" O banyoya giderken ben arkasından üzgün lepistes gibi bakakaldım.

Dilimi yutmuş gibi, "Hı hı," diye mırıldandım. Onun soyunduğunu görmenin beni altüst etmediğini söylemek ister-

dim ama bu çok ani olmuştu. Evet, beraber yüzmüştük, ama bir otel odasında onu yarı çıplak görmek apayrı bir şeydi.

Kapı çalındığında elimde hafifçe tuttuğum saç fırçamla hâlâ yatağın kenarında oturuyordum. Zorlukla yataktan kalkıp cüzdanıma uzanırken, “Geliyorum!” diye seslendim. Beck ortalıkta yokken onun parasına asla dokunmazdım; nihayet bir şeylerin parasını ödeme sırası bana gelmişti.

On dakika sonra duşun sesi kesildi ve Beck’in kurulandığını duydum. Kucağımda pizza kutusuyla yatağın başlığına yaslanmış rahatça oturuyordum. Yatakta yemek yemek skandal yaratıyormuşum gibi hissettiriyordu, ama daha ilk lokmam ağzımın birkaç santim ötesindeyken, Beck, sadece kalçalarının etrafına sarılmış bir havluyla banyodan çıktı. Havlu taş gibi karın kaslarının hemen altında duruyordu ve tehlike arz edecek kadar aşağıdaydı.

Ahhh.

Elimdeki pizza parçasını kutuya geri koyup ellerimle gözlerimi kapatarak, “Cidden mi?! Cidden. Kim bu vaziyette etrafta dolaşır ki?” dedim.

Güldü. Görebileyim diye parmaklarımı araladım. Hile yapmıyordum, sadece bakılması gereken çok şey vardı. Omuzları imkânsız derecede genişti ve duş jelinin temiz ve odunsu kokusunu odanın diğer ucundan bile alabiliyordum.

“Bazılarımız yemek yemeye çalışıyor, bilirsin...”

Güldü ve başını salladı. Bir eliyle havlusunu tutup diğer eliyle kıyafetlerine uzanırken, “Ne yapıyorsun, Abby?” diye sordu. *Ah, Tanrım, lütfen havlusu düşsün. Lütfen düşsün. Dur, hayır. Ben seyretmiyorum. Afiyetle pizzamı yiyorum.*

Beck, omzunun üzerinden bana bakarak, “Abby?” diye seslendi.

Parmaklarımın arasından bakarken yakalandığımı fark ederek hemen parmaklarımı kapattım. “Kadinsal duyarlılıklarımı koruyorum,” diye cevap verdim. “Peki, sen ne yapıyorsun?”

Başını salladı. “Seni kabuğundan kurtarmaya çalışıyorum.”

Ellerimi gözlerimden çekip tekrar pizza kutusuna uzanırken, “Kabuğun çatladığını farz et,” diye cevap verdim. İçimdeki arzunun gücüyle baş etmeye çalışarak gözlerimi elimdeki leziz pizzadan ayırmadım.

Giysilerini başarıyla eline alan Beck, banyoya gitmek üzere arkasını döndü. Artık güvende olduğumu sanarak başımı kaldırdığım anda Beck havlusunu bıraktı. Havlu ses çıkarak yatağımın tam kenarına düştü.

Heykeltıraş elinden çıkmış gibi görünen poposuyla karşılaşınca, “BECK!” diye çığlık attım. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en iyi popoydu, ki bunun bir anlamı var, çünkü *Truva* filminde Brad Pitt’inkini de görmüştüm.

Tokluğun ötesine geçmiş film kredimizin sonuna yaklaşırken Beck’e döndüm.

Yolculuk esnasında nasıl bu kadar rahat para harcayabildiğini merak ederek, “Okuldayken çalışıyor muydun?” diye sordum.

Kaşlarını çatıp bana baktı. “Hayır. Ders yükü çok ağırdı ve mezuniyet öncesi öğretmen asistanlığı yapıyordum. Neden?”

Omuz silkip bakışlarımı üzerindeki tişörte indirdim. “Eğer hâlâ öğrenciysen nasıl bu kadar rahat para harcayabildiğini merak ettim.”

Başını sallayarak, “Ha,” dedi ve bana döndü. Kahverengi saçından bir tutam, erkeksi bir dağınıklıkla alnına düştü ve

bir an içimden onu alıp geri yerine koymak geçti. Onun yerine kendi bluzumu kavradım.

“Yirmi birime geldiğimde aktifleşen vakıf fonum vardı.”

Muhtemelen bütün görgü kurallarını çiğneyerek, “Yani epey paran var?” diye sordum.

Aptal bir sırıtışla, “Hem de çok fazla,” dedi.

“Hani şu filmde eline boş çek geçen çocuk gibi mi?”

Güldü ve şiddetli bir çarpıcılıkla gözlerime baktı. “Büyükbabam bir yayınevi açtı. Üzerine telefonumu yazıp sana verdiğim kart onunkiymi.”

Çenem düştü, hemen ardından yataktan fırlayıp çantamı aldım. Büyükbabasının kartı hâlâ cüzdanımdaki bir alana bir bedava dondurulmuş yoğurt kuponunun arkasında duruyordu.

“Geri ister misin?” diye sordum. Kart eski ve yıpranmış görünüyordu ve dikkat etmediğim için kendimi kötü hissetmiştim.

Kaşlarını çatıp başını sağa sola salladı. “Hayır. Onun sende durduğunu bilmek hoşuma gidiyor.”

Bir an kartı onun saklaması gerektiği konusunu tartışmayı düşündüm, sonra fikrimi değiştirdim. “Tamam, eğer isteyecek olursan cüzdanımda duruyor olacak,” diye belirttim.

“Teşekkürler.”

Tekrar yatağa çöreklenip geceliğimin eteklerini çekiştirirken, “Peki neden büyükbabanın şirketinde çalışmıyorsun?” diye sordum.

“Ölmeden birkaç yıl önce sattı çünkü.”

“Ah. Aile şirketi miydi?”

Ailesinden bahsedince yüz hatları sertleşti. Onu tanıdığım birkaç gün boyunca Beck’in kaygısız ve vurdumduymaz

olduğu fikrine kapılmıştım, ama şu kısacık karakter kırılmasında, altında saklanan derin katmanı gördüm.

“Olabilirdi ama babam mühendisti, o da MIT’ye gitmişti.” Beck bulmacasının bir parçası daha böylece yerine oturmuştu.

“Dur tahmin edeyim... petrol mühendisi miydi?” Modunu hafifletmeye çalışıyordum, ama pek başarılı olamıyordum. Bakışları vücutlarımızın arasında yer alan sonsuz derinliğe odaklanmıştı.

Beck, dalga geçerek, “Ding, ding, ding,” diye şakıyınca babasının bahsinden sıkıldığını anladım.

Konunun yönünü değiştirerek, “Benim babam bilgisayar programcısı, annem de ben doğduğumda çalışmayı bırakmış,” dedim.

“Hastalığın yüzünden mi?” diye sordu.

“Bundan asla emin olamayacağım. Annem evde oturan annelerden olmak istediğini ve tüm vaktini bana harcamak zorunda kalmanın onun için sorun olmadığını söyledi.” Sırtüstü yatıp gözlerimi strafor tavana diktim. “Başına çok dert açtım, ama bana biçilen ömürden fazla yaşadığım her bir gün onun sayesinde. Çünkü hayır cevabını asla kabul etmedi ve mümkün olan tıbbi bakımın en iyisini almamı sağladı.”

“Bu yüzden mi vejetaryen oldun?” diye sordu. O kadar şeyin içinde bu gerçeğe takılmış olması beni şaşırtmıştı.

Başımla onayladım. “Etin, özellikle de kırmızı etin, kalp rahatsızlıklarıyla ve kanserle doğrudan ilişkisi olduğunu gösteren yüzlerce bilimsel çalışma var, bu yüzden tabii ki annem, ben çok küçükken kırmızı eti beslenme listemden çıkarttı.”

Yarı tebessümle, “Belki ben de seninle birlikte vejetaryen olurum,” diye belirtti.

“Sana iyi şanslar bay süper karışık pizza.”

“Ah, adamım, bu *gerçekten* iyiydi. Belki bu gezinin sonuna kadar sadece et yiyerek falan beslenmeliyim. Eğer bir gün eti kesmem gerekecekse, o zamana kadar her şeyden son kez yiyebilirim.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” diye cevapladım.

Bir süre sessizce uzandık.

Kendinden emin bir tebessümle, “Hadi uyuyalım. Sabah sana bir sürprizim var,” dedi.

“Gerçekten mi?”

Gözlerini yüzümdeki geniş tebessüme dikti.

“Evet ve sürprizim okyanusla ilgili.” Kaşlarını oynattı.

Çıglık atıp ayağa fırladım. Otel yatağının üzerinde delifişek dansı yaparken kalçalarım sağa sola sallanıyordu.

Beck ayağa kalkıp bana eşlik ederken, “Abby, ya beklentilerini aşırı yükseltiyorsan ne olacak?” diye seslendi. Öyle olup olmaması umurumda değildi.

“Bu mümkün değil,” diye bağırdım. “Hayatımda bir kez okyanusu gördüm ve bu yaklaşık on yıl önceydi. Yani sürpriz her ne olursa olsun, beni mutlu edecektir.”

Yatakta bir süre daha sıçrayıp havada farklı pozlar deneyerek güldük. Havada bacaklarımı açmayı denedim, ama bu, sağımı solumu incitmemle son buldu. Muhtemelen geceliğimin altındaki parlak pembe külotumu gördü, ama umursamadım. Biz arkadaşlık. Beck, ellerimi tutmak için uzandı, istekle ellerimi ona uzattım. Hemen ellerimi tuttu ve ikimizi bir daire etrafında döndürmeye başladı. Ona uymaktan başka seçeneğim yoktu. Otel odası onun arkasında silikleşinceye kadar hızlanırken ayaklarım döşeğe batıp çıktı. Sonra her şey bir renk karmaşasına büründü. Odaklanabildiğim tek şey, onun ela gözleriydi.

Midemdeki pizzanın çılgınca dönüşümümü protesto etmeye başladığını hissedince, “İnsaf!” diye bağırdım.

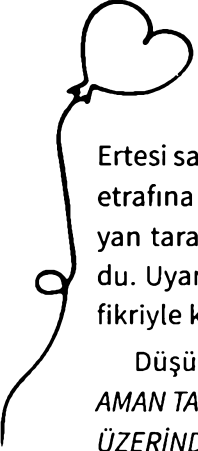
Beni aniden bırakınca bezgin iç geçirmeler eşliğinde ikimiz de yatağa düştük. Hızlı nefes alıp vermelerimiz sessizliği bölüyordu. Yüzüme bir tebessüm yerleşti, uykuya daldığımda bile orada kalacağından korktum.

Beck, nefeslerinin arasından, “Gazeteci,” dedi.

Bakışlarımı ona çevirip, “Ne?” diye sordum. Onun yüzünde de benimkinin aynısından bir tebessüm vardı. Gözleri tavanda bir noktaya sabitlenmişti, ama bakışlarındaki umudu yanlış anlamama yol açacak bir şey yoktu.

“Gazeteci olmak istiyorum. MIT’ye dahili program değişikliği için başvurdum.”

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah Beck'e dolanmış vaziyette uyandım. Bacaklarım etrafına dolanmıştı, onun eli geceliğimin altından karnımın yan tarafına sarılmıştı, benim kollarım göğsünü kucaklıyordu. Uyanıp, uykusunda onu taciz ettiğimi düşünmüş olması fikriyle korkudan donakaldım.

Düşüncelerim şöyle gelişti: *Mmm bu çok iyi, çok seksi, AMAN TANRIM gerçek anlamda uyandığını hissediyorum, KALK ÜZERİNDEN.* Ondan çaktırmadan uzaklaşmanın en iyi yolunun, birinin üzerinden plastik bandaj sökermiş gibi olacağına karar verdim. İçimden geriye doğru saydım. *Üç, iki, bir.* Sonra tek bir hızlı hareketle yuvarlanarak uzaklaştım. Ama uyarıldığım ve son derece yağsız vücudundan etkilendiğim için biraz gergin olduğumdan, fazlasıyla yuvarlanmışım, bu yüzden yataktan kayıp gürültüyle yere düşerken kafamı duvara çarptım.

Elimi alnıma bastırarak, "Ah!" diye uludum.

Beck uykulu bir sesle, "İyi misin, Abby?" diye sordu.

"Evet. Hayır. Uyumaya devam et." Tekrar uyur da ben de huzur içinde gururumla ilgilenebilirim umuduyla yerde çömelmiş vaziyetimi korudum. Ama bir an sonra darmadağın kahverengi saçlı bir baş, yatağın kenarından uzandı. Yüzün-

de aptalca bir tebessüm vardı ve gözlerini açmaya çalışırken her seferinde birini kırıpıyordu. Yüzündeki ifade, neler olduğunu tam olarak bildiğini gösteriyordu.

“Yanımda yatmaktansa yeri mi tercih ediyorsun?” diye sordu ama kelimeleri battaniye yüzünden boğuk çıkmıştı.

Omuz silkip ayağa kalktım. “Sen tam bir battaniye oburusun.” *Evet, aferin Abby. Bu seni olduğundan çok daha havalı gösterdi.*

Kendini beğenmişliğimi elimden çalıp, “Bu yüzden mi ısınmak için bana sarılıyordun?” diye sordu.

Bakışlarından kurtulmak için kıyafetlerimi altüst ederken, “Sarılmak derken ne kastettiğini anlamadım,” diye yalan söyledim. “Ama ben aşağıya inip kahvaltı ediyorum.”

“Tamam, ben de çabuk bir koşuya çıkayım.”

“İyi. Zaten benim de yapmam gereken bazı işler var. Benimle sahilde buluşmak ister misin?”

Beck kabul etti, ben de konuyu kapatıp mayomu giymek üzere banyoya gittim. İşim bittiğinde çoktan koşuya çıkmıştı. Sahil elbisemi ve siyah kül kabımı alarak bir muz ve biraz granola için otelin kahvaltı büfesine gittim. Geç vakte kadar uyuduğumuz için sahil kalabalıktı ve külleri saçmak için nerenin uygun olabileceğine karar veremedim. Külleri saçtığımı ve bir çocuğun kumdan kalesine yapıştıklarını veya bir ailenin sahilde yaptıkları pikniğin ortasına döküldüklerini düşünebiliyor musunuz? Bir an bunu yapsam doğacak karmaşayı görmenin cazibesine kapıldım, ama bu benim kara mizah anlayışım için bile çok fazlaydı. Bunu yapmak yerine sahil çantamı omzumun biraz daha yukarisına çekip daha sakın bir yer aramaya koyuldum.

Dışarıya adım atar atmaz sert bir rüzgâr saçlarımı tutup etrafa savurdu. Kumun sıcaklığını hissedebilmek için sanda-

letlerimi çıkarıp çantama koydum. Birkaç saat sonra kumun sıcaklığı dayanılmaz hale gelecekti, ama şimdilik sadece sahil boyunca yürürken ayak tabanlarımı rahatlatacak ısıdaydı.

Okyanusun kıyısı boyunca yürürken pek çok hayatın yanından geçtim. Suya doğru koşup sonra aniden duran ve heyecanla çığlık atan çocuklar. Ben de bu kadar küçükken sahile gidebilecek kadar sağlıklı olsaydım, böyle çığlıklar atarmıydım?

Otelden neredeyse bir mil uzakta büyük bir balıkçı iskelesi buldum. Üzerinde hiç balıkçı yoktu.

Belki deniz çok çalkantılıydı, ya da av sezonu değildi. Bilmiyordum. Önemli olan tek şey, tahta kaplamaların diğer tarafına geçip külleri savurmak için mükemmel bir nokta elde edebileceğimdi. Çantamı yere koyup içinden kabı çıkardım. Kabı saran bant kenarlardan kıvrılmaya başlamıştı, ama yolculuk boyunca dayanması için dua ettim.

Tamamen yalnız olduğumdan emin olmak için arkama baktıktan sonra bandı soyup kabın kapağını açtım. Kapak açılır açılmaz rüzgâr en üstte duran kül parçacıklarını havalandırdı. Kabı biraz yana eğince biraz daha kül dökülüp suya savruldu. Okyanus, külleri savurmak için ormandan çok daha iyi bir yerdi.

Küllerin güneş ışığında göz kırpmalarını izledim. Çoğu suyun üzerine düşmüştü, ama rüzgâr bir kısmını döndüre döndüre iskeleden çok uzağa taşımıştı. Aklıma herhangi bir dua gelmedi ama içimde bir *his* uyandı. Özgürlük. Doğanın görünmez gücünün, boyunduruğumu uzaklara götürüşünü izlerken, yüzüme kocaman bir tebessüm yayıldı.

Otelin yakınlarında bir şemsiye bulduğumda Beck, henüz gelmemişti. Maraton falan mı koşuyordu? Üzerimdeki kıyafeti çıkarıp 100 faktörlük güneş kremimi elime aldım. Çok-

tan uyluklarımda ve omuzlarımda kırmızı noktalar oluşmaya başlamıştı bile. Solgun bir cildin nimetleri saymakla bitmezdi.

Tam deniz mavisi bikinimin üstünü ayarlarken Beck'in yaklaştığını duydum. Kendine has gülüşü kulağıma çalındı, dönüp bakınca otelin kahvaltı barından aşına olduğum bir kızla konuşmakta olduğunu gördüm. Kızlarla nasıl böyle çabucak tanışabiliyordu? On dokuz yıllık hayatım boyunca hiç bir çocuk benimle ilgilenmemişti, oysa her gün birileri ona yanaşıyormuş gibiydi. Belki de yanlış takımda oynuyordum. Belki de lezbiyen olmak daha kolaydı.

Onun kıza, "Evet, umarım bunu yapabiliriz," dediğini duydum. Bir dakika, ne?

Kız, "Biz?" diye sordu, ben de beni fark etmediklerini umarak hemen arkamı döndüm. *Normal bir insan gibi losyonu avucuna sık, sonra da koluna sür.* Losyonu o kadar sert sıktım ki, birkaç adım solda uyuyan yaşlı adamın kocaman göbeğine fışkırdı. Tüh.

"Ben ve arkadaşım Abby."

Kız üzgün bir iç geçirmeyle, "Ah," dedi. "Tamam, elbette. Saat sekizde başlayacak."

Evet, sürtük. O benim işte, *arkadaşı*, Abby. Sonra olayın farkına varınca çarpıldım. Ben arkadaş sınıfında mıydım?

"Tamam, görüşürüz."

Ah harika, bana doğru gelmekte olduğunu fark ettim. Organik güneş kremimin üzerindeki içerik kısmını okuyarak kendimi meşgul etmeye çalıştım. Çinko oksit, çinko oksit, çinko oksit. Beck, hafifçe omzumu dürterek yanıma oturdu.

"Ah selam, Beck! Geldiğini görmedim." Sesim normalden bir ton yüksek çıkmıştı ve tebessümüm sahte bir sevimlilik yayıyordu.

Beck bana tuhaf tuhaf bakıp başını salladıktan sonra az önce durduğu yeri işaret etti.

“Şu kız bizim otelde kalıyor. Bizi bu akşam kumsaldaki kamp ateşine davet etti.”

“Bizi mi, seni mi?” diye sorar sormaz kıskançlığım yüzünden pişmanlık duydum. Bana neydi ki? Beck o kızla kamp ateşinin içinde sevişebilirdi, sanki umurumdaydı, değil mi? Güneş kreminin kapağını açıp kollarıma sürmeye başladım.

“Bizim bir anlaşmamız var, Abby. Yardım ister misin?”

Reddetmek üzereydim ki aklımda Caroline’ın yüzü belirdi. Onu reddettiğimi duysa bana bağırırdı. “Ah, elbette. Kollarıma sürdüm.” Şişeyi Beck’e verirken kalbimin hızlandığını ve ellerimin gözle görünür bir biçimde titrediğini hissedebiliyordum. Bir adam sırtınıza güneş yağı sürmeyi önerdiğinde, yaklaşık on saniye sonra kazara bikininizin üzerini çözeceğini, peşinden de kumsalda teşhirci bir seks geleceğini bilecek kadar film izlemiştim. İnsanların gözü önünde seks yapmaya hazır mıydım? Daha bunun gizli versiyonunu bile yaşamamıştım. Ya da bilirsiniz, bunun yerine geçebilecek başka bir şey.

Eli sırtıma değince nefesim kesildi. Dokunuşu duygusal ve ılıktı ama uygunsuz değildi. Bana herhangi bir mesaj falan vermeye çalışmıyordu; bu sadece benim vücudumun verdiği bir tepkiydi. Avucunun içi tenimi ateşe veriyor gibi hissediyordum. Kendi kendime bunun halihazırda yanık olan omuzlarımdan kaynaklandığını söyledim. Evet, bu duygu güneş yüzündendi, Beck değil.

Aramızdaki sessizliği doldurmak için, “Ne kadar koştun?” diye sordum.

Bikininin ipinin altına doğru kayarken, “Sadece altı mil,” diye cevap verdi. Elleri, bikinimin üstü kayarsa yanmayayım diye bikinimin altına doğru kaydı. Bu, yüksek gerilimle vücu-

dumun titremesine yol açtı. Nefes verirken inlediğimi duydum. Bu da ne? Beck bunu duymuş muydu? Çabuk dikkatini dağıt.

Konuşmayı yeni öğrenen biri gibi kelimeyi tekrarlayıp, “Sadece?” diye sordum. “Ben belki bir milin onda birini bile ancak koşabilirim.”

“Yakında seni eğitmeye başlamamız lazım.”

Hoşnutsuzlukla homurdandım.

“Lisede ve üniversitedeyken pist koşucusuydum. Elbette MIT atletizmiyle tanınan bir okul değil, ama bu sayede tek seferde on saat boyunca kütüphanede çalışmama rağmen şeklimi koruyabildim.”

Onu gözünde gözlük, elinde kitapla üstünde bluz olmadan koşarken hayal ettim. “Eğer bu geziden sonra vejetaryen olmaya söz verirsen yarın sabah seninle koşmaya gelirim. Bekle, hayır. Bir kaykay ve bir köpek alırım. Sonra köpeğin tasmaısını tutarım ve o beni çekerken sen de yanımda koşarsın.”

Güldü. “Bu zalimce bir şey.”

“Kocaman bir köpek olacak ama, ya da bir kurt.”

Elindeki son güneş yağını da omzuma sürdükten sonra tüpü bana geri verdi. “Kulağa iyi geliyor. Hadi yüzelim. Sürprizimin başlamasına daha bir saat var.”

Bir saat daha bekleme fikrini sevmedim, ama en azından sahildeydik. Otelden çıktığımdan beri suya atlamak için can atıyordum ve şu an sıcaktan gerçek anlamda eriyordum, şemsiyenin altındayken bile. Ayağa kalkıp tam denize doğru yürüyecekken Beck elimi tuttu.

“Öyle aylak aylak gitmek yok, benimle birlikte koşup dalgaların içine atlayacaksın.”

Ayaklarımı yerden keserek beni yanında çekmeye başla-

miştı bile. Çabucak yaptıkları kumdan kaleyi yıkmaktan son anda sıyırdığımız çocuklar başlarını kaldırıp bize baktılar.

Ayak parmaklarım soğuk suya değerken, “Beck, ya gözlerime deniz suyu girerse?” diye sordum. Bu muhteşem bir duyguydu. “Tenim güneş kremi henüz emmedi!”

Bana güven vermek için duraksamaya bile gerek duymadan, “Kapat gözlerini!” dedi. Bir dalga uyluklarıma çarpınca ya kadar beni çekmeye devam etti. Bir sonraki dalga karnıma çarptı. Her dalga narin bedenimi sarsıyor, Beck’le olan bağlantımı koparmakla tehdit ediyordu, ama Beck’in tutuşu daha sıkıydı.

“Üçe kadar sayınca burnunu tut ve gözlerini kapat!” O direktifini bitirdiğinde başımı kaldırdım ve dalgaların babasının üstümüze doğru gelmekte olduğunu gördüm. Beni tamamen yutacakmış gibi görünüyordu.

Yarı hayatımdan endişe ederek yarı delişmen bir beklentiyle, “Beck!” diye bağırdım.

“Bir, iki, üç!” diye seslendi. Tam Beck beni suyun altına çekerken dalga üzerimizden geçsin diye burnumu tıkayıp gözlerimi kapattım. Soğuk su, buz gibi bir sıçramayla yüzüme değdi ve bir an için suyun altında olduğumu unuttum. Kocaman gülümsedim ve tuzlu su dilimin üzerinden kaydı. Bu tadı önemsemedim ve uzun süre endişelenmeme gerek olmadı çünkü bir an sonra Beck beni suyun yüzeyine çekiyordu. Çılgınlar gibi gülüyordu, ben de kahkahayı bütün hücrelerimde hissederek ona katıldım.

Daha fazlasını istiyordum.

Beck’i sahilten uzağa doğru çekerek, “Hadi açılalım,” diye bağırdım. Okyanusun tehlikelerinden haberdardım, giraplar, dip akıntıları, beni canlı canlı yiyecek köpekbalıkları, falan filan. Ama umurumda değildi. Beck’e güveniyordum,

eğer elinden gelen bir şeyse okyanusun bana zarar vermesine asla izin vermezdi.

“Sanırım bu yakınlarda bir kıyı kordonu vardır. Hadi ona ulaşmaya çalışalım,” diye önerdi.

O noktada hâlâ dibe basabiliyordum, ama su gittikçe derinleşiyordu. Su boynuma değinceye kadar kalbim aşırı yüklemeye itiraz etmemişti. Okyanus suyunda ne kadar kalabileceğimi bilmiyordum. Gölün soğuk suyu bir şeydi ama okyanusla ilgili bir şey, genetik bir korkuydu.

“Sanırım sorun çıkmaz, ama gerek duyarsan, göldeki gibi sırtıma tutunabilirsin, tamam mı?” Ona *bağımlı* olmayı istemiyordum, ama gene de böyle bir seçeneğimin olmasına memnundum.

Bilinmezliğin ortasında bir güvence arayarak, “Oralarda bir yerde kıyı kordonu olduğundan emin misin?” diye sordum.

İlerlemekten vazgeçip döndü, bana baktı. “Hayır, dürüst olmak gerekirse hiç emin değilim. Ya bir tane bulana kadar yüzmeye devam ederiz, ya da köpekbalıklarının saldırısına uğrarız veya burada durup ömrümüzün sonuna kadar birkaç metre ötede kıyı kordonu var mıydı acaba diye merak ederiz.”

Hemen cevap vermedim. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Ela çılgınlık ve adaçayı yeşili. Güneş ışığı suda yansıyınca gözümü kısmak zorunda kaldım. Sonra bir tebessüm yayıldı.

“Tabii ki köpekbalığı seni yemek isteyecek. Sen çok daha etlisin. Yani, aslında endişelenecek bir şey yok. Gidelim.”

Hemen beni suyun içinde açığa doğru çekmeye devam edeceğini sanmıştım, ama onun yerine bana doğru uzanıp dudağımın kenarını öptü. Geri çekildiğinde ne düşündüğünü bilmiyordum. Yüz hatları anlaşılmazdı ve gözleri hedefimize odaklanmıştı.

O şey bir öpücük müydü yoksa ağzımın kenarında kahvaltıdan kalma bir şey mi vardı? Sevgili Tanrım, eğer suratıma yapışmış granola idiyse, lütfen bir köpekbalığı beni hemen yesin.

Nihayet ellerimizi bırakarak yüzmeye başladık, ama hâlâ her kulaç attığımızda kollarımız birbirine çarpacak kadar yakındık. Dayanıklılığımı yitirip utanç verici bir duruma düşmemek için nefesimi düzenlemeye çalıştım. Bahanem kalmamıştı. Artık o hastalıklı kız değildim. Vücudum sağlıklıydı, bedenim sağlıklıydı. Bunu yapabiliyordum.

Derin bir nefes alıp kendimi, beni kıyıya doğru sürüklemeye çalışan dalgaların aksi yönünde ittirdim. Birlikte kalabiliyim diye Beck yavaşladı.

Sonra nihayet bir sevinç çılgılığı kopardı, dönüp baktığımda okyanusun dibine basıp ayağa kalkmasını izledim. Bir saniye geçmeden aynı kuma benim de ayaklarım değişiyordu. Kıyı kordonuna ulaşmıştık. Zorlukla derin nefesler alıyordum, ama okyanusta öylece yüzmekten daha önemli bir şeyi başarmışım gibi hissediyordum. Bunu anlamak zor olabilir, biliyorum, ama bundan iki ay önce banyoya kadar bile yürüsem nefesim kesiliyordu. Televizyon izlemek, kitap okumak ve uyumak dışında herhangi bir eylemin düşüncesi bile zalim bir şaka gibiydi.

Yani görüyorsunuz işte, o kıyı kordonuna kadar kendi kaslarımı, kendi kanımı ve damarlarımı ve kalbimi kullanarak yüzmüştüm, bu dünyayı yönetebilecekmişim gibi bir his uyandırıyor.

“Beck!” diye bağırıp zıplayarak etrafıma sular sıçrattım.

Beck heyecan içinde, “Abby!” diye cevap verdi. O kıyı şeridine yirmi kere yüzüp geri gelebilirdi, ama bu ânın ne kadar

anıtsal olduğunu bildiği için o da benimle birlikte kutlama yapıyordu.

“O KÖPEKBALIKLARININ CANI CEHENNEME!” diye o kadar güçlü bağırdım ki, eminim birkaç mil içindeki bütün köpekbalıkları gazabımdan korkup kaçmışlardır.

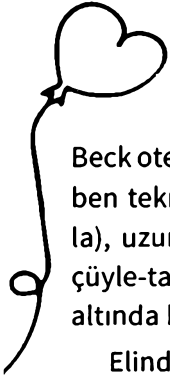
Beck’le ikimiz güldük, birbirimizin etrafında zıplayıp su sıçrattık. Sonra tam yanıma geldi.

“SENDEN HOŞLANIYORUM!” Bu iki kelimeyi kendinden o kadar emin ve umursamazca bağırmıştı ki, daha sonra bunları gerçekten söylediğini kendime ispatlayabilmek için o kelimeleri şişelemek isterdim.

Su sıçratmayı bırakıp ağızım açık, kocaman gözlerle ona baktım. Şu an *aşktan* bahsetmediğini, sadece takılmak anlamında söylediğini düşündüğünüzü biliyorum, ama o âna kadar hiçbir çocuk benden hoşlandığını söylememişti. Dalgalar kalçalarımı dövüyordu ve ben sessizlik içinde bekliyordum, aklım tamamen karışmıştı.

“Hadi ama birazdan sürprizim başlıyor ve ondan önce biraz dinlenmemiz lazım.”

On Birinci Bölüm

Beck otelden ikimize sörf dersi ayarlamıştı. Sahile geri dönüp ben tekrar güneş kremi sürdükten sonra (Beck'in yardımıyla), uzun sayılabilecek sarı saçlarıyla ve tuhaf Teksas-sörf-çüyle-tanışıyor aksanıyla bir sörf eğitmeni bizi şemsiyenin altında buldu.

Elindeki kâğıda bakarak, "Siz ikiniz Beck ve Abby misiniz?" diye sordu. Üzerinde tişört yoktu ve zamanının çoğunu dışarıda geçirdiğini size rahatlıkla söyleyebilirdim. Tüm vücudu koyu bronzdu ve sörf yapmaktan, tamamen kaslıydı.

Sahildeki onca insanın arasından bizi nasıl bulduğunu merak ettim, sonra çevreme bakınca civarda bir yığın çocuğu olmayan tek çift olduğumuzu fark ettim. Sanırım bizi bulmak oldukça kolaydı.

Beck'le aynı anda, "Evet," dedikten sonra ayağa kalkıp üzerimizdeki kumları silkeledik.

Sörf eğitmeni, "Harika!" dedi. "Hadi başlayalım. Benim adım Jason. Sizin sörf eğitmeninizim."

Elbette adı Jason olacaktı.

Çantamdan bir saç bandı çıkarıp eğitim esnasında saçlarım yüzüme gelmesin diye gevşek bir atkuyruğu yaptım. Ar-

dından Jason'ı takip ederek iki sörf tahtasının durduğu deniz kıyısına gittik.

Koyu kahverengi gözlerini bana dikerek, "Daha önce hiç sörf yaptınız mı?" diye sordu. Pek fena görünmüyordu ve sörf derslerinden daha da hoşlanabileceğime karar verdim.

Beck'le ikimiz hayır anlamında başımızı sallayınca eğitimcimimiz öğretmen edasıyla ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sörf bir sanattır ve bir derste bu sanatın ustaları haline gelmeyeceksiniz. Ama kumsalda temel eğitimle başlayacağız, tahtanın üzerine çıkacağız, en son da suya gireceğiz."

Bikinin üstünü ayarlarken, "Bunu burada herkesin gözü önünde mi yapacağız?" diye sordum. Kime şaka yapıyordum ki? Kumsalda sörf öğrenirken bikinin altından hiçbir şey fırlamazdı.

Jason, bizi izlemekte olan birkaç kişiyi başıyla işaret ederek, "Evet, bu o kadar kötü değil," dedi. "Zaten birkaç dakika sonra onlar da kendi işlerine bakarlar."

Başımızla onayladık, başımı çevirip omuzlarını yuvarlayıp kollarını esneten Beck'i izledim. Mayosunun içinde harika görünüyordu ve sörf yapmayı benden daha çabuk öğreneceği hissine kapıldım.

"Pekâlâ, hadi kumsalda bel hareketleri yapalım. İlk önce sörf tahtasının üzerine nasıl çıkacağımızı öğreneceğiz."

"Duydun mu Abby? Üzerine nasıl çıkacağını öğreneceksin." Beck, bunun zekice olduğunu düşünüyordu. Jason boğazını temizleyip başını öbür yana çevirecek kadar edepliymi.

Gözlerimi devirdim. "Beck, dün gece uykumda üzerime çıkmaya çalışan sendin. Unuttuğumu sanma."

Sırıtıp gözlerini kıstı. "Ben öyle hatırlamıyorum ama. Uyandığımda sen tam anlamıyla benim üzerimdeydin."

Kahkahamı bastırdım. Etrafındaki bilinçsiz kol ve bacaklarına güvenmiyor muydu?

Jason bu küçük atışmamızı bölerek, “Tamam, siz ikiniz,” dedi.

Otel odamızın kapısını açarken neşeyle, “TAM ANLAMIMLA HA-Rİ-KAY-DİM!” dedim.

“Tamam, tamam.”

Kendi etrafımda dönüp parmaklarımı başımın arkasında kıvrarak ukala bir bakış takındım. “Jason şimdiye kadar gördüğün en iyi öğrenci olduğumu söylüyor.”

“Sadece seni tavlamaya çalışıyordu.” Beck bana keskin bir bakış attı. Gerçekten çok rekabetçiydi.

Dudaklarımı büktüm. “Ya, evet. Dersin sonunda yirmi saniye kadar sörfün üzerinde kaldım!”

“Tamam. Sen... oldukça iyiydin,” diye birkaç adım öteden benim bile zor duyabileceğim alçak bir sesle teslim oldu.

“Üzgünüm, duyabildiğimi sanmıyorum.” Sırıttım, bir adım yaklaşp kollarımı sarkıttım. Yüzsüzlüğüme ne kadar katlanacağını merak ediyordum.

Başını kaldırdı, bir adım bana yaklaşırken ela gözleri benimkilerle buluştu. Vücudu benimkine değene kadar yaklaşmayı sürdürdü. Çıplak göğsü üstümdeki giysiye yaslanıyordu ve düzenli nefes alırken diyaframının şiştiğini hissedebiliyordum. Başını benim başımla aynı hizaya getirdi, sonra da ağzı tam kulağıma gelene kadar eğildi.

“Senin iyi olduğunu söyledim.” Omuriliğimden aşağıya bir ürperti aktı, beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibiydi. Nefesi boynuma çarpıyordu, daha fazlası için başımı yana eğdim. O sırada bedenimin kontrolü bende değildi. Eğer beni

yere, kapının arkasına ya da masanın üzerine ittirseydi, kendimi ona seve seve teslim ederdim, bunu o da biliyordu.

Başını biraz daha eğip boynumun altına bir öpücük konurdu.

Ne yaptığımızı bilmiyordum. Benden hoşlanıyordu, benim de ondan hoşlandığım ortadaydı. Belki bir yolculuk kaçamağı yapabiliydik. Zaten olup olacağı buydu, değil mi? Hayatlarımızla ilgili ne yapacağımızı bilmiyorduk. Üniversiteye başvurmam gerekiyordu ve muhtemelen uzak bir yere taşınacaktım. Beck, büyük ihtimalle yine Boston'a gidecekti. Benim ileride ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Bu arada, hayatın anlamı neydi ki zaten?

Beck bir adım geri çıkıp gülümseyerek, "Kafanın içinde dönüp duran düşünceleri gerçekten duyabiliyorum, Abby," dedi.

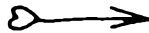
Minicik bir hareketle başımı salladım. "Çok şey düşünüyorum."

Benden uzaklaşırken, "Biliyorum," dedi. İtiraz etmek istedim. "Kamp ateşinden önce biraz kestirmek ister misin?"

Ağrıyan kaslarımı gerdirerek, "Kesinlikle, şimdi uyusam yarın sabaha kadar uyanmazmışım gibi geliyor," dedim. Yüzme ve sörf, fiziksel aktivite olarak, daha önce yaptıklarımın çok daha fazla olmuştu.

Kafasını sağa sola salladı. "Öyle bir seçeneğin yok. Daha önce hiç kamp ateşinde bulunmadım."

Gülümsedim. "Ben de."

Beck duş alırken annemi aramak için balkona çıktım. Annemle babam şüphelenmeye başlıyorlardı. Onları görmeksizin

hiç bu kadar zaman geçirmemiştim ama bunu da, anneme biraz kendi başıma kalmaya ihtiyacım olduğunu söyleyerek halletmiştim. Bunu yaptığımda kasabadan ayrıldığımı düşündüğünü sanmıyordum. Bu kadar uzak olmak benim karakterime son derece tersti ve annemin, Caroline'la beraber çadır kurduğumu falan düşünüyor olmasını umuyordum.

"Tatlım, biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum, ben sadece senin sağlıklı ve mutlu olmanı istiyorum."

Okyanustan gelen esinti telefonu yalıyordu ve annemin bunu duyduğundan emindim. Dallas'ta rüzgâr var mıydı?

"Anne, seni temin ederim ki her şey yolunda."

Sessizlik.

"Tamam, peki kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu. O sabah ateşimi ölçmüştüm ve normaldi. Bütün ilaçlarımı almıştım ve sörf yapmak ve yüzmek yüzünden yorgun hissetmemin dışında vücudumun iyi iş çıkardığını düşünüyordum.

"Evet, anne. Aslında kendimi harika hissediyorum."

Telefona doğru iç geçirdi ve ben, onu endişelendirdiğim için kendimi çok kötü hissettim. "Caroline çok iyi değil," diye itiraf ettim. Son iki sefer aramalarıma cevap vermemişti, ben de kendime, uyuduğu için telefonu duymadığımı söylemiştim.

"Evet. Bugün annesiyle konuştum." Annemin ses tonu her şeyi anlatıyordu, içimi büyük bir üzüntü sardı ve bir kelime daha işitmeye tahammülüm kalmadı. Bunu kalbimin derinliklerinde bir yerde bir şekilde hissetmiştim.

"Anne, gitmem gerekiyor."

"Hemen mi?"

Bunu göze alamazdım. Annemle konuşmak bana iki hafta öncesine kadar ihtiyaç duyduğum her şeyi hatırlatıyordu. Tam o sırada Beck yine kalçalarının üzerinden aşağıya sall-

nan havlusu dışında hiçbir şey giymeksizin banyodan çıktı. Konuşmayı bitirmek için mükemmel zamanlama.

Balkonun hafif boyalı camından, çaktırmadan Beck'i izlemeye çalışarak, "Evet, anne. Duş falan almam lazım," dedim. Beck, giysilerini almak için eğilmişti, sırtındaki kasların uzanıp çekilmesini seyrettim. Bütün gün okyanusun kıyısında bulunduğundan, sağlıklı bir yanık ten elde etmişti ve şu an öncekinden daha da seksi görünüyordu. Öte yandan benim yanaklarımda kırmızı bir ton belirmişti, bunun dışında hâlâ eskisi kadar solgun duruyordum.

Onu daha net görebilmek için boyalı cama biraz daha yaklaştım. Beck alaycı bir gülüşle bana bakıncaya kadar suratımı cama yasladığımı fark etmemiştim. Gözlerim yerinden oynadı ve derhal harekete geçip camdaki bir şeyi temizliyormuşum gibi yaptım. Evet. Camdaki leke işte. Sonra da omuz silkip Beck'e, kayıtsız olduğunu umduğum bir bakış attım.

Annem yenik bir sesle, "Tamam, seni seviyorum," dedi. Hay Allah, hâlâ telefonda olduğumu unutmuştum.

"Ben de seni seviyorum."

Belki de iki haftalık bir ayrılık ikimize de iyi gelecekti. Biraz kendimize zaman ayırırdık.

Balkonun cam kapısını kaydırarak açtım ve Beck, bana bakmak için arkasını döndü. Dağınık saçları her zamankinden daha koyu görünüyordu, otel odasının eşliğinde bir dakika kadar öylece durup onu izledim. Onun beni kendine ne kadar çektiğinden ikimiz de son derece emin olana kadar, orada durduğum her saniye, yüzündeki gülümseme büyüdü.

Keyifli bir ses tonuyla, "Duş boş," dedi.

Uzuvlarımla hâlâ işlevsiz olduğunu fark ederek, "Mükemmel," dedim. Telefonumu yatağın üzerine attım, giysilerimi almadan hızla yanından geçip banyoya gittim. Banyodan

üzerimde sadece havluya çıkmam bakalım onun ne kadar hoşuna gidecekti.

Şampuanlanırken, tüylerimi tıraş ederken ve saçımı durularken kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu. Benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilenmesini istiyordum, ama ya kirpiği bile oynamazsa ne olacaktı? Tek bir kirpik oynaması, millet, tek istediğim buydu.

Duşun musluğunu kapattığımda kapının diğer tarafından boğuk bir konuşma sesi duydum. Kulağımı diğer sesleri duyabilmek için kapıya yaslamadan önce saçlarımı büküp bir havluya sararak geriye doğru attım. Eğer içeride yalnız değilse onu baştan çıkarma planlarım suya düşerdi. İçeride başkaları da varken bir havluya sarılı vaziyette salına salına gezemezdim. Bir tek seksi erkek benim için yeterliydi.

Kulağımı kapıya yasladığımda fark ettim ki, bir tek onun boğuk sesi vardı. Telefonda konuşuyor olmalıydı. Güzel, belki aklını karıştıırırdım ve ekrana salya falan akıtırırdı.

Havluyu kafamdan çözüp bedenime sardım. Popomun sadece birkaç santim altına kadar iniyordu. Aynaya bakınca hâlâ ıslak olan çilek sarısı kâküllemin dağınık ve seksi (ya da ben öyle umuyordum) bir biçimde yüzümün iki yanına ve sırtımdan aşağıya döküldüğünü gördüm. Güneş sayesinde hâlâ sağlıklı bir ışıltı saçıyordum. Yara izim havludan dışarıya doğru uzanıyordu, ama bunu göz ardı etmeye çalıştım. Yara izi oradaydı işte, bunu ister kabul ederdi, ister etmezdi.

Banyonun kapısını açtığımda telefona doğru güldüğünü duydum, ama köşeyi döndüğümde gülüşü aniden kesildi.

Başarı. Gerçekten baştan çıkarıcıydım. Karşı konulamaz seksi sürtüğ. Küçük ayak parmağım Beck'in bavulunun kenarına çarptı ve ben uludum. Lanet olsun. Ayak serçe parmağını bir yere çarpmak gerçek acının ta kendisiydi.

Bu aksiliğin ânın tamamını bozmadığını umarak hemen Beck'e baktım. Gülümseyişi yüzünde dondu, sonra yüz hatları şaşkın bir bakışa döndü.

Bakışlarını üzerimde tutarak telefona doğru, "Ah, evet," dedi. "Bu tarif güzel, ama büyükannem içine ananas da koyar."

Telefonun diğer ucundaki, konuşmasını sürdürürken sessiz kaldık. Neden birine yemek tarifi veriyordu ki? Hangi erkek aklında yemek tarifi tutardı ki? Bakışları tembel tembel vücudumda dolaştı, boynumu ve göğsümü inceledi, sonra da en altta sergilenen kremi uyluklarıma doğru havlunun birkaç santim altına kayd.

"Hayır, kutunun hepsini değil. Ona söylerim sana tarifi yollar. Aslında şu an yanımda, onunla konuşmak ister misin?"

Bunu neden soruyordu? Telefonun diğer ucundaki her kimse neden onunla konuşmak isteyeyim ki?

"Ah, tamam. Ona söylerim. Hoşça kal. Seninle de konuşmak güzeldi," deyip telefonu kapattı.

O zaman, elindeki telefonun onun değil benim telefonum olduğunu fark ettim. Lanet olası teknoloji firmaları. Herkeste aynı siyah dörtgen telefonlardan olmak zorunda mı? Kendimize özgü bireyler olmak nerede kaldı?

Pratik olarak çırlıçıplak olduğum gerçeğini bile göz ardı ederek ona doğru yaklaştım. "Kiminle konuşuyordun?" diye sordum.

Ayağa kalkmadan önce rahat bir tavırla, "Annenle," diye cevap verdi. Uzun boyuyla tepemde dikilince havlumu daha sıkı sardım.

"Ne! Neden annemle konuşuyordun?" Etrafindan uzanıp telefonumu kaptım.

Kıpırdamadı. Bedenlerimizin arasında sadece iki-üç santim vardı ve çıplak omzumda ılık nefesini hissedebiliyordum.

Sen duştayken iki kere aradı, ben de endişelendirmek istemedim, bu yüzden cevap verdim.” Bu Beck için pek önemli bir şey değildi anlaşılan, ama ben çoktan gözlerinde şüpheli bir konuma düşmüştüm.

“Beck! Daha önce onları hiçbir erkek arkadaşımla tanıştırmadım, YA DA bu anlamda bir erkeğin adından bile bahsetmedim ben!”

Cennet g  zelliğindeki yüz hatlarında eğlencenin dolaştığını görmek hiç hoşuma gitmemişti. Neden konuyu benim kadar ciddiye almıyordu?

“Annene daha fazla g  venmelişin. Ona arkadaşın olduğumu ve senin duşta olduğunu söyledim.   nce biraz akklı karıştı ama sonra ona kendimi tanıttım ve sohbet etmeye başladık. Sanırım benden hoşlandı.”

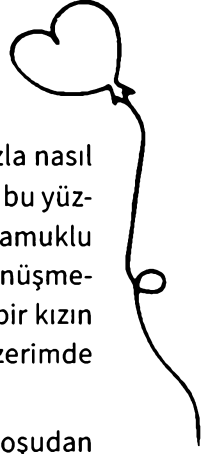
Buna verecek cevabım yoktu, bir elimle yüzümü sıvazlayıp ona baktım. Eğer annemi etkileyecek biri vardıysa, bu kesinlikle Beck’ti.

“Konuşmanın on kısmında anneme *yemek tarifi* mi veriyordun sen?”

Dudakları kendinden emin bir tebessümle kıvrıldı. “Büyükannemin muzlu ekmek tarifiydi. Bu tarifi annen, senin ona g  ndermeni istiyor.”

O esnada ben de gülümseme engel olamadım. Her seferinde beni şaşırtıyordu. Beck Prescott’un hiç sınırı yoktu; kalıplara sığmıyordu. Elbette annemle muzlu ekmek üzerine sohbet edebilirdi, çünkü neden olmasındı ki?

On İkinci Bölüm

Otel lobisinden kumsala doğru çıkarken, “Peki şu kızla nasıl tanıştın?” diye sordum. Güneş bir saat önce batmıştı, bu yüzden kamp ateşi tam kapasite yanıyordu. Üzerimde pamuklu kumaştan askılı bir elbise vardı, bol bir mini eteğe dönüşmeden önce zayıf göğsümü ve belimi sarıyordu. Başka bir kızın üzerinde seksi ve kısa görünebilirdi, ama benim üzerimde bir bebeğe giydirilmiş şirin bir elbise gibi duruyordu.

Gözlerimi giysimde gezdirirken, “Bugün sabahki koşudan sonra otel lobisinde karşıma çıktı,” diye cevap verdi. Doğal bir hareketle bir elimi kaldırıp saçımın içinden geçirdim. Saçım gevşek dalgalar halinde sırtımdan aşağıya dökülüyordu. Gecenin tuzlu havasında durmak için başka bir şey yapmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

O kızla karşılaşmalarını kafamda netleştirmeye çalışarak, “*Fiziksel anlamda* mı karşına çıktı?” diye sordum, “Yani çarpıştınız mı?”

Güldü ve esprili bir biçimde gözlerini kısarak bana baktı. “Evet, yanımda yürüyordu ve ayağı takıldı, ya da öyle bir şey.”

Yürümeyi bırakarak dik dik ona baktım. “Aman Tanrım, şaka yapıyor olmalısın.”

O da durup bana baktı. Durmak için güvenli bir yer değil-

di çünkü oteli sahilden ayıran yolun tam ortasındaydık, ama görünürde hiç araba yoktu.

Yola göz atarak, “Ne?” diye sordu. “Şu an yolun ortasında dikilmek zorunda mısın?”

“O kız bunu kasten yaptı! Sana asılıyordun.” Bu fikir siniri-me dokunmuştu çünkü Beck bana benden hoşlandığını söylemişti, aslında bunu, bütün evren duysun ve diğer bütün sevimli kızlar ondan uzaklaşsın diye bağırarak söylemişti. Ben onlarla rekabet edemezdim.

Garip bir sesle, “Öyleyse bile ne olmuş? Daha önce de kızlar benimle flört ettiler,” diye cevap verdi.

Surat astım ve yanından geçip yoluma devam ettim. Keşke ona *daha önce erkeklerle flört ettiğimi* söyleyebilseydim. *ASLINDA HER ZAMAN*. Ama bu yalanın daniskası olacağından, yanından geçip biraz ileride sahilde yanan devasa kamp ateşine doğru yürüdüm. Arkamdan gelen ayak seslerini duyamıyordum ama beni takip ettiğini varsaydım. Eğer takip etmiyorsa, yolun ortasında kalmıştır ve şimdiye kadar bir araba tarafından ezilmiştir diye düşündüm. Kendi kendime, her iki şekilde de beni ilgilendirmediğini söyledim.

Gecenin karanlığında kamp ateşi çatırdayarak yanıyordu. Ateş, etrafında toplanmış öylesine takılan insanlarla, verilmekte olan partinin merkezindeydi. Yan tarafta bir ızgara ve yan yana dizilmiş birkaç portatif soğutucu vardı. Yaklaşırken karşımdaki sahneyi çabucak tarayıp en az göz korkutucu noktayı bulmaya çalıştım. Umduğumdan daha kalabalıktı, en az yirmi veya otuz kişi vardı. Hepsi de benimle hemen hemen aynı yaşta veya benden bir-iki yaş büyüktüler.

Sabah karşılaştıkları kız, “Beck! Gelebilmişsin!” diye seslendi. Adını öğrenememiştim, bu yüzden Karanlık Lord’un şerefine onu, Kim Olduğunu Bilirsin olarak adlandırdım. Pek

çok ortak yanları olduğundan emindim. Beck'in birkaç adım arkamda olduğunu biliyordum, bu yüzden kızın oltayı Beck'e atmasını beklemektense içeceklerle yöneldim. Ameliyatım yüzünden alkol alamazdım ki bu, berbat bir durumdu. Şu anki gerginliğimi üzerimden atabilmem için biraz içki iyi giderdi, bütün gece elimde kola kutusuyla dolaşırken insanların beni on beş yaşında zannedecek olmalarından bahsetmiyorum bile.

Bir şişe su almak için soğutucuya eğildiğimde arkamda bir gölge belirip ateşin ışığını kesti. Dönüp baktığımda sörf eğitmeni Jason'ın arkamda durduğunu gördüm. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi ama bu tesadüften son derece memnundu. *Hah.*

Yanımdan uzanıp bir şişe su ve bir bira alırken, "Adın Abby'ydi, değil mi?" diye sordu. Suyu bana uzattı ve birasını geçenin içinde yankılanan bir klik sesiyle açtı.

"Evet. Jason?"

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, sonra başkaları da içkilerini alabilsinler diye başıyla uzaklaşmamızı işaret etti. Bakışlarımla Jason'ı inceleyerek birkaç adım onu takip ettim. Onu çok şirin gösteren aylak bir tarzı vardı: nazik bakışlar, rahat bir tebessüm, dağınık saçlar. Üzerinde sörf şortu ve yarış tişörtü vardı. Yaşını tahmin etmek istedim ama hiçbir fikrim yoktu. 15 ile 45 arasında her şey olabilirdi.

Birasından bir yudum alıp başını yana eğerken, "Senin de geleceğini biliyordum," dedi.

"*Aslında* davet edilmedim. Beck davetliydi, beni de yanına getirdi," diye itiraf ettim.

Bira kutusunun kenarından bana bakarak, "Siz ikiniz beraber misiniz, yoksa sadece arkadaş mısınız?" diye sordu. Duruşu, ikinci alternatifin doğru olmasını umduğunu gösteriyordu.

Ne kadar da ilginç bir soru. Beck'in Bayan Kim Olduğunu Bilirsin'le konuştuğu tarafa bir göz attım. Gülümsemiyordu, ama kız her ne söylüyorsa, başıyla onaylıyordu.

Dürüstçe, yani öyle sanıyorum, "Beraber yolculuk yapan iki arkadaşız," diye cevap verdim.

Yüz hatlarına yayılan hafif tebessüm gözümünden kaçmadı. "Bu mükemmel."

"Kaç yaşındasın, Jason?"

Bunu doğrudan sormam onu şaşırttı. "Yirmi üç." Çok büyük değil.

Jason bana, yaşımı soramadan, "Ne zamandır sörf yapıyorsun?" diye sordum. On dokuz yaşında olduğumu itiraf etmek istemiyordum.

"Hayatım boyunca. California'da deniz kenarında doğup büyüdüm, sonra da buraya deniz biyolojisi okumaya geldim."

Demek ki *aslında* aylak biri değilmiş, sadece öyle görünüyormuş.

"Bu çok havalı!" diye cevap verdim çünkü içgüdüsel olarak kafamda onun yunuslarla arkadaşlık ettiğini canlandırmıştım. Ah, durun, sanırım bunu sadece Deniz Dünyası çalışanları yapıyorlardı. Tamam, aslında deniz biyologlarının ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Başıyla onaylayıp bana doğru mikroskobik bir adım attı. Hoş. "Okuyor musun?"

Neredeyse doğruyu söyleyecektim, ama sonra gerçeğin çok detay içerdiğini ve Jason'ın bu detayları bilmesine gerek olmadığını fark ettim. Sadece bir partide biraz eğleniyorduk, ben de yalan söyledim.

"Sonbaharda başlıyorum." Tanrım, bu çok gerçekçi olmuştu. Bu kandırma işlerinde gittikçe daha iyi oluyordum.

Başını salladı, biraz öylece durduk. Havadan sudan konuşmak ikimizi de sandığımdan daha çok yormuştu. Acaba Beck, Karanlık Lord'la ne konuşuyordu? Ortak yönleri çok muydu? Beck'le benim olduğundan daha mı çok? Kız ona büyük göğüslere sahip olmanın zorluklarını mı anlatıyordu? Lanet olası kızlar.

Az önce konuşmakta oldukları tarafa bir göz attım, artık orada değillerdi. İçime, sanki iç organlarımı boşaltıyorlarmış gibi bir sancı saplandı. Otele geri mi dönmüşleri? Yatağımızda sevişiyorlar mıydı?

Jason bana doğru bir adım daha yaklaşınca giysilerindeki okyanus kokusunu aldım. Ya da belki havadaki okyanus kokusunu almışımıdır. Beck'in başka bir kızla olan hayali başımı döndürüyordu.

"Sörf yapmaktan hoşlandın mı? Gerçekten iyiydin." Artık benden sadece birkaç santim uzaktaydı ve nefesindeki bira kokusunu alabiliyordum.

Kendimi zorlayıp gözlerinin içine baktım. "Evet, çok eğlenceliydi. Tekrar denemek isterdim."

"Seni tekrar sörf yapmaya götürebilirim. Belki yarın sabah?" Sesinde yarın sabah yapabileceğimiz başka şeylerin de teminatı vardı.

Başımın onaylayıp gülümsedim çünkü kendimi berbat hissediyordum ve Jason'ın benimle flört etmesini istiyordum. Bana kendimi iyi hissettiriyordu ve kendime sorun olmadığını söyledim, çünkü Jason çok tatlıydı.

Beck, aniden arkamda belirip keskin bir ses tonuyla, "Abby, yarın sabah yola çıkmadan önce muhtemelen sörf yapacak vakit bulamayacaksın," dedi. Kalbim boğazıma sıçradı, dönüp bakınca Beck'in benim üzerimden Jason'a bakmakta olduğunu gördüm. Bayan Kim Olduğunu Bilirsin ise

Beck'in arkasından bana bakıyordu. Ah lütfen, bu kadar bakışma yeter.

"Ne? Hareket planımıza son baktığımda program gayet serbestti." Kollarımı kavuşturup tepkisini bekledim. Eğer benden hoşlanıyorsa orada durmak yerine bir şeyler yapması gerekiyordu.

Beck, basitçe "Yarın değil," diye cevap verdi.

İlginç.

Bakışlarımı Beck'ten çekip arkasında duran kıza çevirdim. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Abby," diye belirtip tokalaşmak için elimi uzattım. Uzanıp elimi tutmadan önce bir an şaşkınlıkla bakakaldı.

İçten bir tebessümle, "Ben Lia," diye karşılık verdi. Onunla ateşkes ilan etmiştim ve aramızdaki gerginlik erimeye başlamıştı. *Yavaş yavaş.*

Tokalaşmamızın hemen ardından kamp ateşinin diğer tarafındaki sarhoş bir kız, "Hadi, İçki mi Cesaret mi oynayalım," diye seslendi.

Güldüm, çünkü bu bana çok banal gelmişti ama herkesin hevesle kabul edip sandalyelerini daire şekline sokmaya başladıklarını görünce çok şaşırdım. Daha önce hiç partiye katılmamıştım, ama oyunun kurallarını anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu. Allahtan benim içkim H₂O'dan ibaretti. Herkes katlanır sandalyesini arkadaşlarının yanına yerleştirtince, ben Jason'la yan yana düştüm, Beck ise Lia'yla beraber ateşin diğer tarafında kaldılar. Lia'nın yüzündeki tebessüm kırıntısı, oturma pozisyonundan memnun olduğunu gösteriyordu. Belki *gerçekten* de bir büyücüydü. Cadı. Her neyse. Belki de sadece bir tatilciydi.

Eğer bu bir film olsaydı büyük bir yudum içki içmemin tam sırasıydı. Ama onun yerine, su şişemin kapağını açıp

uzun bir yudum çektim. Az önceki sarhoş kız, birkaç dakika önce ayağa fırlayıp ellerini çırparak oyunu başlatmıştı.

Yüzünde kurnaz olduğunu zannettiği, ama aslında göz kırpan bir korsan gibi görünen ifadeyle, “İlk ben başlıyorum. Eğer cesareti seçer de sizden istenen şeyi beğenmezseniz döneklik yapıp içkiyi seçemezsiniz! Kural bu!” diye açıklama yaptı. Ah. Belki de ayık tek insan olmanın avantajları vardır.

Gözleriyle bütün daireyi taradıktan sonra, bakışları yanımda oturmuş ileri geri sallanan bir çocuğa takıldı. Çocuktan uzaklaşmak için biraz eğildim ve bu hareket beni Jason’a daha da yaklaştırdı. Jason bana gülümsedi ve elini sandalyemin arkasına koydu.

Kız, diğer yanımdaki çocuğa biraz yaklaşıp, “İlan! İçki mi cesaret mi?” diye sordu.

İlan homurdanıp ayağa kalktı, belli ki cesareti seçmişti. Partiye katılanlar onu alkışlayıp cesaretin ne olduğunu merak ederek sandalyelerinin ucuna oturdular.

Kız, “Elbiselerini çıkart ve okyanusa atla,” diye bir istekte bulundu. Vay canına, bu kız oyunu tam gaz oynamayı seviyordu. Bu oyunun sonu nereye varacaktı? Kumsalda dev bir seks partisine mi?

Hiç tereddüt etmeden İlan bana dönerek birasını uzattı, sanki cesaret gösterisi esnasında onun asistanıymışım gibi. Başka çarem olmadığından birayı aldım, İlan bana kocaman sırttıktan sonra soyunmaya başladı. Bu adam bir adımdan daha yanımda duruyordu ve bekârlığa veda partisindeki gelin adayımıymışım gibi bana striptiz yapıyordu. Gelmiş geçmiş en iyi kamp ateşi. Gömleğini çıkartıp helikopter gibi başının üzerinde çevirdikten sonra ateşin diğer tarafındaki bir kıza doğru fırlattı. Kız neşeyle gömleği kaparken İlan pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. Pantolonunu, sanki

organını bakışlarımdan gizleyen sondan bir önceki parça de-
ğilmiş gibi kumların üzerine bırakıverdi.

Boxerını çıkarıp denize doğru koşmaya başlamadan önce, “PATLICANIM KOCAMAN!” diye bağırdı. Herkes gülüyordu ama ben elimde onun birasıyla yerdeki *Yıldız Savaşları* desenli boxerına bakıyor, denizden çıkarken üzerinde olmadığına nasıl da pişman olacağını düşünüyordum.

Jason kulağıma eğilip, “Bu, İçki mi Cesaret mi oyununun daha başlangıcı,” dedi. Söylediğini duydum, ama o konuşmaya başladığında bakışlarımı yerdeki çamaşırlardan kaldırıp Beck’e baktım. Kendine has sırtışıyla bana bakıyordu, ama kamp ateşi yüz hatlarını gölgeliyor, gizemli bir ışıkla maskeliyordu. Kamp ateşinin üzerinden bakışmamız, dünyaya bakılacak milyonlarca pencere olduğunu ama Beck’le ikimizin aynı pencereden baktığımızı açıkça ortaya koyuyordu. Sanki hayat, ikimizin paylaşması gereken bize özel büyük bir şakaydı.

İlan yüzmekten geri dönmedi, gömleğini kapamı kız da onun peşinden gitti, böylece oyuna onlar olmadan devam etmek zorunda kaldık. Lia’dan birkaç sandalye ötede oturan bir başka kız, birini seçmek için gönüllü oldu. Ayağa kalkıp kendi ekseninde bir çember çizdi ve Lia’ya gelince durdu. Tabii ki Lia cesareti seçti. Bütün oyun sanki önceden planlanmış gibi yürüyordu. Kız, Lia’dan cesaret gösterisini istediğinde bunun olacağını biliyordum.

“Lia. Sağındakini veya solundakini öp. Sen seç!” Midemdeki her şeyi kamp ateşinin üzerine kusacağımı hissettim. Kızımın seçimi! Lia’nın sol tarafında taşlaşmış bir şekilde uyuyan bir çocuk ve diğer tarafında da mükemmel, harika çocuk Beck vardı. Lia mükemmel bir sahte masumiyet rolü yaparak eliyle ağzını kapattı ve kıkırdadı. *Tüm zamanların en iyi kadın oyuncusu.*

Beck, kamp ateşinin üzerinden bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu, ama ben gözlerimi Lia'dan alamıyordum. Saçının arkasından bir tutamı hafifçe çekiştirip vücudunu Beck'e çevirdi. Acaba hiç kilisede canlandırılan "Bakire Meryem" oyununda rol aldı mı diye merak ettim. Bu role kesinlikle çok uygundu.

Jason, bakışlarımı bölerek, "Sen iyi misin?" diye sordu. Bakışlarımı aşağıya indirince, Lia'ya sert bakışlar atarken elimdeki şişeyi ne hale soktuğumu gördüm. Plastik şişeyi tamamen harap etmiştim.

Normal görünmeye çalışıp elimdeki şişeyi kucağıma koyarak, "Ah, evet. İyiyim," diye yalan söyledim.

Öpüşmeyi izlemek yerine gözlerimi kamp ateşinin alevlerine dikip milletin ısıklıklarını dinledim. Böyle bir şeyi izlemek garip bir davranıştı. Ateşli kıskançlık bir türlü içime sinmemişti ve etrafımda bu oyun oynanırken orada biraz daha kalırsam patlayacağımı düşündüm. Sıra Jason'a geldiğinde cesaret yerine bira içmeyi tercih etti. Buna minnettardım. Ama sonra sıra Beck'e geldi.

Oyunu başlatan kız ayağa kalkıp Beck'e işaret etti. "Buradaki birine kucak dansı yapacaksın. En seksi bulduğun kişiye, kız ya da erkek!"

Güldüm, daha doğrusu kahkahaya boğuldum, etrafımdakiler bana tuhaf bakışlar attılar. Deli gibi görüldüğümü kabul ediyorum, ama evrenin bunu yapmasına seyirci kalamazdım. Bazen ne kadar berbat bir komedi oynadığını bilmem gerekiyordu. Lia kızardı, arkadaşları onu alkışladılar ve cesaret verici sözler söylediler. Herkes Beck'in kendisini öpen ve aynı zamanda partinin en güzeli olan kıza kucak dansı yapacağını düşünüyordu. *Tahmin edilebilir*. Ama Beck, ayağa kalkıp kamp ateşinin etrafını dolaşarak bana doğru

gelmeye başladı ve ben daha fazla gülmeye başladım. İçimde biriken kıskançlık, gerginlikle birleşmişti.

O an Beck'ten nefret ediyordum, ama neredeyse, dünya-daki en ince düşünülmüş hediyesini bana vermek üzereymiş gibi hissettim. Etraftaki bir grup yabancıya, kucak dansını hak edenin ben olduğumu düşündüğü mesajını veriyordu. Tam önüme gelince durdu ve ben seksi siyah tişörtünün altında duran karnına baktım.

Dalga geçer gibi ciddi bir sesle, "Bayan Abby Mae, size ilk kucak dansınızı verme şerefini bana bahşeder misiniz?" diye sordu.

Nihayet başımı yana eğip yüzüne baktım. "Kucağıma sığacağını sanmıyorum."

Bir kaşını havaya kaldırdı. "Bu bir meydan okuma mı?"

Kendime rağmen gülümsedim. Gergin bir enerjiyle bütün vücudumun titrediğini hissedebiliyordum. Herkesin bize bakıyor olması çok sinir bozucuydu ve Beck'in ne yapacağını bilmiyordum. Birinin iPodu'ndan gelen müzik eşliğinde kollarını havaya kaldırıp kalçalarını sallamaya başladı. Herkes el çırpıp Beck'i teşvik etmeye başladı. Arkasını dönüp kot pantolonlu poposunu yüzüme doğru sallamaya başlayınca şakacı bir şekilde onu ittirdim. Yüzünde şeytansı bir gülüşle tekrar bana döndü, bir an sonra bir bacak hareketiyle üzerimde dikilmeye başladı. Adrenalimin tavan yaptığını hissederek sandalyemde geriye yaslandım. Bacaklarını kalçalarımın iki yanına gergince koyup yüzünü benimkinin tam önüne getirince dudaklarımı sımsıkı kapattım. Bunu yapacağını düşünmemiştim. Tam anlamıyla üzerime çıkmış, beni sandalyeme çivilemişti. Oturduğum yerde kıvrandığının farkındaydı, bu yüzden partideki bütün dişi nüfusun yüksek sesle ciyaklamasına sebep olan bir hareketle bütün ağırlığını üzerime verdiğinde kaşlarımı çatarak kızgın bir bakış attım.

Son derece hoşlandığımı bile bile bana meydan okuyarak, “Hoşuna gitmedi mi, Abby?” dedi.

Dudaklarımız birbirinden uzaklaşsın diye başımı diğer yana çevirmeye çalışarak, “Doğru yapamıyorsun bile,” diye cevap verdim.

Tehditkâr bir gülümsemeyle yine meydan okuyarak, “Nasıl yapıldığını sen göster o zaman,” dedi.

Lanet olası cehennem!

Herkes Beck’in fikrine katılarak, “Evet!” diye el çırpı. Yerimden kalkıp Beck’i kumlara ittirmemin sebebi kalabalığın bu teşviki değildi. Buna asıl sebep olan Caroline’ın havaya zıplayarak cesaretimi toplayıp Beck’e ne istediğimi göstermemi söylemesiydi. Lia’nın kaşlarını çatmış, yüzünü ekşiterek bize bakıyor olmasıydı. Kıskançlığın ne kadar güçlü bir motivasyon olduğunu öğreniyordum.

Beck, elleriyle kendisini destekleyerek kumda oturdu. Ben de önüne geçip televizyonda ve filmlerde gördüğüm bütün kucak dansı figürlerini aklıma getirmeye çalıştım. Elbette bunu daha önce hiç yapmamıştım, ama ritim kulağım iyiydi ve önemli bir hedefim vardı: Beck’in aklını yerinden oynatmak. Gözlerimi kapatıp dışarıdaki dünyanın kayıp gitmesini sağladım, sadece Beck’i ve sonuçları ya da ölü sayısına (büyük egom) katlanmak zorunda olmasam ona neler yapacağımı düşündüm. Ellerimi kaldırıp saçlarımın arasına soktum ve yavaş bir ritimle kalçalarımı sağa sola oynatmaya başladım. Vücudum sağa sola kıvrılırken kendimi çok şehvetli ve güçlü hissettim.

Ona biraz daha yaklaşınca uzanıp ellerini baldırlarıma doladı ve beni yavaş yavaş yukarı aşağı kaldırıp çekmeye, sıcacık elleriyle ısıtmaya başladı. Yumuşak bir hareketle beni aşağıya, kucağına doğru çekince dizlerimin onun kalçaları-

nın iki yanına düşmesine izin verdim. Dizlerim kuma gömüldü ve ben ellerimi, tişörtünün altındaki tüm kasları hissederek göğsünde gezdirdim.

Elbisem yukarıya sıyrılmıştı, bu sayede kalçalarımı kot pantolonunun üzerinden ona sürüyordum. Elleri elbisemin etek ucuna kadar aşağıya inip eteğimi biraz daha yukarı kaldırdı.

Kulağıma, “Çok seksisin, Abby,” diye fısıldayınca, daha önce düzinelerce kez izlediğim kadınların yaptığı gibi kalçalarımınla yavaş daireler çizmeye başladım. Adrenalin ve kör cesaretim beni sarhoş etmişti. Birlikte bir vakum ağzı oluşturuyormuşuz gibi vücudumu ona biraz daha bastırdım. Beck’in kucağında böyle kalçalarımı yuvarlayarak hareket ettirip seksi hünerlerimi göstermek bana çok kolay gelmişti. Vücudunu benimkine mühürlercesine sıkı bir şekilde uyluklarımı kavradı. Başparmağı çok tehlikeli bir hedefe epeyce yakındı ve ben o hedefi bulmasını istiyordum.

Vücudunun bana tepki verdiğini hissedebiliyordum ve partide olmamız umurumda değildi. Arkasında yanan kamp ateşi onu bir siluet haline getiriyor, geri kalan herkesi siliyordu. İçimden hayatın akıp geçtiğini, canlılığın şehvetimi körüklediğini hissediyordum. Kucağında yavaş dairelerle dansımı sürdürürken ellerimi saçlarının arasına sokup başını benimkine doğru çektim. Halk önünde seksin ötesine geçmiştik, ama ben kalbimin deli gibi atmasından başka hiçbir şey duymuyordum. Dudakları benimkilerle buluştuğunda bunun için ölüyormuşuz gibi öpüştük. Dilini benimkinin üzerinde kaydırды ve ellerini saçlarımın arasına sokup beni iyice kendisine çekti. Kalçalarımız birlikte hareket ediyordu ve kucak dansı artık benim kontrolümde değildi.

Yirmi kişinin önünde *giyinik* halde seks yapıyorduk.

“Hey, siz ikiniz, bu kadar yeter! Tanrım, gidin kendinize bir oda bulun!” diyen oyun liderinin sesi nihayet şehvet dolu sisi delip geçti. Dudaklarımı Beck’inkilerden çekerek akıp giden duygularımı gizlemek için elimin tersiyle ağzımı kapattım: gurur, utanç, şaşkınlık ve arzu. Beck, kısık gözlerle bana gülümsedi. Parmaklarım sayesinde kahverengi saçları çok daha karıştı.

Şehvetle donmuş halde oturdum kaldım.

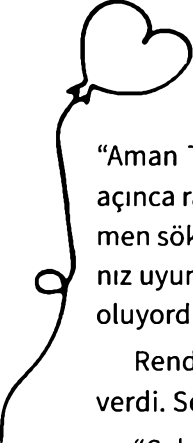
“Şikâyetçi değilim, ama eğer kucağımdan kalkmazsan bu, o kadar masum kalmayacak.” Sesindeki keyfi saklayamamıştı bile. Kalçalarımı son bir kez daha sıktı ve ben kucağımdan kalkıp kendimi daha önce lan’ın işgal ettiği sandalyeye bıraktım. Beck bir şey demeden benim eski sandalyeme oturdu. Elimle kalçalarımıdaki ve bacaklarımdaki ince kum tabakasını silkeledim. Sonra da elbisemin etek uçlarını düzelttim, grubun geri kalanıyla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Çoktan oyun için yeni bir yarışmacı aramaya başlamışlardı ama yanaklarımdaki kırmızılık bir türlü geçmiyordu, kendimi hayvanat bahçesinde sergilenen hayvanlar gibi hissetmiştim.

Jason, Beck’in arkasından beni görebilmek için eğildi.

“Arkadaşlar arasında kucak dansı nasıl olur, değil mi?” Ses tonu kızgınlığını yansıtıyordu. Acaba ona yalan söylediğimi mi düşünmüştü? Beck ve ben *arkadaştık ve çıkmıyorduk*, yani bir partide karmakarışık statümüzü sıradan bir sörf eğitmenine anlatmak istememiş olmam benim suçum değildi.

Oyunun geri kalanı boyunca Jason’a veya Beck’e bakamadım. Herkes partiden ayrılmaya başlayınca kadar Beck’le ikimiz sessizce oturduk. Çantamdan cep telefonumu kapıp yürürken telefon konuşması yapacaktım gibi davrandım. Caroline cevap versin diye de dua ettim.

On Üçüncü Bölüm

“Aman Tanrım, nihayet!” Caroline dördüncü çalışta telefonu açınca rahatlamanın kanat çırpışları içindeki gerginliği tamamen söküp attı. Onun için geç bir saatti, ama eğer tek yaptığı- nız uyumaksa, zaman kavramınız alışkın olduğunuzdan farklı oluyordu.

Rendeleniyormuş gibi bir sesle, “Selam, Abs,” diye cevap verdi. Sesindeki o neşeden de eser yoktu.

“Selam, yanlış zamanda mı aradım? Sonra da arayabili- rim.” Belki de sadece yorgundu.

Boğazını temizledi ve yatağında doğrulurken sürtünen çarşafların sesini duydum. “Hayır, sorun değil. Kendimi biraz fazla kötü hissediyorum.”

Genellikle hastalığını olduğundan daha iyi gösterirdi. Hastanede kalmaktan, uzatılmış bir tatilde otelede kalmak- tan daha büyük bir şey değilmiş gibi bahsederdi.

“Bu yüzden mi telefonlarıma cevap vermiyordun? İster- sen kendini ne kadar kötü hissettiğinden bahsedebiliriz, be- nim için sorun değil. Seni çok özledim.”

Uzun bir sessizlik oldu, başımı eğip kumlara baktım. Ay ışığında neredeyse kar gibi görünüyordu. Ilık, taneli kar.

“Abby, ben senin mutlu olmanı istiyorum ve benim de olup biteni sindirebilmek için zamana ihtiyacım var.”

Kalbim yerinden oynadı.

“Neyi sindireceksin?” Etrafımdaki insanları önemsemekten bağırıyordum. Ne düşündükleri umurumda değildi.

“Abby... Bana bir süre biçtiler.”

Süre biçmişler. Ona öleceği zamanı söylemişler. Sanki lanet geleceği tahmin edebilirlermiş gibi. Süre biçmek istatistikten başka bir şey değildi. İstisnalar için geçerli değildi. Caroline’ın tanıdığım lanet olası en iyi insan olması ve ona her ne kadar süre biçtilerse, ondan çok daha uzun süre yaşamayı hak ettiği gerçeği bir istisnaydı.

Yürümeyi bırakıp kumsala dizlerimin üzerine düştüm. Topuklarımın üzerine oturdum. Kara benzeyen kum bacaklarıma yapışıp solgun derimi aşındırdı.

“Sekiz ay.”

Caroline’ın planlaması gereken sekiz aylık bir hayatı vardı. Benim de planlamam gereken. İçimde büyüyen, midemden çıkıp soluk boruma ve boğazıma doğru yükselen, ciğerlerime basınç yapan çığlığı koyvermek için yoğun bir ihtiyaç hissettim. Çığlık dudaklarımın ucuna kadar gelince ona kadar saydım. Bu benim hastalığım değildi. Bu benimle ilgili bir şey değildi. Caroline’ın güçlü olmama ihtiyacı vardı. Hayatının lanet olası en iyi sekiz ayına ihtiyacı vardı.

Kabul etmesi için dua ederek, “Yolculuğumuzun geri kalanını birlikte geçirebilmemiz için gelip seni alabilir miyim?” diye sordum.

“Hastaneden ne zaman çıkabileceğimi bilmiyorum, ama sen döndükten sonra başka bir yolculuğa çıksak? Sadece ikimiz.” Kulağa çok iyi geliyordu. Hemen gözümde birlikte

kalabileceğimiz eğlenceli yerler canlandı. Hollywood'a gidip yıldızların yolunda yürüyebilirdik ve tanışmayı çok istediğimiz her ünlüyü bulabilirdik.

"Bu mükemmel olur."

"Bana aktaracağın yeni bir şey var mı?" diye sorarken o gece ilk kez sesinde yine umudun varlığını hissettim. Gerçekten bazı şeyleri benim üzerimden ve benim sayemde yaşıyordu.

Etrafımda kimse var mı diye bakındım. Parti çabucak dağılmıştı, ama Beck hâlâ kumsalda birkaç metre uzağımdaydı. Kollarını dizlerine dolamış, kumda oturuyordu. Yüzü okyanusa dönüktü. Ay ışığı tüm keskin hatlarını belirginleştiriyordu. Belki de kaçırılmadığımdan emin olmaya çalışıyordu, ama telefonda konuşurken beni yalnız bırakmasına minnettardım.

Caroline'a kamp ateşini, Beck'i öpen kızı, kıyı şeridinin orada olanları, her şeyi anlattım. Bütün detayları büyük bir hevesle dinledi. Onun, her zaman omzumda oturan şeytan olduğunu söylediğimde, telefonda neşeyle çılgık attı.

"Kesinlikle haklısın, aynen öyleyim. Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım," diye itirafta bulundu, konuşurken gülümsediğini duyabiliyordum.

"Sörf eğitmenini görsen bayılırdın. *Laguna Beach* programından fırlamış gibiydi."

"İ-İh, Bay Kucak Dansı kadar seksi gelmedi."

Bir kahkaha patlattım. "Ona bundan sonra böyle hitap etmeliyim."

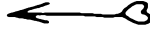
Kahkahalarımız yatışıp neşe dalgalarımız sakinleşince telefonda Caroline'la birlikte öylece oturdum ve şu an hastane odasında neye baktığını merak ettim.

"Telefonu kapattığımızda okyanusun fotoğrafını çekip sana yollayacağım."

Hevesle, “Teşekkürler, ben de onu duvar kâğıdı yaparım,” diye cevap verdi.

“Seni seviyorum, Caroline.”

“Ben de seni seviyorum, Abby.”

Corpus’tan ayrılırken Beck, “Bu bir sürü ilaç,” diye belirtti. Kahvaltıdan hemen sonra ayrılmıştık ve ilaçlarımı çıkmadan önce içmeyi unutmuştum. Arabada müzik yokken ilaçlarımın sesi daha da uğursuz geliyordu, bu yüzden her bir ilaç kutumu tıkırdatmadan önce müziği açtım.

İlaçlarla ilgili detaya girmek istemediğimden, “Bunlar benim cinsiyet değiştirme ameliyatım için,” diye dalga geçtim.

Sürücü koltuğundan bana gözlerini şüpheyle kısarık baktı ve, “Erkeğe mi dönüşeceksin?” diye sordu. “Bence senden iyi erkek olur. Kaç kilosun? Elli? O kürdan bacaklar tam bir erkeğe göre.”

İlaç şişelerinden birini çantaya geri koyup gözlerimi kısarık ona baktım. “Benim bacaklarım kürdan bacak değil!”

“Biliyorum,” diye sırıttı. “Mükemmeller.” O kadar mükemmel bir şekilde iltifat etmişti ki neredeyse ıskalıyordum.

“İlaçlar gerçekten ne için?”

Organ nakli ameliyatımdan haberdardı, bu yüzden o konuyu uzatmaya gerek yoktu. “Vücudunun her yerinde tüy uzatan o insanlardan biriyim. Belgesel kanalındaki o gösterilerden birini izledin mi hiç?”

Esprili gülümseyişini gizleyemedi. “Çok fazla televizyon izliyorsun ama kesinlikle bu cevabınla yetineceğim.”

Güldüm ve bacaklarımı altımda toplayarak kalan ilaçlarımı da içip çabucak ortadan kaldırdım.

Bir dakika sonra sanki aniden bir şey hatırlamış gibi elini direksiyona vurdu. "Eğer ilaçlarını almayı bırakırsan, sirkteki sakallı kadın olabilirsin." Duraksadı ve bana o kadar güçlü bir umutla baktı ki, bir an ciddi olduğundan şüphelendim. "Ama eğer cinsiyet değiştirme ameliyatı olursan, sıradan, sakallı bir erkek olursun."

Dikkatini tekrar yola vermeden önce kaşlarını çatıp omuz silkti.

Corpus Christi şehir sınırını geçinceye kadar gülmeye devam ettim.

Ben, Beck'in, bilirsiniz kucak dansından sonra olayın üstüne *gideceğini* düşünmüştüm, ama otel odasına dönünce hiçbir şey olmadı. Ben çok yorgundum ve doktorların Caroline'ın hastalığıyla ilgili söyledikleri şeyin ağırlığı, gözlerimi kapatmaya her çalıştığımda zihnimi meşgul etti. Sağa sola döndüm durdum, ama hastalığının görüntüleri bir türlü gözümün önünden gitmedi. Ezilmiş akciğerleri, işlevini yitirmiş karaciğeri. Beck'in de uyanık olduğunu biliyordum, ama bana ihtiyacım olan sükûneti vermişti.

"Tamam, şimşek sırası," diye başladım, duraksayıp araya muhteşem bir yarışma programı ses efekti koydum. Tabii ki bu, Beck'i hiç etkilemedi. Mizahımın her ince ayrıntısının tadını çıkarıyordu. "Hangisi Spice Girls grubunun isimlerinden biri değildir: Scary mi, Baby mi, Silly mi yoksa Posh mu?"

Kendinden emin bir tebessümle, hiç beklemeden, "Silly," diye cevap verdi.

"Ne? Hadi ama, bu kadar çabuk tahmin edemezsin."

"Eğer cevabı biliyorsam neden bu kadar çabuk tahmin edemeyeyim ki? Bunun adı *şimşek sırası*."

Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım. “Tamam, hadi bunun yerine Issız Ada oynayalım.”

Göz kırptı ve ben onun camından dışarıyı izliyormuşum gibi yaptım, aslında o araba sürerken yüzünü inceliyordum. Bazen kendime onun gerçek olduğunu ve benimle aynı arabada bulunduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum.

“Hadi, sonsuz seçme şansının olduğunu bildiğimiz televizyon programı sürümünü yapalım,” diye dalga geçti.

Yüzüme büyük bir gülümseme yayıldı. “Tamam, her birimize üçer program. İlk sen başla.”

Onun cevabını beklerken radyodan gelen müzik sesi, mırıltı gibi geliyordu. Nerede olduğumuzu Tanrı bilirdi, canımızın çektiği yola sapıyorduk.

“Pazar Gecesi Canlı, LOST ve...” biraz durup düşündü, “galiba şu an izlemekte olduğum için ve nasıl bittiğini öğrenmek istediğim için *The Walking Dead* dizilerinin tam tarihçesini istiyorum.”

Ellerimi havada sallayıp, “Bir dakika. Bir dakika!” diye lafını böldüm. “İssiz bir adadayken ıssız bir adaya düşmekle ilgili dizi mi izlemek istiyorsun?”

Sırıttı. “Bence ironi es geçilemeyecek kadar iyiydi. Ayrıca Kate her zaman rüyalarımın kadını olmuştur.”

Bu aptalcaydı ama kendimi içgüdüsel olarak Kate’le kıyasladım. Ortak hiçbir noktamız yoktu. Neden benim de hayran olunası çillerim yoktu?

Hevesle, “Tamam. Sıra sende,” dedi.

İyi programları ıskalamamak için zaman kazanmaya çalışarak kafamı salladım. “*The Office*, *Will and Grace* ve *Game of Thrones*,” diye belirttim, hemen tercihlerimden pişmanlık duydum. “Hayır, dur! Belki bunlardan birinin yerine *House of Cards* da olabilir. Ya da *Friends*.”

Kahkahası arabayı doldurdu. “Yani ıssız bir adaya Michael Scott’la mı düşmeyi seçerdin?”

Kendi rüyalarımın erkeğini düşünerek gururla, “Ve Jim,” dedim ve gülümsedim.

Belli bir yer hedeflemeden kuzeye doğru bir saat daha yol aldık. Ayaklarımı göğüs paneline yaslayıp dışarıda akan manzarayı seyrettim. Bir ara çantamdan cep telefonumu çıkartıp Caroline’a göndermek üzere kendi penceremden biraz video çektim. Sadece yirmi saniyelik kuru çimen ve ağaçlardan ibaretti, ama gökyüzü masmaviydi ve bulutlar vardı; bunun hayatına tat katacağını biliyordum.

Öğle yemeği saatlerinde küçük bir kasabadan geçerken üzerinde, “Teksas’ın En Büyük Bitpazarı – 5 mil” yazan kocaman bir tabela gördüm.

Bakışlarımı Beck’e doğru çevirerek, “Beck, hiç bitpazarına gittin mi?” diye sordum. Wayfarers marka güneş gözlüklerini takmıştı, o yüzden gözlerini göremiyordum ama çenesinde birkaç günlük kirli sakal vardı. Eğer onun kız arkadaşı olsaydım bunu korumasını sağlardım, diye düşündüm. Bu hafif gölge katan yüz kılları, onu daha da seksi bir şeye dönüştürüyordu.

“Buna gittiğimi hatırlamıyorum. O tabelayı ben de gördüm.”

Teksas’ın en büyüğü olma iddialarının doğru olup olmadığını görmek istediğimden, “Gidebilir miyiz?” diye sordum.

“Sence bir bitpazarı randevusuna hazır mıyız? Duyduğum kadarıyla bitpazarı ilerleyen ilişkilerde gidilen bir yermiş. Biz daha dün geceki kucak dansından öteye geçemedik.”

Bir cümleyle bana nasıl da sataşıp beni güldürmeyi nasıl başarıyor, biliyordum, ama orada oturup günler boyunca

bu ânın gelmesini beklemişim gibi ona baktım. Şimdi, şaka yapıyor gerçeği üzerine mi, randevu demiş olmasına mı *yoksa* aramızdaki bu şeyi ilişki olarak adlandırmış olmasına mı yorum yapmalıyım? Sonunda hiçbir şey söyleyemeden kaldım. Hantalca homurdanıp pencereye doğru döndüm, pencerenin yansımından kızardığımı görmemesi için de dua ettim.

“Bu arada, hayatımda bana yapılan en iyi kucak dansıydı.” *Konunun peşini bırakmayacaktı.*

Ona doğru dönmedim. Otoyoldan çıkarken arabanın fırlattığı çakıltaşlarına zorlukla konsantre olarak, “Kaç defa kucak dansına maruz kaldın?” diye sordum.

“Sadece bir tanesine. Ama açık ara şimdiye kadarki en iyiydi,” dedi özgüvenli bir şekilde.

Yegâne tebessümümü gizlemeye çalıştım. “Beck, bitpazarına sap.”

Sağa dönüp geniş park alanına girerken, “Peki, ama bu tecrübenin geri dönüşü yok,” diye beyan etti.

Aptalca konuştuğunu biliyordum, ama alaycılığı beni sarmış, sanki bitpazarına gitmek *gerçekten* büyük bir adımmış gibi hissettirmişti. Bu düşünceden kurtulmak istercesine kafamı salladım, emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan indim. Birkaç mil gerideki tabela blöf yapmıyordu, gerçekten *Texas*’ın en büyük bitpazarı bu *olmalıydı*. Sadece park alanına bile küçük bir şehir sığardı. Ortalıkta, yarım mil boyunca yürümek istemeyen insanları gitmek istedikleri kapıya kadar götüren tramvay arabaları dolaşıyordu. Beck, onları geçip park halindeki araçların arasından makas yaparak geçmeye başladı.

Ona yetişebilmek için hızlanarak, “Beni bekle!” diye seslendim. Rüzgâr saçlarımı yalayınca başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve güneşi tamamen kaplayan karabulutların yuvarlanarak yaklaşmakta olduklarını gördüm. En azından bitpazarı

kapalı bir yerdı ve hava her an yağmaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Bakışlarımı tekrar indirdiğimde Beck'in ciddiyeyle beni izlediğini gördüm; bu bakışlar arkadaşça algılanamayacak türdendi. Ona dil çıkarttım, o da beni kendine kementle çekiyormuş gibi yaptı. Oyununa ayak uydurdum, o da beni, yanağımı öpebilmek için kendine çekti.

Parlayan gözlerle, "Sence burada gerçek kement satıyorlar mıdır?" diye sordum.

Yüzünde özel bir tebessüm kırıntısıyla, "Eminim, adına kement yerine sadece ip diyorlardır," diye cevapladı.

Saatlerce dolaştıktan sonra, kucağımızda satın aldıklarımızla bitpazarının kapısında durduk. İlk başta beraberdik, satıcılardan çok çok uzaklaşınca kadar en iğrenç nesneleri seçip birlikte güldük. Sonra gözüme Beck için bir hediye çarpınca, ona sürpriz yapabilmek için bir süre ayrı dolaşmamız gerektiğine karar verdim.

Ön kapının yanındaki bir banka otururken Beck, "Hadi bakalım, kimin kazandığını görme zamanı," dedi.

Onu takip edip kucağımda poşetimle oturdum. "Kim kazandı?"

"Evet, en güzel şeyi kim aldı?"

"Ha," diyerek başımı salladım ve içindekilere bakmak için poşetimin ağzını açtım. "Senin için bir şey aldım, ama hediye falan değil ve kesinlikle sana asıldığım anlamına da gelmiyor. Sadece bunu görünce senin olması gerektiğini düşündüm."

Sırıtip o da kendi çantasını açtı. "Şey, bunda bir sakınca yok, çünkü ben de sana bir şey aldım, ama ben kesinlikle sana asılıyorum, bu yüzden hediyeyi öyle algılamalısın."

Espriyle gözlerimi devirdim ve çantadan hediyesini çıkardım. "İşte," deyip paketleri ona verdim.

Daha açmadan, “Buna gerek yoktu,” diye espri yaptı. Omzumla omzunu dürttüm.

“Aç şunu seni aptal.”

Gülerek paketi açıp içindeki seramik tuzluk-biberlik setini çıkarttı. Zombi şeklindeydiler. Gerçekten harika derecede gerçekçi zombiler. Elindekileri evirip çevirirken çenesi düşmüştü.

Dehşet içinde bana bakarak, “Sen kazandın,” diye bildirdi. Seramik zombiler size bunu yapar.

“Bu adil değil,” diyerek onu dürttüm. “Kimin kazandığını ilan etmeden önce senin bana ne aldığını görmem lazım.” Aslında benim hediyemden daha iyisini bulmasının hiçbir yolu olmadığını biliyordum.

Tuzlukları bir eline aktarıp çantasından çıkardığı küçük, karton bir mücevher kutusunu bana uzatırken, “Pekâlâ, al bakalım,” dedi.

Daha önce hiç kimse bana takı hediye etmemişti, bu yüzden kutunun kapağını açıp eski ve lekelenmiş madalyonu görünce nefesim tutuldu. Madalyon inceydi, yaklaşık bir santim uzunluğundaydı. Altındandı, ya da sahte altındandı, aslında bu pek de umurumda değildi. Dışarıya çıkmaya çalışan gözyaşlarım gözkapaklarımın arkasını yakmaya başlayınca kaşlarımı çattım. Böyle aptalca bir sebepten ağlayamazdım, ama bu hediye derin bir kişisel anlam vardı.

Beck, sabit bir odaklanmayla beni izliyordu, ama gözlerine bakamadım. Henüz değil. Ucunu buluncaya kadar yan tarafındaki klipsle oynadım, sonra madalyonu açtım. İçinde iki küçük siyah-beyaz fotoğraf vardı. Sol taraftaki başında fiyonk, üzerinde fırırlı elbise olan genç bir kızdı. Sağdaki ise üniformalı bir askerdi. Aynı yaşta görünüyorlardı ve çift olduklarını anlamıştım. Bu, kızın madalyonuuydu.

Beck, madalyonun arkasını çevirmem için, “Arkasına bak,” dedi.

Madalyonu kapatıp avucumun içinde nazikçe çevirince kalp şeklindeki arka yüzü üste geldi. Lekeli altının üzerinde kusursuz bir elyazısıyla şu kelimeler vardı: *bütün kalbimle*.

Ürkek bir tavırla, “Resimleri değiştirebiliriz diye düşündüm,” dedi. “Ya da sen tuhaf davranıp içindeki çifti olduğu gibi korursun, eğer istersen.” Son derece düşünceli davranıp bunun sonunu bir şakaya bağlamak ya da havayı yumuşatmaya çalışmak tam Beck’e göre bir davranıştı. Buna izin vermeyecektim. Bu yüzden, oturduğumuz bankta ona doğru dönüp uzanarak dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. Ağzı hafif aralıktı, o yüzden öpücük biraz tuhaftı, ama dudaklarımız birbirine değdikten sonra, o da aynı sıcaklıkla karşılık verdi. Boş elini boynuma dolayıp beni kendisine çekti. Ağzımı aralayıp dilinin dudaklarıma değmesine izin verdim. Dudaklarının şekerli bir tadı vardı, daha önce beraber yediğimiz keke benziyordu. Daha fazlasını istiyordum ve saçımı kavrayışına bakılırsa o da daha fazlasını istiyordu.

Teksas’ın bilmem neresinde bir bitpazarının önünde, etrafımızda yüzlerce insan dolaşırken orada öylece oturuyorduk. Onun elinde zombiler, benim elimde birilerinin uzun zaman önce yitirdiği ve şimdi son derece kendime ait hissettiğim madalyon vardı.

Sersem sersem sırtarak birbirimizden uzaklaşırken sursatsız yaşlı bir kadın söylenerek yanımızdan geçti. Sanki elindeki çantayı çalacak sokak hırsızlarıymışız gibi aşırı büyük çantasını göğsüne doğru yaklaştırarak, “Günümüz gençliğinin sergilediği bu ahlaksızlığa inanamıyorum,” dedi.

Onunla aynı yaştaki arkadaşı onu anlayışla onaylarken ikili, küçümseyen bakışlarla etrafımızdan paytak paytak dolaşıp gittiler.

Beck, bana azarlayan bir bakış attı. Yüzünde genişleyen

gölümsemeye hâkim olamayarak, “Abby, biz *ahlaksız*,” diye mırıldandı. Gözleri şehvetle parlıyordu ve yanık teninde bir ışıltı vardı. Ben de onun gibi görüldüğümün farkındaydım.

“Çok ahlaksız,” diye ekledim.

Kıkırdayarak, “Sanki seks yapıyormuşuz falan gibi davrandılar,” dedi.

Bir an bile kaybetmeden konuştum, “Yolculuğa çıkmadan önce kondom almıştım, büyük boy.” Kelimeler ağzımdan, daha ben uygun bir tepki olup olmadığını bile düşünmeden, kendiliğinden dökülmüştü. Aslında bavulumdaki kondomları epey derinlere saklamıştım. Beck’in onlara rastlayıp yanlış düşünmesini istemiyordum. Bir sürü çocukla yatmayı planlıyormuşum da o yüzden değişik boylarda satın almışım gibi.

Hızır bir gülümsemeyle, “Bu güzel. Ben deodorant ve seyahat dış macunu aldım,” dedi. Tam o esnada dışarıdan camları sarsan bir gök gürültüsü patlaması geldi. Fırtına sonunda gelmişti.

“Sana çok uygunlardı ve ben de seks yapabilirdim.”

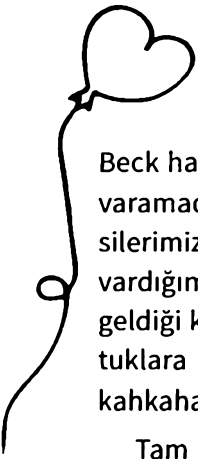
Beck sinirlenmeye başlıyordu. “Onlar derken?”

Yüzüm, kırmızının yirmi tonuna boyandı. Aynı kiraz gibi görüldüğümünden emindim. Bir sürü kondomu olan ezik kiraz. Ona vereceğim her cevap, benimle sevişebileceğine dair yeşil ışık yarmaktan başka bir işe yaramazdı.

“Lütfen bitpazarında seksten bahsetmeyi bırakabilir miyiz? Az önceki kadınlar hâlâ bizi dinliyor olabilirler.” Çakan diğer bir şimşek, ricama noktayı koydu.

Kendi kendine güldü ve beni tutup banktan kaldırdı. “Hadi, zaten gitmemiz lazım; burada çok zaman harcadık. Yağmur başlamadan önce arabaya varabileceğimizden bile şüpheliyim.”

On Dördüncü Bölüm

Beck haklıydı. Dünyanın öbür ucuna park ettiğimiz arabaya varamadan, yarı yolda hava patladı. Satın aldıklarımızı giysilerimizin altına saklayıp koşmaya başladık, ama arabaya vardığımızda iliklerimize kadar ıslanmıştık. Beck elinden geldiği kadar hızlı kapıları açtı ve hemen kendimizi deri koltuklara attık, kıyafetlerimizden sular damlıyor, biz histerik kahkahalar atıyorduk.

Tam ben kendi tarafımdaki kapıyı kapatırken, rüzgâr hızlanıp kapıyı kapatmama engel oldu. Yağmur damlaları hızla suratımı dövüyordu ve damlaların gözüme girmesine engel olacak kadar hızlı göz kırpmıyordum bile. Beck, kapıyı kapatmama yardım etmek için uzandı. İkimizin gücü birleşince kapı çarparak kapandı ve rahatlamış bir iç geçirmeyle ikimiz de koltuklarımızda arkamıza yaslandık. Kıyafetlerim üzerime, hiçbir gücün sökemeceği plastik bandaj gibi yapışmışlardı.

Emniyet kemerini takarken Beck, “Peki, sence Teksas’ın en büyüğü müymüş?” diye sordu.

“O öyle olduğunu söylüyor,” diye cevap verdim, çünkü bu eski moda espri göz ardı edilemeyecek kadar iyiydi. Beni affedin.

Beck, bakışlarını bana doğru kaydırırken, “Güzel cevap.

Bunu Michael Scott'la ıssız adadayken kullanırsın artık,” diye yorum yaptı. Koyu renk kirpikleri yağmur yüzünden birbirine yapışmışlardı ve cildinde hafif bir nemlilik vardı, sanki duştan daha yeni çıkmış gibi. Öylece oturup onun bu halini bir dakika kadar sessizlikle izledim; bunu hak ediyordu. Tişörtü, altındaki bütün erkeksi özellikleri vurgular bir biçimde üzerine yapışmıştı. Hantal değildi, atletik bir yapısı vardı ama kolları güçlüydü. Beni arabanın kapısına yaslasa bir santim bile kıpırdıyamayacağım kadar güçlüydü. Gözlerim cildinde gezindi, sanki benimdi de almamı bekliyordu, sanki vücudunu incelemeye hakkım vardı.

Sonra Beck, benim özlem dolu hayallerimi bölerek arabayı çalıştırdı. Bitpazarının park yerinde seks yapacak değildik. O öfkeli teyzeler, arabalarını muhtemelen hemen bizimkinin yanına park etmişlerdi. İlk orgazmıma saniyeler kala kırıışmış parmaklarıyla pencereye tıklatır, Beck'e, sonsuza kadar cehenneme gitmesi için lanet okurdu.

Arabayı çıkış yolundaki uzun sıranın arkasına yaklaştırıırken, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Önümüzde yüz tane araba olmalıydı ve yağmur, sürecin hızlanmasına yardımcı oluyordu.

“Ah, hiçbir şey,” diye cevap verdim, sonra da daha güvenli bir konuya atlayarak çabucak, “Çantalarından birinde bir CD mi gördüm?” diye sordum.

Bardak tutucusunda duran poşeti işaret ederek, “John Denver. Koymak ister misin?” diye sordu.

Poşeti kapıp plastik ambalajı açarken, “Daha önce hiç dinlememiştin,” diye cevap verdim.

Hayretle, “Ne?” dedi. “Araba yolculuğu müziğinin ikonudur. Onun rehberliği olmadan nasıl bunca yolu geldiğimizi bilmiyorum.”

“Kulağa çok ciddi geliyor.”

“John Denver’la ilgili her şey ciddidir.”

CD’yi elimde evirip çevirip düşürüyormuş gibi yaparak, “Ah, öyle mi?” dedim.

Ukala bir sırıtışla başını sallayarak, “Aferin, Abby. Seyahat tanrılarına saygısızlık yap; sonra da bak bakalım başımıza neler gelecek,” dedi.

Başımıza gelen şey, gelmiş geçmiş en uzun araba kuyruğunda çıkışı beklemektir. John Denver’ın CD’sini iki kez baştan sona dinleyinceye kadar oradaydık. “Country Roads” veya “Jet Planes” şarkıları umurumda değildi. Çişim gelmişti. Acil.

Ellinci kez suratımı cama yaslayıp, “Hadi ama,” diye şikâyet ettim. Sanırım suratımı cama yeterince sıkı bastırırsam ilerde neler olup bittiğini görebileceğimi sanıyordum.

Beck gülerek başını sağa sola salladı. Eğlenceli bir ses tonuyla, “Trafığın suçunu sana yüklemek istemiyorum, ama sanırım bunun yüzde yüz senin hatan olduğunu söylemek adil olurdu,” dedi.

Gözlerimi yağmurun altında sıra sıra duran arabalardan çekip Beck’e dönerek, “Ne?!” diye patladım.

Aptal bir sırıtışla, “John Denver günahlarının bedelini ödetiyor,” diye açıklama yaptı.

Öfkeli bir kahkaha attım, “Ah, pardon. Onun Tanrı olduğunu fark edememişim.”

Beck alayına cevap veremeden, parlak sarı bir yağmurluk giymiş bir polis memuru, işaretparmağının ucuyla Beck’in penceresini tıklattı. Yağmur sicim gibi yağdığından, yüzü yağmurluğunun kapüşonu altında saklıydı. Beck, çevirerek camını açtı ve memur eşikten içeriye uzandı.

“Bekletme için özür dilerim. Kaygan yol yüzünden ileride bir enkaz vardı. Birazdan trafiği kasabanın içine doğru yönlendireceğiz ve size tavsiyem, kasabadan öteye geçmemeniz. Çok yoğun bir trafik var ve az önce civar eyaletler de dahil, sel baskınına karşı uyarıldık.” Talimatları direkt ve otoriterdi.

Beck saygıyla, “Sel tehlikesinin ne kadar süreceğini biliyor musunuz?” diye sordu.

Memurun dudakları düz bir çizgi şeklini aldı. “Gece boyunca. Sabaha yağmur hafiflemiş olur.”

İyi ki planlanmış bir güzergâhımız yoktu, çünkü kaderimizi Doğa Ana belirliyordu. Bu küçük kasabada bir yerde geceyi geçirip yola yarın sabah devam edecektik.

“Peki, teşekkürler, memur bey.”

Memur kafasıyla küçük bir tamam işareti yapıp geceyi güvenli bir yerde geçirmemiz için bizi son kez uyardı.

Camı kapatır kapatmaz Beck’e, “John Denver pek merhametli bir Tanrı değil,” dedim.

Beck kıkırdadı, “Sanırım onu gerçekten kızdırdın.”

Konvoy nihayet hareket etmeye başladı ve kısa bir süre sonra şiddetli yağmur yüzünden zar zor görünen bir yola çıktık.

“Pekâlâ,” diye söze başladım, “ben sıırıslıklamım ve vakit neredeyse gece. Arabayı bir yerlere çekip bugünlük paydos etsek nasıl olur?”

Beck arabanın silecek ayarını en hızlıya -ama hâlâ yetersizdi- getirerek, “Bir motele mi?” diye sordu. Yol aldıkça paranoyaklaşıyordum. Bu kasaba yolları güvenli değildi ve arabanın birkaç metre ilerisini göremiyordum.

Bu küçük kasabada kalacak yer arama fikri gözümü korkuttuğundan, “Ya da arabada uyuyabiliriz,” diye önerdim.

Başıyla onaylayıp araba sürmeye devam etti. Bütün iş-

yerlerinin ve dükkânların akşam olduğu için kapanmakta olduğu anacaddeden geçtik. İnsanlar son sürat arabalarına koşuyorlardı, yaşlı bir adam elindeki gazeteye sığınarak çaresizce kuru kalmaya çalışıyordu. Gazetenin makalelerindeki mürekkep giysilerine damlıyor mudur diye merak ettim.

Yolumuzun üzerinde bir tek motele rastladım, o da daha iyi günleri olmuş gibi duruyordu. Odalarının yarısının pencere-leri kırık ve kapıları menteşelerinden sarkmıştı. Hâlâ açık ve işliyor olmasına imkân yoktu.

Beck, “Birkaç mil ileride bir dinlenme noktası var, arabayı oraya çekip geceyi geçirebiliriz,” diye önerdi.

“Sence güvenli midir?” Gözümde dinlenme noktalarında adam öldüren seri katil görüntüleri canlandı. Bilmediğimiz bir yerdeydik, ama “Teksas Elektrikli Testere Katliamı”nı izlemiştim ve bir sonraki kurban olmak istemiyordum.

“Merak etme, güvende oluruz.”

Homurdandım ve gecenin bizim için nelere gebe olduğunu merak ederek camdan dışarıya baktım. Arabanın arkasında birlikte uyuma fikri bana tuhaf bir şekilde romantik geliyordu, ama Beck’in öyle düşündüğünü sanmıyordum.

İki şeritli bir otoyola girip yakın zamanda yenilendiği belli olan bir dinlenme noktasına varmadan önce birkaç dakika daha yol aldık. Hoş bir yer olduğunu söylemeye cüret edeceğim. Taş bloklardan yapılmıştı ve metalden çatısı vardı. Yüksek sokak lambaları giriş yolunu aydınlatıyordu.

Beck arabayı giriş kapısına en yakın yere park edince, “Gidip tuvaletlerin yerini bulmak ister misin?” diye sordum. Yakınlarımızda park halinde birkaç araba daha vardı. Onların da yağmur yüzünden burada olduklarını düşündüm.

Yılgın bir şekilde kaşlarını çatan Beck, “Nasıl da tekrar ısla-

nacağız, o yüzden oraya gidip üstümüzü değiştirmek anlamsız diye düşünüyorum,” dedi.

Basitçe, “Geri geldiğimizde üzerimizi burada değiştiririz,” diye cevap verdim.

“Sen de fırsattan istifade bana bir göz atasın diye mi?” Bana göz kırparak sağduyumu çaldıktan sonra arabadan fırladı. İnip onu takip ederken ellerimi ve parmaklarımı yağmura kalkan yapmaya çalıştım. Dinlenme noktasının girişine vardığımızda iç çamaşırım popoma öyle bir yapışmıştı ki, bir daha yerinden çıkartamayacağımı düşündüm. Beck ön kapıyı benim için açtı ve ben uluyan kahkahalarım eşliğinde içeriye daldım.

“Bu kadar komik olan ne?”

Arkamı dönmemeye çalışarak, “Hiçbir şey,” dedim. Islak elbisemin altından dertop olmuş iç çamaşırımı fark edeceğinden emindim.

“Hı-hı. Eminim öyledir. İç çamaşırını düzelttikten sonra benimle burada buluş!” Beck sırtarak bana baktı ve ben de utanç içinde gözlerimi kapatıp sırtımla dönen kapıyı itekledim.

Dinlenme noktasındaki tesislerden faydalandıktan sonra aynada görüntümü kontrol ettim. En kötüsüne hazırlıklıydım ama ıslak sıçan görüntüm o kadar da kötü değildi. Karışan buklelerimi açabilmek için elimi saçlarımın arasından geçirdim ama hiç umut yoktu. Yeşim taşı rengi gözlerim floresan lambanın ışığında çok korkutucu görünüyordu ve solgun tenim su mermeri gibiydi. Klimanın çalıştığı tuvalette dikilirken buz tutmuştum, bu yüzden ellerimi yıkayıp kurutucunun altına tuttum ve sıcak havanın tenimi sarmasına minnet duydum.

Nihayet tuvaletten çıktığımda Beck’i, bir grup otomatın önünde dikilmiş akşam yemeğimizi alırken buldum.

“İsa aşkına, oradan ne aldığını bilmek bile istemiyorum.”

“Eğer akşam yemeğinde marşmelovlu tatlı yemek istemiyorsan otomat avıma minnet duyacaksın.”

Bir adım yaklaşarak, “En azından granola falan al bağı,” diye mırıldandım.

Elindeki paketleri yağmurda ıslanmasınlar diye tişörtünün altına sokarken, “Her şey kontrol altında,” diye cevap verdi. Başıyla bana işaret ederek, “Hadi,” dedi ve kapıya fırladı.

Arabaya vardığımızda soğuk yağmur yüzünden baştan ayağa titriyordum. Yağmur dinmeden, bir daha hiçbir güç beni arabadan indiremezdi. Üşümekten ve ıslaklıktan yorulmuştum.

Üzerimi değiştireceğim kıyafetler için bavulumu kurcarken, “Havlu gibi bir şeyin var mı?” diye sordum. Büyük beden bir tişört ve temiz bir külot çıkardım. Uyurken giydiğim şortu bulamamıştım, ama onu, dişlerim birbirine çatlayacak kadar sert çarpmaktan vazgeçtiğinde arayacaktım.

“Yok, ama tişörtlerimden birini kullanabilirsin,” dedi ve arabanın arkasına, yanıma geldi. Küçük bir alandı, ama ikimiz rahatlıkla sığabiliyorduk. Bana doğru bir tişört fırlattı ve yüzüme çarpmadan hemen önce yakaladım. Kokusu beni ânında etkisi altına aldı.

Tişörtünün kenarını kaldırmaya başlarken, “Benim de üzerimi deışmemin sakıncası var mı?” diye sordu.

Doğru cevabı bulmaya çalışırken sarsakça, “Ahh,” diye mırıldandım. Aşırı erdemli görünmek istemediğim için omuz silktim ve rahat giyinebilelim diye arkamı döndüm.

Arkamda, bavulundan bir şeyler bulmaya çalıştığını duyabiliyordum, bu yüzden onun da bana bakmadığını umarak çömeldim ve elbisemi başımdan çıkardım. Üzerimde sutye-

nim ve külotum vardı, ama ikisi de sırlıslıklamdı ve eminim saydam hale gelmişlerdi. Neyse ki önemli noktalar Beck'in görüş alanı dışındaydı.

Bir şey söylemesini veya espri yapmasını bekliyordum, ama ben onun tişörtünü alıp kollarımı, karnımı ve sırtımı kurularken sessizliğini korudu. Yere oturup kurulayabilmek için bacaklarımı uzattım. Gözlerini üzerimde hissediyordum, bu da, sırtımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Bana doğru herhangi bir hareketini bekleyerek kulak kesilmiştim. Maalesef duyduğum tek ses, yeni bir tişörtün giyilme sesiydi. Yani arabada honki ponki yoktu. Büyük boy tişörtümü kafamdan geçirip altından ıslak sutyenimi açmak için elimi uzattım.

Beck, tedirgin bir sesle, "Abby," dedi. Ona bakmak için arkamı döndüm. O da dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Sorun mu var?"

"Sen az önce sutyenini mi çıkarttın?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıp hâlâ elimde duran dantelli 34-A beden sutyenime baktım. American Girl Doll'a uygun bir bedendi. Sutyenimi çıkarmamam mı gerekiyordu?

Şaşkın bir ifadeyle, "Sırlıslıklam olmuştu," diye cevap verdim.

Dudaklarını yalayıp yardım istercesine arabanın tavanına baktı. Ellerini kalçalarına koydu ve ben biraz ona doğru yaklaşınca çenesi bir milimetre daha kasıldı.

Başımı yana eğip hafifçe gülümsedim. "Sutyenimin üzerimde mi kalmasını istersin, Beck?"

"Yo... Yo, sadece ayağına bir pantolon giyer misin lütfen?"

O anda o soğukkanlı komik Beck'i rahatsız ediyordum. Bu gücün tadına varınca, biraz daha istedim.

Şortumu, tişörtümü değiştirdikten sonra aramayı düşü-

nüyordum,” diye açıkladım. “Sen soyunurken beni mi izliyordun?”

Yüzünde bir sırıtışla omuz silkerek, “Elbette izliyordum,” diye cevap verdi. Kendine geliyordu ve bunun olmasına izin veremezdim.

Aramızda bir adım mesafe kalıncaya kadar dizlerimin üstünde ona biraz daha yaklaştım. Arabanın içindeki havada yaz yağmuru kokusu vardı.

Sutyenimi çantamın üzerine fırlatarak, “Benden hoşlandığın için mi?” diye sordum.

Ela gözlerinde keyifle, “Ah, bunu söylediğimi duydun demek?” dedi.

Cevap vermeden önce dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bunu okyanusun ortasında bir nevi bağırarak söyledin.”

Güldü ve gözlerini kısarak bana baktı. “Duyduğundan emin olmam gerekiyordu.” Bu dakikadan sonra arabanın içindeki hava değişti. Şakalaşıyorduk, ama sonra birdenbire küçücük yerdeki kalan oksijen tükendi ve biz konuşulmayan şehvet ve arzunun içinde yüzmeye başladık.

Islak kirpiklerimin altından ona bakarak, “Sanırım bunu kuzey yarıküredeki herkes duydu,” diye mırıldandım.

Oradan nereye varacağımızdan emin değildim, ama elbette Beck’in planları vardı.

Bana doğru eğilip aramızdaki boşluğu kapatırken, “Şimdi seni öpeceğim, Abby,” dedi.

Nabzım hızlandı, “Normalde beni uyarmazs...”

Dudakları lafımı kesti ve ben artık eski VW Camper’ın arkasında değildim; Beck’in dokunuşuyla sarmalanmış, onun dudaklarında, onun tadındaydım. Bitpazarından beri naneli sakız çiğniyor olmalıydı çünkü ağzında serin nane şekeri

tadı vardı. Dudakları yumuşak ve yağmur yüzünden ıslaktı. Dilim dudaklarının birleştiği yerde gezdi ve bir anda ağzı benim için açıldı, artık öpüşümüz gittikçe yakınlaşıyor, birbirimizi tehlikeli bölgelere davet ediyorduk. Elinin bacaklarımın kenarından kayıp tişörtümün altına girdiğini fark ettim ve bunu memnuniyetle karşıladım. Parmakları tenimde ilerledikçe mutluluğa daha da yaklaştığımı hissediyordum.

Sıcak tenini tişörtümün altından benimkine bastırabilmek için beni kucağına çekti.

Parmakları yavaşça uyluklarıma doğru kayarken öpüşmemizi sürdürdük. Onu istiyordum. Ah, onu çok fena istiyordum, bu yüzden dizlerimi biraz daha ayırıp vücutlarımızı birbirine daha sıkı bastırdım. Beck'in buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum.

Öpüşmemize bayılmıştım; parmaklarının karışık ve ıslak saçımı kavrayışına bayılmıştım. Ama daha fazlasını istiyordum. Ona bacaklarımın arasında ihtiyacım vardı; parmaklarını orada hissetmenin neye benzediğini öğrenmek istiyordum.

Beck öpüşmemizi kesip alnını benimkine yasladı. İçimden *lütfe bunun olmasına izin verme, lütfe daha ileriye gidemeyeceğimizi söyleme*, diye yalvardım. Gözlerimden okunan umutsuzluğu görmüş olmalı, çünkü beni durdurmadı. Avucunu göğsümün ortasına, kalbimin attığı yerin tam üzerine bastırdı ve beni nazikçe sırtüstü ittirdi.

“Uzan,” dedi.

O anda büyük bir duygu karmaşası yaşıyordum. Şu an bastırmaya çalıştığım ve hayat boyu takındığım iffetli tarafım su yüzüne çıkmaya çalışıyordu. Ama daha önce hiç bu kadar şehvetli bir deneyim yaşamamış olan tarafım, bilincime çenesini kapatıp anın tadını çıkarmasını söylüyordu.

Eli, beni daha da geriye doğru iterken gözlerim, Beck'in

ela gözbebeklerine kilitlenmişti. Üst bedenimi dirseklerime yaslayıp yavaşça kendimi geriye bıraktım, başımı çantamın üstüne dayadım. Altımda giysiler ve katlanmamış duran uyku tulumu vardı, ama bana sorsanız, buluttan bir yataкта yatmakta olduğumu söyleyebilirdim. Bütün duyularım, tüm hatlarından günahkâr bir seksilik akan Beck'e yoğunlaşmıştı. Bana onun akşam yemeğiymişim gibi bakıyordu, bu düşünceyle ense kökümünden omuriliğimin ucuna kadar ürperdim.

Gözlerinde muzır bir pırıltıyla, "Uzan ve rahatla," diye tekrar fısıldadı.

Dudaklarımdan gergin bir gülüş kaçtı. Benden rahatlamamı nasıl beklerdi ki? Bir sonra ne olacağını bilmem gerekiyordu; bedenimi onun dokunuşlarına hazırlamam gerekiyordu.

Keşke Beck'in dokunuşlarına hazırlıklı olmanın bir yolu *olmadığına* dair ufakık bir fikrim olsaydı. Avuç içleri ayak bileklerimde daireler çizerek gezindiğinde, uyluklarımın iç kısmına yayılan tatlı sızının dışarı çıkması için sancıyla yol arayan vücudum yay gibi gerilerek tepki verdi. Başparmaklarının uçları iç ayak bileklerimin damarları üzerinde biraz durdu. Düzensiz nabzımın onun elinin altında attığını hissedebiliyordum. Beck, beni ne kadar etkilediğinin farkındaydı.

Beck'in elleri bacaklarımın daha yukarısına kaydığında, gözlerine daha fazla bakamadım. Bakışlarım arabanın tavanına kaydı ve metal tavanı döven yağmur damlalarına konsantre olmaya çalıştım. Ama hiçbir şey dikkatimi yakıcı dokunuşlarından uzağa çekemiyordu.

Kalçalarım istekle kıvrandı ve bu hareketim tişörtümün daha yukarı sıyrılmasına yol açınca külotum tamamen ortaya çıktı. Üzerimde henüz değıştiremediğim ıslak iç çamaşırım duruyordu, bu da tamamen şeffaf olduğu anlamına

geliyordu. Kendi kendime sakin olmam gerektiğini söyleyerek gözlerimi sımsıkı kapattım. Nihayet her tarafımı görmüş olacaktı.

Elleri daha yukarıya kayıp avuç içleriyle uyluklarımla iç kısmına bastırıp birbirinden ayırınca kendimi ona daha fazla sergilemiş oldum. Adrenalin kanıma, tekila şatı içmişim gibi hızla yayılmıştı. Ne düşünüyordu? Şimdiye kadar beraber olduğu diğer kızlara mı benziyordum? Devam etmek istiyor muydu, yoksa bunu ben istediğim için mi yapıyordu?

Nefes nefese kalmış halde, nihayet, “Beck, bu gerçekten aşırı yoğun,” diye itiraf ettim. Beynimden ne kadar tuhaf düşünceler geçtiğini bilmesini istiyordum. Elleriyle tenime uyguladığı yumuşak masajı hemen kesti.

“Durmamı mı istiyorsun?”

Dirseklerimin üzerinde doğrulup bağırdım, “Hayır! Hayır. Lütfen devam et. Belki durmanı... daha sonra isterim, ama lütfen şimdi durma.”

Ela gözleri öyle içten bir samimiyetle bakıyordu ki, onu sevdiğimi söylemek istedim, sadece ne diyeceğini görmek için. Ben, elbette ki ona âşık değildim. Bu çılgınca ve aptalca olurdu. Ama gözleri çok güzeldi ve dokunuşları dünyayla olan tek bağım gibi hissettiriyordu.

“Sorum şu ki, rahatlayamayacakmışım gibi hissediyorum çünkü bir sonraki hareketini bilmiyorum. Ayrıca şu anki hissettiklerinden hoşlanıyor musun ve bende gördüklerin sana tuhaf geliyor mu, bilmiyorum.” Bunun tuhaf görüldüğü fikri kime aitti, bilmiyordum. Sadece Beck’in, tenimin beyazlığını beğenmesini ve solgun bir hayalet gibi görüldüğümü düşünmemesini istiyordum.

Beck öne doğru eğilip göğsünü kıvrık duran dizlerime yasladı. Dişleriyle altdudağını ısırınca gamzelerinin ikisi de

ortaya çıktı. Elimde fotoğraf makinesi olsa, onun bu pozunu kaçırmazdım. Lanet derecede aptal ve seksi görünüyordu; üzerine saldırmak istiyordum.

“Ne yapacağımı veya ne düşündüğümü sana söylesem nasıl olurdu?”

Ne? Gözlerim kocaman açıldı. “Kirli şeyleri yüksek sesle söylemek gibi mi?”

Karanlık ve gizden gelen bir kahkaha attı ve bu, iç çamaşırımın az öncekinden farklı sebeplerle ıslanmasına yol açtı. Ama sonra kendini ileriye ittirip günahkâr bir şekilde, birbirimiz için çıldırana kadar süren bir öpücükle bütün gerginliği yok etti. Vücudu benimkini bastırıyordu ve kalçalarımız beraber hareket ediyordu. Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime daha da çektim. Elleriyle saçlarımı yakaladı ve dili benimkinin üzerinde kayarken saçlarımı hafifçe çekiştirdi. Ağzımın içine doğru gürledi ve ben de bu seksi sesle titredim.

Tam ben öpüşünde tamamen yitip gittiğimi düşünürken öpmeyi bıraktı ve şeytani bir gülümsemeyle geri çekildi.

Dudakları dizimin iç tarafındaki deriyle temas etmeden hemen önce, “Uyluklarının iç kısmını öpeceğim,” diye bildirdi.

“Kut...sal!” Omuriliğim yay gibi gerildi ve elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. “Uuv!”

İç çamaşırama doğru iki öpücük daha. “Gördüğüm en güzel cilde sahipsin; bembeyaz ve yumuşacık.”

O noktada bana cildimin timsah derisini andırdığını söylese, bununla bile idare ederdim. Dudakları her hücremi uyarıyor, beni gerçeklikten biraz daha uzaklaştırıyordu.

Elini karnıma bastırarak kalçalarımın hareketini engelledi ve parmağı nazikçe etimin içinde her ilerlediğinde bedenime yeni bir zevk dalgası gönderdi.

“İç çamaşırın yağmur yüzünden hâlâ ıslak.” *Ve diğer şeyler yüzünden*, diye düşündüm ama söylemeye cüret etmedim.

Sırtımın üstüne bir kez daha düşerken yüksek bir tonda, “Mhm,” diye geveledim. Parmağı beni örten pamuklu şeyin üzerinde geziniyordu. Tüy gibi hafif bir dokunuştı, ama dünyamı ikiye bölmeye yeterliydi. Bu kadar zamandır bu duygudan nasıl yoksun kalmıştım?

Pürüzlü bir sesle, “Seni buradan öpeceğim, Abby,” diye mırıldandı.

Bunu reddedecek veya onaylayacak zaman yoktu. Ağzı pamuklu materyali bulunca gözlerimi o kadar sıkı kapattım ki, gözlerimin önünde yıldızlar dans etti. Dudaklarını çamaşırıma bastırdı, sonra dili aynı noktayı buldu ve aşağı yukarı yalamaya başladı. Pamuklu materyal sinir uçlarımla bu teması algılamasına engel olmakta başarısızdı; hiç değilse, dudaklarının pamuklu kumaşta gezinmesinin verdiği his bile, her bir dokunuşu daha da dramatik hale getiriyordu.

Arabanın ıslak pencerelerine baskı yapan sessizliği bölebilmek için söyleyecek bir şeyler aradım, ama çıkarabildiğim tek ses inlemelerdi. Ellerim Beck’in dağınık saçlarını buldu ve parmaklarımı içinden geçirip kafasını kendime doğru biraz daha sıkı bastırdım.

Kutsal. Meryem. Adına.

Teşvikime tepki verdi. Parmağı çamaşırımı buldu ve dili kıvrılarak harikalar yaratırken parmağını aşağı yukarı sürtmeye başladı. Bu eski Camper’ın arkasında hayatımın ilk orgazmını yaşamama saniyeler kaldığını biliyordum.

Beck, “Abby, iç çamaşırını kenara çekeceğim,” dediğinde ağzım açık kaldı. Pamuklu kumaşı uyluğumun iç tarafına doğru iterken sakın kalabilmek için dilimi ağzımın tavanına bastırdım. Sıcak nefesi tenime çarpınca sadece ve sa-

dece dünyevi zevk almaktan başka bir şey düşünemez hale geldim. Sırtım i e doğru büküldü ve pen elerimi altımdaki giysilere geçirebilmek için kollarımı aşağıya indirdim. Nefesi tatlı noktama, dikkat gerektiren, sinirlerin toplandığı o noktaya doğru yaklaşırken tırnaklarımı altımdaki kumaşlara iyice bastırdım, aksi takdirde tamamlanmamış arzunun ateşiyle alev alabilirdim.

“ ok güzelsin, m kemmelsin.” Beck, tam yerini bulup yumuşak ve hassas daireler çizerken, derin ve pürüzlü sesiyle bana iltifat etmişti. Bunu kaç kez bir kıza yapmıştı acaba? İyiydi, benim gibi tecrübesiz olamayacak kadar iyiydi. Bu düşüncenin beni kendime getirmesi gerekiyordu, ama sözleri ve dokunuşları beni yüreklendiriyordu. Hangi kızla ne öğrendiği beni ilgilendirmiyordu, öğrendiklerini üzerimde uygulamasını istiyordum.

“Beck, ben hiç...” Bir zevk patlaması omuriliğimden yukarı tırmanırken nefesim kesildi. “Bu  ok...” Parmağının ucu, ayak parmaklarımla geriye doğru kıvrılmasına yol açan o noktayı buldu. Belli belirsiz bir ses tonuyla, “Ah  ,” diye inledim, o anda ağzımdan çıkanları beynimin hangi bölgesinin oluşturduğunu anlamıyordum.

Sonraki birkaç dakika hızlı sahneler şeklinde ilerledi. Parmaklarının hareketi monotonlaşmıştı, sonra işe ağzı karıştı. Hayatında yediği en lezzetli şeymişim gibi, eriyip de k lahın kenarından akan dondurma gibi, tek damlasını bile ziyan edemeyeceği kadar g zelmişim gibi beni yalayıp yuttu. Her seferinde yeni bir zevk dalgasıyla havalanıyordum. Parmağını içeriye kaydırırken diliyle klitorisimi yalamaya devam etti, ben tekrar tekrar adını haykırırken o beni, beynimi patlatan bir orgazma sürükledi.

“İsa aşkına... oh Tanrım, Beck!” diye inledim, yavaş yavaş

etrafımın farkına varmaya başlıyordum: Beck'in saçlarındaki elim, onun ağzına doğru kaldırdığım kalçalarım, Camper'ın tavanına şakır şakır yağan yağmur.

Beck, ağırlığını arkaya verip yüzümü görebilmek için otururken, "Az önce beni Baba-Oğul-Kutsal ruh üçlemesine mi dahil ettin sen?" diye güldü. Fırsattan istifade edip bir kedi gibi gerindim, artık Camper'ın garip kıvrımları sancılı kaslarıma batmaya başlamıştı.

Orgazmın sebep olduğu uçuş modundan geri dönmeye çalışırken ona doğru gülümsedim. "Bunu sonuna kadar hak ediyorsun."

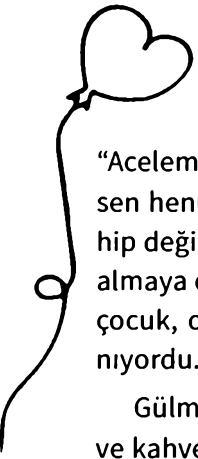
İç çamaşırımı kalçalarımın altına doğru çektiştirmeye başlayarak "Bunu çıkarmalısın. Hâlâ ıslak," dedi. Çamaşırı dizlerimden aşağıya kaydırırken çıkarmasına yardımcı oldum.

Son derece seksi bir erkeğin önünde kısmen de olsa çıplak olmamın tuhaf hissettirmesi gerekiyordu, ama zaten bana öyle mahrem şeyler yapmıştı ki, iç çamaşırımı çıkarması bir hiçmiş gibi göründü.

"Henüz durmak istemiyorum."

Dizlerimin üstüne kalkıp ona gülümsedim. Şaşkın gülümsemesi ihtiyacım olan cevabı veriyordu.

On Beşinci Bölüm

“Acelemiz yok, Abby. Önümüzde koca bir seyahat var, artı sen henüz bana gerçek duygularını söyleyecek cesarete sahip değilsin.” Gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı. Ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Ligimin çok dışında, son derece seksi bir çocuk, onunla ilgili ne düşündüğümü öğrenmek için kıvranıyordu. Amma komik. Hayat bazen çok komik olabiliyordu.

Gülmeye başladım ve duramadım. Güzel ela gözlerine ve kahverengi saçlarına güldüm. Daha önce tahmin edemeyeceğim şekilde yüreğimi hoplatan, ağzının kenarlarındaki gamzelere güldüm. Orada delirmiş halde, sıçana dönmüş saçlarımla, büyük beden bir tişörtün içinde, sıfır makyajla yatıyordum. Onun heykeltıraş elinden çıkmışçasına biçimli göğsü, hiç el değmemiş bir şekilde, mükemmel yanık bir tene sahipken benim göğsümde Montana büyüklüğünde bir yara izi vardı.

Ciddiyetimi takınarak, “Beckham,” diye konuşmaya başladım, “sen hayatımda tanıdığım en tuhaf, en seksi ve en komik insansın.” İltifatlarımın sinmesini bekleyerek biraz durakladıktan sonra ellerimi ağzımın kenarına megafon yapar gibi koydum.

“SEN DEN HOŞLANIYORUM!” Bunu bağırarak söylemişim,

çünkü okyanusun ortasında bana aynısını yaptığındaki hislerimi anlamasını istiyordum. Sesim arabanın içinde sekerek dolaştı, Beck'in yüzündeki gülümseme iki katına çıktığında yerini buldu.

Beck, alaycı bir şekilde kaş çatarak, "Bunu daha önce birine söylemiş miydin?" diye sordu.

Burnumdan soluyarak ona baktım. "Kendini o kadar da abartma, ahbap."

Başıyla onayladı ama tebessümünü değiştirmede. "Başka kime söyledin?" Uzanıp elini kalçalarımın sardı ve beni kendine doğru çekti. Ağızlarımızın arasında nefeslerimiz birbirine karıştı.

Gözlerimi devirdim. "Sayısız film yıldızına. Düzinelercesine. Onların arasında sen özel bile sayılmazsın. Orlando Bloom'a onu sevdiğimi neredeyse her gün söylerim."

Kıkırdarken Beck'in başı öne doğru düştü. "Öyle olsun."

Elleri tişörtümün altına girdi, hafifçe cildimi tarıyor, kalçalarımı sıkıyordu. Bu hareketiyle cesaretlenip öpmek için ona doğru eğildim. Kibrit çakmışım gibi oldu. Beni kucağına doğru bastırdı, ben de bana tamamen sahip olması arzusuyla kalçalarımı kıvırdım.

Başını tekrar kaldırınca, "Sevişecek miyiz?" diye sordum.

Kalçalarımı sıkarak, "Bu gece değil," diye cevap verdi.

"O zaman sanırım altıma çamaşır giymeliyim," dedim.

Beni bırakarak, "Belki de giymelisin," diye pes etti.

Etrafından dolaşıp yeni bir çamaşır ve şort bulmak için çantamı kurcalamaya başladım. Yağmur hâlâ arabanın tavanını dövüyordu, ama dinlenme noktasına vardığımız zamana göre hafiflemişti. Giyinme işini halledince kapüşonlu eşofman üstümü ve siyah kül kabını elime aldım.

Kabı kucağımda bebek gibi tutarken, “Benimle biraz kül savurmaya gelmek ister misin?” diye sordum.

Beck de üzerine kapüşonlu bir ceket aldı, altında hâlâ koyu renk kot pantolonu vardı. Birlikte dünyadan kaçan Bonnie ve Clyde’ın, çağımız versiyonu gibi görünüyorduk.

“Onun içinde ne var?” diye sordu.

Çabucak, “Köpeğim, unuttun mu?” diye cevap verdim. Bunu tekrar sormasından korkuyordum, ama sırrı kendime saklayacaktım. Ona doğruyu söylesem benimle dalga geçerdі.

Gözlerini kül kabına dikerek, “Sana hâlâ inanmıyorum. O senin eski kalbin değil, değil mi?” diye sordu.

“İyy! Ne? Hayır, işleri bitince eski kalbime ne yaptıklarını bilmiyorum. Muhtemelen tıbbi atık olarak bir yerlerdedir.” Eski kalbimin küllerini saçma fikri *şairaneydi*, ama çoğunlukla düpedüz iğrençti.

Beck hafifçe kaş çatarak olumlu anlamda başını salladı. Sanırım onca zaman, içten içe bu konuda haklı olduğunu düşünmüştü.

Kendi tarafından inebilmek için sürücü koltuğuna geçerken, “Külleri nereye savuracaksın?” diye sordu.

“Dinlenme noktasının hemen civarına,” diye cevapladım.

Beck gülerek, “Bu çok büyük bir alan,” dedi.

“İnsanların gelip geçtiği yere değil!” diye savunmacı bir tarzda açıklama yaptım. “Belki bir bahçeleri falan vardır.”

Şaşırtıcı bir şekilde bahçe falan yoktu. Sanırım vergilerimiz bu tür şeyler için yeterli gelmiyordu. Onun yerine, ben tuvaletlerin arkasındaki çimlerin üzerine bir miktar kül serperken Beck, köpek sahiplendirme programlarında çalınan o üzgün müziği ağzıyla çaldı. Küller toprağa yapıştı. Yağmur yüzünden ânında gri bir çorba gibi sırlıslıkla olmuştı. İşlem

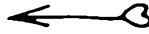
boyunca hüznülmüşüm gibi durmaya çalıştım ama işe yaramadı. Arabaya dönüş yolu boyunca Beck beni güldürdü. Etrafımda o varken hüznülmek imkânsızdı.

Beck uyku tulumlarımızı yayıp bize yatacak yer hazırlarken annem veya Caroline aramış mı diye bakmak için telefonumu buldum. Parmağımı üzerinde kaydırıp açmaya çalıştım, ama ekran siyahtı. Şarjı bitmiş. Bir gece önce şarj etmeyi unutmuştum ve maalesef cevapsız çağrılar sabahı beklemek zorundaydı.

Beck arkamdan yaklaşmış, “Senin de mi telefonunun şarjı bitmiş?” diye sordu.

Telefonumu çantama geri atarken, “Evet, aptal fırtına,” diye homurdandım. “Otomat yemeğimizi şimdi yiyebilir miyiz?”

Beck göz kırptı. “Sen nasıl istersen.”

Ertesi sabah, Beck’le ikimiz geç kalkıp kendimizi, telefonlarımızı şarj etmek ve biraz da ihtiyaç duyduğumu yiyecekler için bir lokantaya giderken bulduk. Krakerler ve kurabiyeler sadece açlığımı bastırmaya yetmişti.

Angie’s Southern Diner adlı yer, 1950’lerden kalmış gibi görünüyordu. Bölmeler kırmızı beyaz şeritli döşemelik kumaşla kaplıydı. Masalarda kırmızı yaldızlı örtüler vardı. Cızırtılı ses çıkaran bir ses sisteminden bangır bangır Elvis Presley şarkı söylüyordu ve garsonlar etrafta pembe ponponlu eteklerle geziyorlardı.

Bölmelerden birine otururken, “Burası harika bir yer,” dedim. Masanın hemen altında bir priz vardı, yani yemek yerken telefonlarımızı şarj edebilecektik.

“Aynı fikirdeyim, Dallas’a geri dönünce böyle bir yer açalım.”

Garsondan menüyü alıp hızlıca teşekkür ederken, “Ben varım,” dedim.

Beck iki su sipariş edip tekrar bana baktı. “Adını ne koyalım?”

“A ve B’nin Otomat Dükkânı,” diye önerdim.

“Sadece: Abby Mae’nin Yeri’ne ne dersin?”

Güldüm. “Ama et servisi yapamayız.”

Beck’in gözleri parladı. “Bütün et yemeklerini çikolatalı pastayla değiştirelim.”

Tam o sırada garson gelince vereceğimiz siparişle uğraşmak zorunda kaldık. Sonunda ben “organik olması olası” bir salata istedim, Beck ise hamburger, patates kızartması ve milkshake siparişi verdi.

Tepeleme yemekle dolu tabak Beck’in önüne konurken, “Bu iğrenç,” diyerek burnumu kırıştırdım.

Çatalımla salatamı didiklemeye başladım. Birden, sağlıklı kalp için yaptığım seçim beni tatmin etmedi.

Beck, “Sağlığım için berbat bir seçim olabilir ama kesinlikle iğrenç değil,” diye açıkladı.

Esprili bir şekilde gözlerimi devirdim.

Hamburgerinden aldığı büyük bir lokmayı yuttuktan sonra, “Salatan nasıl?” diye sordu. Hemen cevap vermedim. Hamburger dikkatimi dağıtmıştı. Muhteşem görünüyordu. Köfte, domuz pastırması, peynir, marul, soğan, hepsi birlikte tereyağlı bir çöreğin içine konmuştu. Beck’in yerken çıkardığı sesler, büyük bir sıkıntıyla marulumu delmeme neden oluyordu.

Gözlerine bakmadan, “Harika. Gerçekten... *taze*,” diye cevap verdim.

Büyük bir lokma daha almadan önce bana sataşarak,

“Şimdi sen, kesinlikle bu hamburgerden bir ısırık almayacak mısın? Yani, elbette almayacaksın,” dedi. Onu, yüzünde büyük bir zevkle ağzındaki lokmayı yerken izledim.

Bir eliyle hamburgerini tutup diğer eliyle de ağzını silerken, “Zaten yesen nefret ederdin. Peynirli ve sulu bir şey. Kesinlikle senin tarzın değil,” diye ekledi.

Fikrimi değiştiremeden, sandalyemi itekledim, bölmenin karşı tarafına eğilip hamburgerden kocaman bir ısırık aldım. Ağzıma sığmamıştı bile, gene de gülümseyerek çiğnemeyi başardım. Beck, gözleri ağzıma kilitlenmiş olarak donakaldı. İlk başta tat alma duyularım bu tada hazırlıklı değildi, ama bir dakika sonra ağzım durumu algıladı ve gözlerimi kapatarak bu yağlı şahaneliğin tadını çıkardım.

Beck beni şaşkınlıkla izlemeye devam ederek, “En son ne zaman et yedin?” diye sordu.

Bir kadına yakışıp yakışmadığına bakmadan dolu ağızla, “On iki yıldan çok oldu,” dedim.

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle çözüldü. “Lanet olsun, bu çok seksiydi.”

Hamburgerden başka ısırık almadım. O ilk ısırık mideme taş gibi oturmuştu ve daha fazla yersem, sonradan bedelini ödeyeceğimi biliyordum. Hesabı ödeyip telefonların şarj olmasını bekledikten sonra Camper’a geri döndük. Planımıza göre bir sonraki durağımız San Antonio idi. Nehir boyunca dolaşabileceğiniz bir sürü mağazanın olduğu yürüyüş yerleri vardı. Orası bizim, Odessa’ya gitmeden önceki son durağımız olacaktı.

Camper’a binip San Antonio’ya doğru yola çıkınca telefonumu açtım. Ekranda “Cevapsız Çağrılar” uyarısı belirdi. Çoğu annemle babamdandı, birkaç tanesi de Caroline’ın annesindendi. İçime ters giden bir şeyler olduğuna dair karanlık bir his köktü.

İlk sesli mesajın çalma düğmesine dokundum.

“Abby, lütfen hemen evi ara. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok, ama yakın zamanda iletişime geçmezsen polisi arayacağız. Seninle Caroline hakkında konuşmam lazım, tatlım. Lütfen derhal beni ara.”

Bir an bile tereddüt etmeden evi arayıp telefonu kulağıma öyle bir bastırdım ki, kan dolaşımım engellendi.

İlk çalışta açan annem, “Abby!” diye bağırdı.

“Anne, ben iyi...”

Sözümü kesip, “Neredeydin?” diye telefona doğru bağırdı.

Duygularımı kontrol etmeye çalışarak parmak uçlarımı gözlerime bastırdım.

“Bir tür araba seyahatindeyim. Caroline’ın nesi var?”

Annem telefona doğru bir nefes verdi, önceliklerine karar vermeye çalıştığını biliyordum. Eğer Caroline iyiye, gittiğim için beni azarlayacaktı. Eğer Caroline iyi değilse, benim cezalandırılmamı sonraya bırakacaktı.

“Tatlım, eve gelmen gerekiyor. Caroline çok hastaydı. Dünyaya gece...”

Sözünü kestim. “Hastaydı?”

“Abby...” Annem telefonda beni sakinleştirmeye çalıştı ama söyleyebileceği bir şey yoktu. Kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu. Ellerim titriyordu. Bakışlarım odağını yitirdi ve dünya kocaman bir bulanıklığa dönüştü.

Boşluktan gelen sesimle, “Caroline şimdi iyi mi?” diye sordum. Dünyam kendi içine göçen bir çadır gibi çöküyordu. Güneş aşırı parlamaya, hava deliklerindeki akım çok fazla ses yapmaya başlamıştı. Beck’in araba sürüşü yavaş görünüyordu, sanki telefon görüşmesinde geçen her an dünyamın avuçlarımın arasından kayıp gittiğinin farkında değilmiş gibiydi.

Annemin sessizliğı duymam gereken her şeyi söylüyordu.

Ama nihayet annem konuşmaya başladı. “Hayır... Tatlım... Caroline öld...” derken sesi fısıltıya dönüştü ve boğazımdan safra yükseldiğini hissettim.

“Eve dönüyorum. Bu gece orada olurum,” diye mırıldanıp telefonu kapattım. Telefon, titreyen ellerimin arasından kayıp Camper’ın zeminine düştü.

Caroline.

Caroline öldü.

Artık hayatı tecrübe etmeyecekti.

O, artık bir şahıs değildi. Arasam, telefonuma asla cevap vermeyecekti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bir şeyin kıymetini, onu kaybettiğinde anlarsın, derler. Bu saçmalık. Ben Caroline’ı arkadaşlığımızın her saniyesinde çok sevmiştim, çünkü uç noktada olduğumuzun her an farkındaydık. Kaderimizde asla sonsuza kadar arkadaşlık var olmamıştı. İlk tanıştığımızda ikimizin de sınırlı hayatımız vardı ve o hayatı bile sonuna kadar yaşayacağımız kesin değildi. Beş yıl geçtiğinde, o ölmüştü, ona kıyasla benim yaşam beklentim sonsuza dek uzamıştı.

Beck’e, “Arabayı durdur,” dedim. Otoyolun boş bir uzantısında idik ve görünürde hiç araba yoktu. Güneş, yeryüzünü ısıtıp duygularımı daha da kaynatarak gökyüzünün en tepesinde asılı duruyordu.

Caroline bana yalan söylemişti. Önünde sekiz ay olduğunu söylemişti, oysa sekiz günü bile yoktu. Bencil sürük. Ufuk çizgisinin gökyüzüyle birleştiği noktaya kadar her yer çöldü. Sağ elimde siyah kül kabı vardı. Ayakkabılarımı arabada bıraktım, keskin taşlar narin ayak derimi deliyordu, ama buna aldırmadım. Böyle milyonlarca taşla bassaydım. Hepsini tabanlarımı delip kanatsaydı.

İnsanın ruhunu delen bir çığlık kopartarak kül kabını fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım, havada hızla süzülüp yere düştüğünde milyonlarca parçaya bölünüşünü izledim. Rüzgâr koyu gri külleri alıp havada çöle doğru taşıdı. Küçük bir hortum gibi organik bir şekilde hareket ettiler, ama bu yeterli değildi. Yerden taşlar alıp kül kabının parçalandığı tarafa doğru fırlattım. Taşların kaba çarptıklarını duymaktan zevk aldım. Çıkan ses, kızgın hıçkırık seslerimle birlikte açık havada kaybolup gitti.

Midemi kızgın demirle dağlıyorlarmış gibi bir suçluluk hissettim. Benim için hiçbir önemi olmayan aptal bir çocukla aptal bir araba seyahatine çıkabilmek için onu o hastane odasında bırakmışım.

“Beni sen gönderdin!” diye bağırdım. “Sen GİTME Mİ SÖYLEDİN!”

Hangi cüretle benim için neyin iyi olduğuna karar vermişti? Hastalığının derecesini benden gizlemişti? Benim yaşamamı istemişti? Ona gününü gösterecektim. Peş peşe taşlar alıp kül kabına doğru yaklaşarak fırlatabildiğim kadar sert fırlattım.

“SEN KORKAĞIN TEKİSİN!” diye çöle doğru bağırdım. “Senden nefret ediyorum! SENDEN NEFRET EDİYORUM!”

Onunla birlikte olmam gerekirken bana, bu yolculuğa çıkmamı söylemişti. Onu rahatlatmak veya güldürmek için orada olmalıydım. Her şeyi yapardım, ne gerekiyorsa, ama buna izin vermemişti. Bencilce davranmıştı, kimse tersini söyleyemez. Ama o an, onun bencilce davrandığına gerçekten inanmam gerekiyordu, yoksa dün gecenin suçluluk duygusu katlanılmayacak boyutlara ulaşırdı. Ben ilk orgazmımı yaşarken o ölüyordu. Ben, aslında kül bile olmayan lanet külleri Beck’in yardımıyla serperken o, son nefesini veriyordu!

Arkamdan gelen Beck'in ayaklarının altında ezilen taşların sesini duyunca ona döndüm. "O kül kabının içindekinin ne olduğunu biliyor musun?"

Duygularımı elinden geldiğince tartmaya çalışarak orada öylece durdu. Benim kadar kızgın olmaması tepemin tasını attırdı. Ellerini ön ceplerine sokmuş, kaşlarını endişeyle çatmıştı. Yüz hatlarına acıma duygusu yerleşmişti, o ifadeyi silip yerine herhangi başka bir şey koyabilseydim keşke.

Bana cevap vermedi. "İyi, ben gene de söyleyeceğim. Bütün tıbbi el kitaplarını, ilaç kullanma talimatlarını, organ nakli ameliyatına hazırlık talimatlarını, kalp yetmezliği durumunda nasıl hayatta kalınacağını anlatan rehberleri yak-tım. Hepsini yaktım ve dramatik ve şairane olsun diye o kül kabının içine doldurdum. Eski hayatımdan sıyrılıp yaşamaya devam etmek istedim. Ama biliyor musun ne oldu? Ben etrafta aylak aylak dolaşıp yanık kâğıtların küllerini sağa sola serperken en iyi arkadaşım ölüyordu!"

"Abby." Bana doğru bir adım attı, ama dokunuşu suçluluk duygusuyla sarmalanmış etimi dağladı. Bunu istemiyordum.

"Ben hayattayım, Caroline değil. O öldü çünkü hayat adil değil." Beck'in ela gözlerine baktım. Bana suçlarcasına bakıyordu. "O benden daha iyi biriydi. İlk tanıştığımızda destek grubundaki herkesi görmezden gelmeye çalıştım, o gelip benim yanıma oturdu. Bana sorular sorup cevap vermek zorunda bıraktı. Onun tuhaf ve gereğinden fazla arkadaş canlısı olduğunu düşünmüştüm. Kendi kendime onunla dalga geçmiştim. Bütün doktorlar ve hemşireler ona bayılıyorlardı. Tanıyan herkes ona âşık olurdu."

Beck, benim yerime, "Ölmeyi hak etmiyordu," dedi.

Yere bakarak, "Ben hak ediyordum," diye mırıldandım.

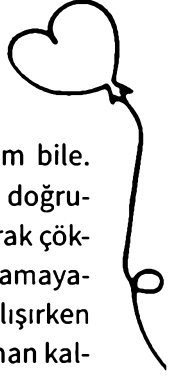
"Kimse ölmeyi diğerlerinden daha çok hak etmez."

R.S. Grey

Her gün ölen o iyi insanların yerine ölmeyi kesinlikle hak eden tüm o seri katilleri düşünerek alayla güldüm. “Gidelim. Eve dönmem lazım.”

Beck’i itekleyerek yanından geçip Camper’a yöneldim. Evde olmak istiyordum. Evde olmam gerekiyordu. Evden asla ayrılmamalıyım.

On Altıncı Bölüm

Dallas'a geri dönüşümüzü neredeyse hatırlamıyorum bile. Bir kez benzin alıp tuvalete girmek için mola vererek doğruca yol aldık. Kirli tuvalet bölmesinin tabanına ağlayarak çökmüştüm, çünkü Beck'in yanında gözyaşlarına boğulamayacak kadar inatçıydım. Hayatın anlamını bulmaya çalışırken o iğrenç zemine çökmüştüm. Orada o kadar uzun zaman kalmıştım ki, bir görevli gelip kapıya vurmuş, diğer müşterilerin de tuvaleti kullanmasına izin vermemi istemek zorunda kalmıştı. Görevlinin eli ucuz plastik kapıyı sarsmış, acaba kapı üzerime yıkılır mı diye merak etmiştim. Orada karar verdiğim tek şey, Caroline'sız bir dünyada yaşamak istemediğimdi.

Şiş gözlerimle arabaya geri döndüğümde, Beck hiçbir şey söylemedi. İnternette *This American Life* programını açıp beni kendi halime bırakmıştı. Konuyla ilgili konuşmak istemiyordum; kendi üzüntüm ve suçluluk duygumun içinde debelenmek istiyordum. Boş araziler şehirsiz oluşumlara ve binalara dönmüştü. Hiç konuşmadan doğruca benim evime gittik. Bagajımı eve taşımama yardım edip eşikte sessizce dikildik. Boğazım gittikçe daralıyor, çıkmak isteyen gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. Bir bütün olarak kalmak için çabalayan son dikiş gibi dişlerimi sıkıyordum.

Beck, "Kalmamı ister misin?" diye sordu. Koyu kahve-
rengi kaşları çatılmış, ela gözleri tüm neşesini yitirmişti. MIT
kimliğindeki fotoğrafına benziyordu. Çenem daha da kasıldı
ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

Gözlerimi kapının süsüne dikerek, "Hayır," diye cevap ver-
dim.

"Emin misin?" diye sordu. İçimdeki kızgınlığı bir şeylere
aktarabilmek için ona bağırarak istedim ama sadece evet
diye mırıldandım.

Yavaşça başını sallayıp bir adım geri gitti. "Sen doğru ola-
nı yaptın," deyip topuklarının üzerinde arkasını döndü ve
merdivenlerde kayboldu. Kapıyı kapatıp kayarak döşemenin
üzerine çökerken ne demek istediğini düşündüm. Caroline'ı
ölüme terk ederek mi doğru olanı yapmışım? Öldüğünü öğ-
renince eve geri dönerek mi? Beck'e gitmesini söylerken mi?
Yoksa bir yabancıyla yolculuğa çıkarken mi?

Sorularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Beni içten
içe boğuyorlardı. Evin içi fırın gibi geldi, bu yüzden ayağa
kalktım, anahtarlarımı alıp dışarı çıktım.

Arabama binip şehir merkezinin yolunu tutunca annemi
aradım.

"Tatlım, evde misin?"

Sinyal verip otoyola girmek için şerit değiştirirken, "Daha
yeni geldim," diye cevap verdim.

"Hemen geliyoruz," dedi, bir yandan ayakkabılarını giy-
meye yeltendiğini duyabiliyordum.

"Evde değilim. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Biraz
sonra ben oraya gelirim."

"Emin misin? Seninle yürüyüş yapabilirim." Çok tatlıydı.

Caroline ölmeseydi, bu kadar affedici davranmazdı. Yolculuğa çıktığım için bana epeyce kızgın olurdu.

Bir anlığına benimle gelmesine izin vermeyi düşündüm. Rahatlamam için yanımda olması iyi olurdu, ama yalnız kalmak istiyordum.

“Hayır. Sonra görüşürüz,” diye cevap verdim, sonra da telefonu kapattım. Yolcu koltuğuna telefonu atıp nereye gittiğimi bilmeden yola odaklandım. Canım çektiğinde yoldan ayrıldım, düşünmeden sola, sonra da sağa döndüm.

Kendimi sıra sıra barların ve şık restoranların bulunduğu bir sokakta buldum. Saat gecenin dokuzuydu, bu yüzden, mekânların çoğu tam kapasite doluydu. Arabamı yolun aşağısına park edip üzüntümü boğabileceğim bir yer arayarak kaldırım boyunca yürümeye başladım. Bütün mekânların Uçan Sincap, O’Doyle’un Pub’ı ve Hippi Deliği gibi tuhaf isimleri vardı.

İçlerinden bir tanesi, vitrindeki çılgın dansçılar yüzünden diğerlerine göre daha çok dikkatimi çekti. Az giyinmişlerdi ve rahat bir özgüvenle sallanıyorlardı. İçerdeki müzik kapılardan dışarıya sızıyordu. Beni, arka cebimden cüzdanımı çıkarttıracak kadar cezbeden ağır baslarıyla bir Rihanna remiksi çalıyordu. Buranın on sekiz yaş üzeri bir bar olup olmadığını bilmiyordum, ama kapıdaki güvenlik görevlisi bir çocukla tartışmakla meşguldü, ben de sanki oraya aitmişim gibi öylece içeriye girdim. Koyu karanlık merdivenler beni ikinci kata çıkardı ve içeriye girer girmez müzik ve bas on katına çıktı. Her tarafta bedenler vardı, insanları itekleyerek kendime yol açtım, herhangi birisiyle göz teması kurmaya çalışıyordum çünkü orada bulunamayacak kadar küçük olduğumu fark edebilirlerdi.

Duygularımın kontrolü altında değildim. Her an gözyaşla-

rına boğulabilirdim ki, bu hiç yardımcı olmazdı, ama ben parlayan ışıkların altında diplere doğru yürümeye devam ettim.

Barda tek kişilik boş yer vardı, barın tam ortasında, ben de tabureye geçip kulüp sahnesinin beni yutmasına izin verdim.

Bir ses, “Size ne ikram edebilirim?” diye sordu. Başımı kaldırıncı bana gülümseyen iyi giyimli bir barmenle karşılaştım. Son derece bakımlıydı: mumla şekillendirilmiş kaşları ve jöleyle yatırılmış siyah saçları vardı. Lanet olsun, benden daha güzeldi.

“Şimdilik sadece su alabilir miyim?” Kimliğimi soracağından endişeliydim ve dışarıya atılmak istemiyordum. Ellerimi birbirine kenetlemiştim, ayağımla bar taburesinin ayağında gergin bir şekilde tempo tutuyordum.

“Elbette,” deyip göz kırptı, sonra bir bardak kapıp suyla doldurdu. Hareketleri müzikle aynı ritimde ve akıcıydı. İş bitince küçük bir kâse kapıp içine birkaç tane maraska kirazı koydu.

“Bu bizden, tatlım.” Kâseyi önüme koydu ve cömert bir gülümseme bahsettikten sonra diğer müşteriyile ilgilenmeye koyuldu.

Duvarlarımı kırmaya çalışarak kirazları birer birer ağzıma atıp müzik vuruşlarının kafamdaki düşünceleri alıp götürmesine izin verdim. Etrafıma baktım: bir diyalog kırıntısına denk geldim veya dikkatim barmen tarafından dağıtıldı ve kısacık bir an, kendimi normal insan gibi hissettim. Hemen sonra Caroline’ın öldüğü gerçeği düşüncelerime sızdı ve yine mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Keşke barda benimle birlikte otursaydı. Keşke yanımda birbirine sesini duyurmak için bağırarak yerine Caroline olsaydı. Ben kendi küçük dünyamda kalmıştım, yerimde o olsaydı, şimdiye kadar bir düzine insanla sohbet ederdi. Sinekapanı gibi insanları kendisine çekerti o, bense arka planda

kalır, tamamen yabancı insanlarla nasıl bu kadar çabuk samimi olabildiğine şaşar kalırdım.

Üzüntümden sıyrılmak isteyerek suyumdan kocaman bir yudum aldım. Etrafımda insanlar dolanıp duruyordu. Bardaki oturaklar boşalıp tekrar doluyor, ama kulüpçülerin akınının asla sonu gelmiyordu.

Sol tarafımdaki oturağı büyük bir şey doldurduğunda gözlerim boşalan kiraz kâsesine takılıydı. Başımı kaldırıp bakmadım ama varlığının enerjisini hissedebiliyordum. Saç spreyinin ve çiçekli parfümünün kokusu burnumu sızlatmıştı.

Derinden gelen bir ses, “Yüzün neden üzgün, güzelim?” diye sordu.

Bakışlarımı kaldırınca on dokuz yıllık hayatımda daha önce hiç karşılaşmadığım bir görüntüye denk geldim. Bir travesti, şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en güzelin de üstünde, parlayan bir travesti, kalın kaşlarının altından bana bakıyordu. Orada öylece oturup ağzım açık, inceleyebildiğim kadar görüntüsünü inceleyerek bakakaldım. En az bir buçuk metre, havaya doğru döne döne yükselen parlak pembe bir peruğu vardı. Kadının (asıl protokolü bilmediğimden, o an içinde bulunduğu konuma bakarak kadın demeye karar verdim) makyajı kusursuzdu: incelerek kedi gözüne dönüşen pembe ve mor pırıltılı göz farı.

“O ağzı kapatsan iyi olur, tatlım, yoksa içine koyacak bir şey bulurum,” dedi ve esprili bir şekilde omuzlarını titretti. Havada her yöne ışıltılı parçacıklar uçuştı. Erotik iması sadece ağzımın biraz daha açılmasına yol açtı.

Barmene uzun parmaklarından birini uzatarak, “Javi, bize iki shot tekila verir misin, lütfen?” O zaman anladım. *Herhangi* bir bara girmemiştim. Hayır. Eşcinsellerin barına girmiştim. Dallas’ta bunların var olduğunu kim bilebilirdi ki?

İki shot bardağı önümüze konarken, “Adın ne?” diye sordu.

Liköre doğru bakarak utangaç bir şekilde, “Abby,” diye cevap verdim. Ameliyatım yüzünden alkol almamam gerekiyordu. Bir gecede beni öldürecek bir şey değildi. Sağlığım açısından savaştığım tüm o zorluklarla baş etmeme engel olacak bir şeydi.

“Pekâlâ, Abby, şanslısın. Benim kulübüme geldin. Ben Kraliçe Arı.”

Aynı günün sabahı o sesli mesajı dinlediğimden beri ilk kez gülümsedim. Bana ait olmayan bir sesle, “Bu isme bayıldım,” dedim. Sesim hâlâ boşluktan geliyordu.

“Güzel! Tek yudumda Abby. Yarışmada hüküm verirken yardımına ihtiyacım var ve kurallar gereği hüküm verenin ayık olmaması gerekiyor!”

Kraliçe Arı shot bardaklarını eline alıp birini bana verdi. “Abby’ye!” diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki bardaki insanların çoğu şaşkınlıkla ona baktılar. “Gecenin geri kalanında ona.” Duraklayıp beni baştan ayağa süzdü, “Yakut Kırmızı diyeceğiz!” Ben maruz kaldığım duruma şaşırp öylece otururken herkes memnuniyetle el çırpı. Buna kimse inanmazdı. Caroline hariç. Hiç şüphem yok, shot bardağını elimden alır, benim yerime boğazımdan aşağıya dökerdi.

Shot bardağını çabucak başıma dikmeden önce, “Sana, Caroline!” diye öyle yüksek sesle bağırdım ki, kulaklarım çınladı. Sıvı boğazımı yakarak aşağıya indi ve yüzümdeki iğrenmiş ifadeyi gizlemeye bile gerek duymadım.

Kraliçe Arı elime, nereden geldiğini anlamadığım yeni bir shot bardağı tutuştururken, “Burada bir bakiremiz varmış gibi görünüyor,” diye seslendi. Hiç tereddüt etmeden onu da yuvarladım ve iki shot mideme indiğinde etkisini hissettim.

Herkes, sanki gerçekten de kraliçe arıymış gibi Kraliçe Arı'nın etrafını sardı. Kraliçe Arı, herkese öpücük gönderip onları selamlıyordu, onlar da sadık hayranları gibi bu selamlamaları memnuniyetle kabul ediyorlardı. Ne kadar popüler olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Bu, gerçekten *onun* kulübü müydü?

“Şimdi, Yakut Kırmızı, sıra seni güzelce giydirmeye geldi. Bu kılıkla sahneye çıkamazsın.” Ayağımdaki şorta ve üzerimdeki askılı bluza baktım.

Bana ne yapmayı planladığını bilmediğimden şaşkınlıkla, “Bunlardan başka bir şeyim yok,” diye itiraf ettim. Kirpiklerini bana doğru indirdi ve o zaman fark ettim ki kirpiklerinin uçlarında küçük mücevher taşlar vardı. Sanki *Açlık Oyunları*'ndaki Kapitol'den fırlamış gibiydi... ama *biraz daha* çılgın giyimliydi.

Neşeyle, “İhtiyacın olan her şey bende var!” diyerek elimden tuttu ve beni çekti. “Gel benimle!”

Beni bardan uzaklaştırıp kalabalığın arasından geçirerek bir kulise götürdü. Kapıda bir fedai dikiliyordu ve kocaman bir tabelada “VIP” yazıyordu. Küçük bir parçam daha fazla zarar görmeden oradan kaçmamı söylüyordu, ama daha büyük bir parçam Kraliçe Arı'nın bana ne yapmayı planladığını merak ediyordu. Acaba hangi konuda hüküm verecektim? Zenne yarışmasında mı?

“Fazla zamanımız yok, ama saçını ve makyajını çabucak yapacağım, ardından da giyecek bir şey seçeriz,” deyip kırmızı parlak bir kapıyı itekleyerek açtı. Giyinme odasının içi, Şeker Diyarı'nın sonunda bulmayı umabileceğiniz türden bir yere benziyordu. Sanki odadaki her şeyin üzerinde gökkuşağı patlamış gibiydi. Parlak çizgili neon duvarlar, parlak giysilerin durduğu rafları barındırıyordu.

İçtiğim iki shotun kanıma karışmaya başlamasıyla içimin ısındığını hissederek, “Sen benim iyilik perim misin?” diye sordum. Sarhoş değildim ama bütün gün midemi kasıp kavuran üzüntü duygusu nihayet geri çekilmiş, yerini daha yeni duygulara bırakmıştı. Kraliçe Arı sayesinde, bir el ciğerlerimi sıkıyormuş gibi hissetmeden nefes alabiliyordum.

Kraliçe Arı başını geriye atıp umarsızca ve çılgınca güldü. “Bu akşamlık öyle olduğumu kabul edelim.” Beni sandalyeye itekleyip ellerini omuzlarıma koydu. Aynadaki yansımasını yakaladım; parlak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Yüzündeki ifadede derin bir anlayış vardı, ben daha kelimelerin ağzımdan nasıl çıktığının farkına bile varamadan, kendimi ona Caroline’dan bahsederken buldum.

Gözlerimi ondan hiç ayırmadan, “Dün gece arkadaşım öldü. Çok uzun bir süredir hastaydı ve asla kendi hayatını yaşamadı. Şimdi ben ikimizin adına yaşamaya çalışıyorum,” deyiverdim. Omuzlarımı kavrayışı sıkılaştı ve dudakları kasılıp ince bir çizgiye dönüştü. Samimi üzüntü içeren kısacık bir andı, ama sonra başını sallayıp bu hüznü duyuları güzel maskesinin arkasına ittirdi.

“O zaman, bebeğim, yapacağın şey yaşamak!” Derhal etrafımda dolaşarak saçımı yapmaya başladı. Kabarttı, yukarı kaldırıp sımsıkı doladı. Tüm bunlar olurken acıya katlanabilmek için gözlerimi sımsıkı kapattım. Ne kadar gergin olduğumun farkına varınca bana bir shot daha verdi. “Güzellik sancılıdır,” diye gülerek bir adım geriledi ve benim bir şeye sığdığına inanmadığım kadar spreyi saçıma boşaltıp saçımın bozulmamasını garantiledi. Ağır, kimyasal havayı umutsuzca solumaya çalışırken öksürüp tıksırdım.

“Gösteri zamanına on dakika kaldı, Şeker Pantolon!” diye şakıdı. Neyin komik olduğunu bile bilmeden kontrolsüzce

güldüm. Kraliçe Arı gözlerime mor göz farı sürerken, *belki de üç tane shot içmemeliydim*, diye düşündüm. Palyaço gibi görüneceğimden emindim. Mor göz farı süren kim palyaço gibi görünmezdi ki? Kirpiklerime maskara, dudaklarıma da parlak kırmızı ruj sürdü. İtilip çekilmekten yüzüm kasılmıştı.

Yaptığı eserine bakmak için geri çekilirken, “Hazır mısın, Yakut Kırmızı?” diye sordu. İçten ve gururlu bir tebessümü vardı, sanki onun genç kız olmuş kızıymışım gibi bakıyordu bana. Belki de gerçekten benim iyilik perimdi. Siyah sandalyeyi çevirince ağızım açık kaldı. Palyaço gibi görünmüyordum. Yani, çılgın bir görünüşüm vardı, aynı Teksas Geçit Töreni Kraliçesi gibi, ama bir şekilde hâlâ güzel görünüyordum. Göz farı adaçayı yeşili gözlerimi daha da ortaya çıkarmıştı ve rimel beni daha büyük ve şehvetli göstermişti.

Rafların arkasında kaybolup sonra da elinde dar ve kırmızı bir elbiseyle geri gelirken, “Bu sana uyar, gerçi biraz bol gelebilir,” dedi. Pamuk karışımı bir kumaştı, başımdan geçirince vücuduma dalgıç kıyafeti gibi yapıştı. Uyluklarımı yarisına kadar örtüyor, ip askıları kürekkemiklerimin arasından çapraz geliyorlardı.

“Şimdi! Gerçek bir iyilik perisi modasına göre, sana verecek mücevher taşlarıyla kaplı gece ayakkabılarım var. Sekiz numaralar, Profesör Luscious’a aitlerdi, ama o San Francisco’ya taşındı ve ayakkabıları burada bıraktı.” Ayakkabıları bana verirken söylediği isme gülümsedim. Ayakkabılar çok güzeldi ve kesinlikle cam terliklerin modern haliydiler. Üst tarafı tamamen sahte elmaslara benzeyen parlak taşlarla kaplıydı.

Tek bir sorun vardı. “Benim ayaklarım yedi numara, ayağымda durmazlar,” diye yakındım.

Kraliçe Arı, kusursuz kaşlarını yay gibi kaldırarak başını

sağa sola salladı. “Başına gelene kadar mış gibi yap, bu işte böyle çalışırız.”

Ayakkabılar ayağıma olsunlar diye içine bir şeyler tıktırmaktan bahsettiğini düşünüyordum, ama bir anda A beden olan göğüslerimi en azından C beden gösterecek şekilde elbiseye bir şeyler soktuğunu fark ettim.

“Küçük ben gibi görünüyorsun! Şimdi gidelim!” Elimden tutup çekince oda pırıltıların ve renklerin karışımından oluşan bir duman bulutu gibi etrafımda döndü. Stiletto topuklarla tökezlememek için elini iki elimle birden kavramam gerekmişti.

VIP giyinme odasından çıkar çıkmaz bar boyunca ısıklık sesleri yükseldi. Herkes, konuşmayı bırakıp Kraliçe Arı ve bana kadeh kaldırdılar.

Sahneye varana kadar beni arkasında çekiştirmeye devam etti. Melek gibi giyinip beyaz dev melek kanatları takmış kısa boylu bir adam Kraliçe Arı'ya mikrofon verip alçakgönüllü bir hizmetkârlıkla eğilerek selam verdi. Kraliçe Arı konuşmaya başlayınca bütün alkışlar ve ısıklar sustu.

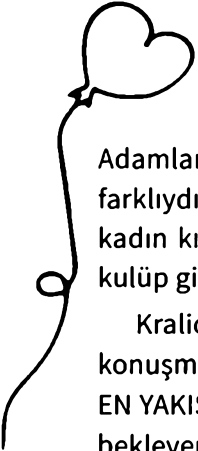
Baştan çıkartan bir biçimde mikrofona, “İyi akşamlar,” diye fısıldadı. “Hepinizin bildiği gibi her salı, Büyüleyen Ahmak'ta küçük bir yarışma yaparız...” Kalabalık, coşkulu bir tepki verdi. Hüküm vereceğim yarışma her ne idiye, herkes buna bayılıyor olmalıydı. “Bu akşam oldukça *hali vakti yerinde* yarışmacılarımız var, ama başlamadan önce, hepinize gecenin misafir hâkimini tanıştırmak istiyorum.” Bu sözler üzerine spot ışıkları bana döndü. O kadar parlaktı ki, gözlerime kalkan yapmak için elimi kaldırmam gerekti.

“Adı Yakut Kırmızı ve kendisi benim küçük Cinderella'm, bu yüzden ona kocaman bir hoş geldin diyelim!” Kalabalık haykırarak bağırdı. Bir anlığına uçurumun kenarında tered-

dütte kaldım. Ayıldığımda günün trajedisini hatırlayabiliyordum. Buradan derhal ayrılıp bomboş evime gidebilir, huzur içinde Caroline için ağlayabiliyordum. Ya da tekilanın, parlak ışıkların, makyajın ve kalabalığın beni etkisi altına alıp kulübün dışında beni bekleyen şeytanlarımdan sıyrılmasına izin verebiliyordum. İyi ki bunun kararını vermek bana kalmamıştı.

Bir an sonra, ses sistemlerinden çılgın bir müziğin vuruşları duyuldu ve hemen peşinden son derece seksi erkekler sahne arkasından fırlayıp dans etmeye başladılar.

On Yedinci Bölüm

Adamların hepsi birbirinden yakışıklıydı. Hepsinin de tipi farklıydı. Uzun, kısa, yanık tenli, kaslı. Hiçbirinin üzerinde kadın kıyafeti yoktu; hepsi normal, ama yine de çok güzel, kulüp giysileri giyyiyorlardı. Peki, ben neye karar verecektim?

Kraliçe Arı, “Bayanlar, Kraliçeler, Kız kardeşler...” diye konuşmaya başladı. “Sahne, Dallas’ın sizlere sunduğu EN YAKIŞIKLI on eşcinsel erkek var.” Kabadayı alkışlamaları bekleyerek biraz durakladı. “Her birinin popolarını sallayıp bize en iyi figürlerini göstermek için üçer dakikası var!” Bana yaklaşıp elini omuzlarıma sardı. “Kazananı bizim küçük Yakut Kırmızı’mız seçecek, bu yüzden yarışmacılarımız onu etkilemek için ellerinden geleni yapacaklar!” İmalı bir şekilde kaşlarını oynattı ve arkama bakınca adamlardan bazılarının bana göz kırptıklarını veya öpücük yolladıklarını gördüm. Yüzüm kırmızının koyu bir tonuna bulandı ve bunu göstermeyen spot ışıklara şükrettim.

Daha önce Kraliçe Arı’ya mikrofonu veren melek giysili adam, sahneye çıkıp arkama pembe bir bar taburesi yerleştirdi. Arkamda sıra olmuş yarışmacılardan birine utangaç bir gülücük attığı gözümden kaçmadı. Dönünce sarışın, seksi bir adamın ona doğru öpücük attığını gördüm.

Aniden Kraliçe Arı beni geriye doğru, bar taburesinin üzerine doğru ittirince, iç çamaşırlarımı onca insana sergilemeden tabureye tırmanmak için elimden geleni yaptım.

“DJ! Başlat. Bir numaralı yarışmacımızın hünelerini sergileme zamanı geldi!” Kraliçe Arı ellerini çırpıp sahnenin kenarına doğru gitti. Melek kostümlü adama sırttan sarışın adam ellerini başının üzerinde çırpıma başladı. Kendinden emin adımlarla kasıla kasıla öne doğru çıkarken kalabalığı coşturmak için kollarını savuruyordu... ve ardından gerçek eğlence başladı.

Gömleğinin ucunu tutup çıkarmaya başladı. Kalabalıktan çığlıklar yükseliyordu ve gömleğini tamamen çıkardığında elimle ağzımı örttüm. Bir sonraki adım kot pantolonunun düğmesiydi. Düğmeyi cilveli bir edayla açtı ve gözlerini bana dikmeden önce kalçalarını bir daire çizerek salladı. *Ah lanet olsun.* Parmağıyla beni işaret etti ve diliyle yavaşça dudaklarını yaladı.

Bar taburesinde geriye doğru yaslanıp iki elimle tabureyi kavradım. Bana dokunacak mıydı? Bana dokunmalarına izin var mıydı? Sandalyemin birkaç santim uzağına kadar geldi, sonra bir tanrıçaya tapınır gibi aşağıya kadar eğilip tekrar ayağa kalkarak bana tapındı. Kıkırdamalarımı ve kızarıp bozarmalarımı gizleyemiyordum. Tekila size bunu yapar.

Ayılt-beni, derimin içinden sıyrılıp gidiyordu.

Müziğin temposu hızlandı ve adam kalçalarını alçaltıp baştan çıkarıcı bir şekilde ileri geri salladı, sonra bana arkasını dönüp poposunu neredeyse dizlerime değecek kadar havaya kaldırdı. Kalabalık çıldırırken gergin bir kahkaha koyuverdim. Benden ne yapmamı beklediklerini bilmiyordum. Bacakları kartal pozisyonundaydı ve poposunu daha önce hiç görmediğim bir hızda yukarı aşağı sallıyordu.

Ben de mantıklı olan bir kızın yapacağını yaptım. Elimi uzatıp bir şaplak attım, sadece bir kez. Bana bunu neyin yaptırdığını biliyordum. Bu benim ilk deneyimimdi.

Kraliçe Arı, “İşte küçük Yakut Kırmızı’mız,” diye mikrofona şakıdı ve ben de tepki olarak bir elimle ağzımı kapattım.

Bir numaralı yarışmacı dansını bitirip yerde bıraktığı giysilere aldırmadan sıraya geri döndü. Sonraki yarışmacılar, bulanık vücut parçaları ve seksi hareketler halinde geçtiler. Arada daha önce hiç görmediğim, anlık erkeksi organ sahneleri de gördüm.

Ama benim favorim, sahneye son çıkan yarışmacıydı. Diğerlerinden daha gençti ve kahverengi saçları bana Beck'i hatırlatıyordu. Başlangıçta kalabalık onu alkışlamadı, ama ben içgüdüsel olarak ona yardımcı olmak istedim.

Isık çalıp alkışladım, o da bana minnettar bir bakış attı. Yarışmacı, müzik eşliğinde el çırpmaya başladı, bütün kalabalık da ona katıldı. Bütün kalabalığın dikkatini çektiğinden emin olunca sahneden kalabalığın içine fırladı, yoluna çıkan herkese çarptı. Bara vardığında üzerine sıçrayıp büyüsünü konuşturmaya başladı. İçlerinde en iyi dansçı oydu; klasik dans eğitimi almış olmalıydı, çünkü bacak savuruşları ve o dar tahtanın üzerindeki dönüşleri, kazara olamayacak kadar iyiydi. Onu kalabalığın üzerinden görebilmek için bar taburesinin üzerinde yükselmek zorunda kaldım ve birisinin içkisini alıp şerefe kaldırdığında gülümsedim.

Birkaç saniyeliğine adamı kaybettim, ama sonra kahverengi kafası kalabalığın içinden çıkageldi. İleriye uzattığı elinde bir şey tutarak direkt üzerime geliyordu.

Tam önümde durduğunda eline baktım ve bir sap parlak kiraz tuttuğunu gördüm.

Baştan çıkaran bir göz kırpışla, “Bu kiraz senin için, Yakut Kırmızı,” deyince bana bir tek seçenek kaldı: elinde tuttuğu saptan kirazı ısırarak almak. Adamın üzerinden Kraliçe Arı’ya doğru bir bakış attım. Yüzünde kocaman ve onaylayan bir tebessüm vardı. Öne doğru eğildim, yarışmacının açık kah-verengi gözlerine bakarak kirazın ucunu ısırıp kopardım. Kirazın tatlı suyu dilimi kapladı ve kısacık bir an, önümde duran esmer yarışmacının Beck olduğunu varsaydım. Tekila, benzer yanlarını öne çıkarıyordu, dayanamayıp öne doğru eğildim ve onu tam dudaklarının ortasından öptüm. Dudaklarının tadı kirazlı şeker çubuğu gibiydi, kıkırdarak geri çekildim.

Kraliçe Arı’nın mikrofona eğilerek, “Daha önce hiçbir eşcinselle öpüşmemiştim,” dedim, solgun ekoyu canlandıracak kadar yüksek sesle. Sesim bütün ses sistemini dolaştı ve kalabalık çıldırmadan önce bir an sessiz kaldı.

Son yarışmacıya bir daha bakınca elimi ağzıma kapattım. Beck’le alakası bile yoktu. Tam bir aptaldım, ama ne olduğunu umursamadım.

On numaralı yarışmacıyı birinci olarak seçtim. Balonlar ve konfetiyle çılgın bir ışık gösterisi başladı. Kraliçe Arı’yla birlikte sahneden inerken başım dönüyordu.

Kendi giysilerimi giyinip arkadaki bölmeden çıkarken, “Beni de seninle birlikte sahneye çıkarttığın için teşekkür ederim,” dedim. Saçımda hâlâ sevimli kıvrımlar vardı ve makyajım birkaç yıl yetecek kadar kalın görünüyordu.

Kraliçe Arı, yönetici koltuğundan başını kaldırıp bana baktı. “Benim için onurdu. İstedğin zaman gene gelebilirsin. İnsanlar sana bayıldı.” Bana gülümsedi ve birbirimize bakarak bir süre durduk.

Sahnedeyken kadın kıyafeti üzerinde çok iyi duruyordu,

ama Şimdi, kulisteyken, pırıltıların yanaklarından terle aktığını ve takma kirpiklerinin, kenardan çıkmaya başlamış olduğunu görebiliyordum.

Cesurca, “Gerçek adını öğrenebilir miyim?” diye sordum. Bu dünyanın politikasının nasıl işlediğini bilmiyordum. Bir kadın gibi giyinip kulübe geldiğinde adının, Kraliçe Arı olduğunu anlamam mı gerekiyordu?

Bana bir saniye daha baktı, manikürlü elini üst üste attığı bacaklarına vurdu. “Danny.”

Minnetle başımı salladım. Adını bana söylerken bir sırrını benimle paylaşıyormuş gibi hissetmiştim. “Arkadaşımlın adı Caroline’dı. Bir yolculukta olduğum için öldüğünde yanında değildim.”

Gözümden akmaya çalışan yaşları hissedebiliyordum.

Danny, itirafımı sindirmeyi bekleyerek yavaşça başını iki kere salladı. “Sence buna üzölmüş müdür?”

Bu soruyu düşünürken aklıma Caroline’ın bombayla ilgili tehdidi aklıma geldi. “Hayır, aslına bakarsan üzöldüğünü hiç sanmıyorum. Ama keşke onu son bir kez görebilseydim.”

Son bir hoşça kal deme Şansı ellerimden kader tarafından çekilip alınmış gibi görünüyordu.

Pembe peruğünü çıkartırken, “Seyahatini tamamlayacak mısın?” diye sordu Danny.

Yolculuğö tamamlamak mı? Bunu düşünenecek vaktim bile olmamıştı. Evet, çok eğlenmişdik ve yolculuğö çıkma amacımı henüz yerine getirmemişdim. Ama bu düşönceleri geriye itekledim. Caroline’ın ölümünden başka bir Şey düşünemezdim.

İçtenlikle, “Bilmiyorum,” diye cevap verdim.

Eşyalarımı topladıktan sonra Danny’ye sarıldım, kartvi-

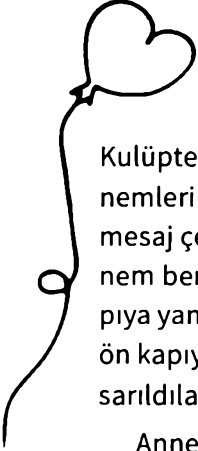
Ritmi Akşak Kalbini♡

zitini aldım ve dünyanın en güzel yerine veda ettim. Hayır, Disneyland değil. Büyüleyen Ahmak.

Ama kapıdan çıkar çıkmaz, o el yine ciğerlerimi sıktı ve nefes alamadım.

Caroline gitmişti.

On Sekizinci Bölüm

Külüpten ayrıldığımda neredeyse ayık olmama rağmen, annemlerin evine taksi tutarak gitmeye karar verdim. Anneme mesaj çekip yolda olduğumu söyledim. Geç bir vakitti ve annem beni neredeyse bir haftadır görmüyordu, ama taksi kapiya yanaştığında annem üzgün görünmüyordu. O ve babam ön kapiya çıkıp iç organlarım isyan edene kadar bana sımsıkı sarıldılar.

Annem, “Bize haber vermeden araba yolculuğuna çıkar-ken aklından ne geçiyordu? Ve neden saçların ve makyajın böyle?” diye mırıldandı. Bu soruların öylesine sorulmuş olduğunu hemen anladım çünkü ben daha verecek cevap düşünmeden, annem bana tekrar sıkıca sarıldı. Beni daha yakınına çekmesine izin verdim. Travesti barından kalma sarhoşluğumdan yeni kurtuluyordum ve annemle babamın güvenli kucaklaması, uzun zamandır gizlediğim gözyaşları-
mın önündeki engelin kalkmasına yol açtı.

Annem kulağıma, “Tatlım, çok üzgünüm,” diye fısıldadığında hâlâ bana sarılıyordu. Annemin sırtını hafifçe tutmakta olan ellerim, gömleğini var gücüyle kavradı. Tırnaklarım, ince pamuklu kumaşı deldi. Gözlerimi sıkıca kapatmama rağmen, gözyaşlarım bir yolunu bulup yanaklarımdan aşı-

ğıya akmaya devam ettiler. Annemin bunu yüksek sesle söylemesi, taksiyle gelirken yol boyunca kendimi hazırladığımdan daha fazlaydı. Caroline'ın zayıflıktan bir deri bir kemik kalmış surati, düşüncelerimin içine sızdı. Çökmüş yanakları, koyu renk üzgün gözleri. Telefondaki son görüşmemiz çok kısa sürmüştü. Ona onu sevdiğimi söylemiş miydim? O olmasaydı tedavi sürecini asla atlatamayacağımı biliyor muydu?

O gitmişti.

Ben üzüntüye teslim olurken annemin kollarında eriyip ağırlığımı ona bıraktım. Üzüntümün hepsini hissettim. Bu sefer dizlerimin bağını çözen ve her yanıma saran katıksız üzüntüden kaçmadım. Ölüyor olmayı da, ölümü de tecrübe etmiştim. Bazıları Caroline'ın ölmekte olduğunu bildiğimi, bu yüzden duyduğum üzüntü sürecinin farklı olduğunu ileri sürebilirler, ama benim hissettiğim üzüntü öyle değildi.

Caroline adına son derece öfkeliydim. Evet, en yakın arkadaşım artık en yakın arkadaşım olmayacaktı ve hayatımda ve kalbimde kimsenin dolduramayacağı bir boşluk olacaktı. Ama Caroline'ın hayatını ellerinden söküp aldığı için dünyaya karşı çok öfkeliydim. Kolay kızan biri değildi, her durumda nazik ve tatlıydı. Eğer biri kanser olmamayı hak ediyorsa, bu Caroline'dan başkası olamazdı. Sonuç olarak, midemde, binlerce kül kabı bile kırsam tedavi olamayacak bu oyukla kalmıştım. Bu kadar kindar olmak için henüz çok küçüktüm belki ama bütün bir yıl iyi çocuk olmanızın Noel Baba'nın size yılbaşıda oyuncak getireceğinin garantisi olmadığını öğrendiğinizde, bundan kaçınmanın bir yolu kalmıyordu; yani siz ne kadar savaşırsanız savaşın, vücudunuzdaki hücreler kendi bildiklerini yapacaklardı. Bizi insan yapan mekanizmaların karşısında çaresizdik. Kaderimizi onlar belirliyordu, biz değil.

Hıçkırıklarımın konuşmama engel olmayacak kadar azaldığını hissettiğimde, “Ne zaman öldü?” diye sordum.

Annem, “Dün gece geç saatte,” diye cevap verdi.

Annemin parfümünü içime çekerek sessiz hıçkırıklarla nefes aldım.

“Cenazesi perşembe günü,” diye bildirdi annem.

İki gün. Caroline’ı anma gününde yapacağım konuşmayı düşünmek için iki günüm vardı.

Eski odamda, annem beni teskin etmeye çalışırken hıçkırıklar içinde uyuyakaldım. Dün gece yanımda kalmasını istemiştım ve sabah uyandığımda hâlâ yanımdaydı, sırtüstü yatmış, huzur içinde uyuyordu. Eşyalarımı toplayıp sessizce odayı terk etmeden önce uzanıp yanağından öptüm. Aşağıya inerken merdivenler gıcırdadı, ama babam da uyuyor olmalıydı, çünkü aşağıya indiğimde kimse beni karşılamadı. Ayakkabılarımı giyip annemle babam uyandıklarında nerede olduğumu bilsinler diye, onlara eve gittiğime dair bir mesaj yolladım.

Arabam hâlâ dün gece gittiğim kulübün park yerindeydi, bu yüzden derin bir nefes alıp arabama doğru yola koyuldum. Yolun tamamını taksiyle gitmeyi düşünmüştüm, ama son bir mil kala şoförü durdurup yürüebilmek için taksiden indim. Dallas’ın güzel sabahlarından biriydi. Güneş daha yeni doğuyordu, o yüzden henüz kavurucu sıcak başlamamıştı. Bir duş alıp üzerimi değiştirmeye çok ihtiyacım vardı. Sokaktaki insanların tuhaf bakışları, uykudan kırıkmış giysilerim ve dünden kalan makyajımla muhtemelen son derece çılgın göründüğümü anlatıyordu.

Bu yargı dolu bakışlardan kaçınma çabasıyla çantamdan telefonumu çıkartıp daha önce geldiğini gördüğüm bir mesajı kontrol ettim. Gece yarısından hemen sonra Beck göndermişti.

Beck: Caroline için çok üzgünüm, ama lütfen insan olduğunu hemen unutma.

Arabama ulaşmama çok az kalmıştı, ama gene de arama tuşuna bastım. Telefon uzun süre çaldı. Bir blok boyunca yürüdüm, telefona cevap vermedi. Tam kapatmak üzereyken arama sesli mesaja düştü ve Beck'in pürüzlü sesi kulaklarımı doldurdu.

"Selam, ben Beck. Mesaj bırakın."

Kısa ve sevimli, ama sesini duymak iyi gelmişti. Mesaj bırakmadım. Onu aramak aklıma başka bir fikir getirmişti ve arabama varıp kendimi bana ait alanın güvenliğinde hissedince Caroline'ı aradım.

Telefon, arabamın sessizliğini doldurarak çaldı ve acaba annesi veya babası açar mı diye bekledim. Caroline'ın telefonunu onlarda mıydı? Ölen birinin telefonuna ne olurdu? Birinin onunla ilgilenmesi gerekirdi.

Sonra, sesli mesaj açıldı ve Caroline'ın sesini duyunca yüreğim hopladı.

"Selam! Ben Caroline. Cevap veremediğim için üzgünüm. Lütfen mesaj bırakmaktan çekinmeyin." Bir an hareket etmedim, ama elektronik bip sesini duyunca sanki her an telefona cevap verebilirmiş gibi konuşmaya başladım.

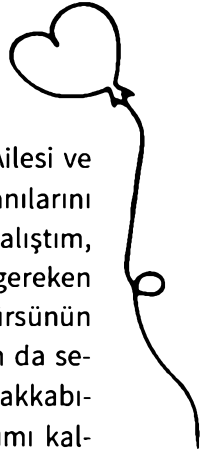
"Caroline, ben Abby." Üzüntüden bir an konuşamayıp başımı direksiyona yasladım. "Seni çok özledim. Gittiğine inanmıyorum... Bana yalan söylediğini anladığımda kül kabını çölün ortasında kırdım. Bana neden yalan söyledin, Caroline? Yoksa bunun en iyisi olduğunu mu düşünüyordun?" Bir

hıçkırık ses tellerimi çalınca durakladım. “Beni bırakıp gittin. Bir araba yolculuğuna çıktım ve sen beni durdurmadın... Beni durdurmalıydın! Ânında yanında olurdum. Sen benim en iyi arkadaşımydın, şimdi ben sensiz ne yapacağım?” Duraklayıp parmağımı direksiyonun eskimiş derisinde gezdirdim. “Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki...”

Ve gözyaşlarım ses tellerimin gücünü iyice kesinceye kadar orada öylece oturup mesaj üstüne mesaj bıraktım.

Sonra, eve dönerken önümü net görebilmek için bir saat kadar arabamda oturup gözyaşlarımın kurummasını beklemem gerekti.

On Dokuzuncu Bölüm

Caroline'ın cenazesinde son konuşan kişi bendim. Ailesi ve akrabaları, onun hayatıyla ilgili hikâyeler ve küçük anılarını paylaşırlarken elimden geldiğince sakin kalmaya çalıştım, ama pek başarılı olamadım. Kahve gibi kokması gereken Donut Shop mumunu yakmak için eğildim, sonra kürsünün arkasına geçtim. Elimdeki kartlara bakıp bir yandan da sesimi ayarlamaya çalışırken öne arkaya sallanınca ayakkabılarımın topukları yumuşak çime battı. Nihayet başımı kaldırdığımda, başımın üzerindeki ağaç dallarının arasından gelen güneş ışığı gözlerimi yaşartmasın diye gözümü kısmak zorunda kaldım.

“Benim adım Abby Mae McAllister,” diye başladım ve mikrofondan çok tiz bir uğultu çıkınca herkes inleyip kulaklarını tıkadı. Acemice boğazımı temizledim ve tekrar denemeden önce birkaç santim geriledim. “Eee... Caroline'ı sağlıklıyken hiç tanımadım. Tanıştığımızda ikimiz de hastaydık ve tedavi için hastanede kalıyorduk. Onu ilk gördüğümde şu pembe fiyonklu saç bandını takıyordu...” Bunu söylerken elimi başımın üzerine kaldırıp fiyongun büyüklüğünü gösterdim. “Gitmemeyi planladığım hasta gençler topluluğunda tanıştık. Beni annem gitmeye zorla ikna etmişti ama ben sosyalle-

şecek ruh halinde değildim. Caroline yanımdaki sandalyeye oturuncaya kadar metal bir sandalyeye oturmuş bunalım takılıyordum. Bu, hastanede tedavi gören çocukların destek grubuydu, hatırlatırım, bu yüzden oradaki herkesin yaklaşımı vahimdi. Ama Caroline'inki değildi. Hiç susmadı. Durmadan başımın etini yedi, sonunda asla susmayacağından korkarak pes edip sorularına cevap vermek zorunda kaldım.

‘Bu da sana kapak olsun’ tipi insanlardandı. Hayatıma sızıp öyle bir kök saldı ki, bir sabah uyandığımda artık onunla konuşmadan bir gün bile geçiremeyecek haldeydim. Her konuda konuşurduk: erkekler, kitaplar, sinir bozucu hemşireler.” Hastaneden cenazeye gelen hemşirelere hafifçe gülümsedim. “Pek çok hasta çocuğun yaptığı gibi cenazelerimiz hakkında da konuştuk. Bu, keskinliği azaltan bir şey. Sanki ölümden bahsedince üzerinizdeki baskısı azalıyormuş gibi.” Boğazımı temizleyip kürsünün arkasında ağırlığımı diğer ayağıma aktarırken gözyaşlarım oldukları yerde kalsın diye yalvardım.

“Bugün için birkaç isteği vardı.” Titreyen ellerimdeki notlara o kadar uzun süre baktım ki, kargacık burgacık kelimeleri okuyamaz hale geldim. Hastanedeki, uyuyor olmamız gerekirken hemşireler görmezden geldiği için beraber geçirebildiğimiz geceyi hatırladım. Geç vakte kadar oturup sanki büyük bir şakadan bahsediyormuşuz gibi cenazelerimizi detaylarıyla hayal etmiştik.

“Okuldaki bütün eski arkadaşlarının burada olmasını istemişti.” Başımı kaldırıp mendilleriyle gözyaşlarını silen bir grup gence baktım. Son aylarında hiçbirinin Caroline’ı ziyaret ettiğini görmemiştim. “Servisin dışarıda yapılmasını istemişti. Son birkaç hafta içinde çok nadir gidebildiği bir yerde.” Sonra son dileğini düşününce gülümsedim. “Bir de Orlando Bloom’u çıktığım çocuk olarak yanımda getirmemi istemiş-

ti. Adamlarıyla bağlantı kurmaya çalıştım, ama hiçbirini bana dönmedi, ben de onun yerine bunu getirdim.” Yanımdaki cansız kartona işaret ettim. Şehirde her yere bakmıştım ve sadece *Yüzüklerin Efendisi* filminden kesilip alınmış Elf kıyafetli bir resmini bulabilmişim. Kartonun üst tarafı öne doğru eğiliyordu, bu da yayının oldukça gevşek görünmesine yol açıyordu.

Boğazımı temizleyip devam ettim. “Ona, cenazesinde ‘Sweet Caroline’ şarkısını espri olsun diye çalacağımı söylemiştim. Bunu yaparsam beni öldüreceğini söylemişti,” bu kelimenin kesinliği nedeniyle nefes alıp sözüme devam etmeden önce biraz duraksadım, “ama Caroline benim en iyi dostumdu. Birbirimizi sinir etmek için vardık, bu yüzden, onu sinirlendirmek için son bir çabayla...”

Eğilip kürsünün yanında duran iPod’un çalma tuşuna bastım. Ben bir adım gerilerken ses sisteminden Neil Diamond’ın sesi şarkıyı mırıldanmaya başladı. Bittiğinde iPod’u ve mumu alabilmek için şarkı bitinceye kadar sahnede ayakta beklemem gerekiyordu. Gözlerimle sıralarda oturan insanların taramaya başladım. Hepsinin üzgün gülümseyişleri ve ıslak mendilleri vardı. Çoğunu tanıımıyordum. Onun akrabaları olmalıydılar. Çoğunda aynı koyu kahverengi saçlar vardı. Annemle babam önde Caroline’ın annesiyle babasının yanında oturuyorlardı.

Eski lise arkadaşlarını geçinceye kadar göz gezdirmeye devam ettim. Sonra en arka sırada tek kişinin oturduğu sandalyeye baktım: Beck.

Elleri bacaklarının arasında kenetlenmiş oturuyordu. Boynunda eğreti duran siyah bir kravatla üzerine tam oturan siyah bir takım elbise giyiyordu. Erkekliğin eşliğinde bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. Karışık saçlarına herhangi bir şey

yapmamıştı ama hâlâ tepede uzunca, uçlara doğru kıvrık duruyordu. Takım elbisesinin içini tam dolduruyordu, sanki yıllardır onunmuş da ancak içine sığacak kadar büyümüş gibi.

Orada olduğuna inanamadım. Ama gene de gelmesini ummuştum.

Üzgün ela gözleriyle beni izliyordu ve çalan şarkının ilk dakikası boyunca gözlerimiz hiç ayrılmadı. Benim bakışlarımda derin üzüntü, onunkilerde derin bir anlayış vardı. Ama şarkı devam etti ve kreşendo vurduğunda Beck ayağa kalkıp ağız hareketleriyle şarkıya eşlik etmeye başladı. Gözleri kapandı ve yüzüne bir tebessüm yayıldı. Her bir heceye kalbini ve ruhunu koyuyordu ve trompetin “bum, bum, bum” sesi vurunca yumruğunu ritimle birlikte üç kez havaya savurdu.

Onu benden başka kimse görmüyordu, ama bu beni gülmekten alıkoyamadı. Hayatı tekrar yoluna koyma işini bırakın Beck yapsın. Caroline benim mutlu olmamı isterdi; insanların, cenazesinde şarkı söylemelerini isterdi, ağlamalarını değil. Bu yüzden ben de eğilip müziğin sesini, burun çekmelerin sesini bastırıncaya kadar açtım. Şarkının neşeli temposu ortalığı yıkmaya başladı ve Beck’le ikimiz sadede gelip şarkıyı yüksek sesle söylemeye başladık, neşeli sözlerin yeri geldiğinde birbirimizi işaret ettik. Beck’le aramızda üzgün bir kalabalık vardı, ama birlikte şarkı söylememiz kalabalığı yarıp birbirine ulaşmıştı.

Neil’in sesi gittikçe solup şarkı bittiğinde biraz ayakta durup kararlılığımı topladım ve şimdilik üzüntümü bir kenara ittirdim.

Bir an sessizlik hâkim oldu, sonraki an hayat devam etti. Caroline’ın annesi herkesi bir şeyler yiyip içmek üzere eve davet etti ve insanlar bir araya gelerek kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Orlando'nun resmini ve eşyalarımı toplayıp sandalye sırasının en arkasına kadar yürüdüm. Beck beni karşılamak için ayağa kalktı, ben de onun yakışıklı yüz hatlarını inceledim. Beni alçak topuklu ayakkabılarımdan üzgün gözlerime kadar süzerken elini güzelce tıraş edilmiş çenesinin altından geçirdi.

Gözlerimiz buluşunca, derin bir nefes verip içimdeki her şeyi de nefesle birlikte dışarıya attım: derin üzüntümü, Beck'le olan her şeyin değiştiği endişesini ve dağılmamaya çalışarak Caroline'la ilgili konuşmanın gerginliğini. Bu aynı uzun bir günün ardından kendinizi yüzüstü yatağa bırakmak gibi bir histi. İşte bu, Beck'in yanındayken kendimi hissettiğim şeydi.

Ellerini, üzerine tam oturan pantolonunun ceplerine sokarak bana yaklaştı ve üzüntüyle karışık gülümsedi. Etrafımızda arabalarına giden insanlar hareketlenmişlerdi. Ama biz öylece durduk, o ânı sindirmeye çalışarak hiç konuşmadan. Elimi saçlarımın içinden geçirip başımı yana eğdim.

Sessizce, "Seni özledim," dedi.

İçinde bulunduğumuz şartlara rağmen gülümsedim. "Bir eşcinseli öptüm ve eşcinseller kulübünde striptiz yarışmasında birinciyi seçtim."

Yüz hatları, milisaniyeler içinde düşünceli bir ifadeden mizahla karışık tam bir şoka dönüştü.

Kaşlarını yay gibi kaldırıp, "Vay canına," dedi.

"Bana kızdın mı?" diye sordum. Kolumun altında hâlâ Orlando Bloom'un resmi vardı.

Başını olumsuz anlamda sallayarak bana bir adım daha yaklaştı. "Çok etkilendim. Bu, özel yetenek gerektirir. Benden daha iyi mi öpüşüyordu?"

Şöyle bir düşündüm. "Dudaklarının tadı kiraz gibiydi ve

ben kendimi sana biraz benzediğine ikna edecek kadar sarhoştum.”

Beck, topuğu üzerinde geriye doğru yaylanarak kahkaha attı. “Yani... kahverengi saçlıydı?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımla onayladım. “Sonradan fark ettim ki bu, tek benzerlikmiş.”

Beck gözlerini sıkıca kapatıp daha çok güldü.

“Ama, hayır. Senden daha iyi değildi,” diye açıklama yaparken annemle babamı görebilmek için bakışlarımı uzağa kaçırdım, ya da kendime öyle söyledim. Yüzlerinde afallamış bir ifadeyle bize doğru geliyorlardı. Ah, evet, doğru. Karşı cinsten biriyle iletişim kuruyordum.

Yanımıza geldiklerinde babam, “Harika bir konuşmaydı, Abs. Caroline buna bayılırdı,” dedi. Kollarını omuzlarıma dolayıp beni yakınına çekti, sonra Beck’e baktı. Tuhaf bir sessizlik ânından sonra onları tanıştırmam gerektiğini fark ettim.

“Ehm, anne, baba, bu Beck.”

“Ah!” Annem Beck’in adını duyunca ellerini çırpı. Sanırım telefonuma cevap veren tek erkeğin adını hatırlamak zor olamazdı.

“Merhaba Bayan McAllister, Bay McAllister.” Beck saygıyla elini uzattı. Bakışlarımı anneme doğru kaldırınca yüzünün mutluluktan parladığını gördüm.

Babam espirole, “Yani kızımı gizli bir araba yolculuğuna kaçıran çocuk sen misin?” diye sordu, ama ses tonunda biraz sertlik vardı.

Annem, babamın koluna şakayla vurarak, “Paul!” dedi.

“Aslında, kızınız beni gizli bir araba yolculuğuna kaçırdı.” Bana, özel bir gülücük attı.

Orlando Bloom'a biraz daha sıkı sarılıp canlanarak bizi bu garip durumdan kurtarması için dua ettim.

Annem, gözünde umutlu bir pırıltıyla, "Pruett'ların evinde bize katılacak mısınız?" diye sordu. Annemin Beck'ten nefret etmesi gerekmiyor muydu? Elbette, yolculuk fikri onun olmayabilirdi ama o, hâlâ üzerimde belli ki kötü bir etki bırakan genç bir adamdı.

Beck'in bakışları benden anneme kaydı. "Aslında, katılamayacağım, aile yemeğimiz var, sadece buraya gelip Abby'ye destek olmak istedim." Sözleri çok içtendi. Annemle babamın önünde, arkadaşımın cenaze töreninde, Orlando Bloom bizi gevşekçe seyrederken onu öpmek istedim.

Annem, Beck'e ve bana bakarak ve muhtemelen ne olup bittiğini anlamaya çalışarak, "Ah," diye cevapladı. "Peki, şey, seninle tanışmak çok güzeldi. Abby, biz arabada olacağız." Giderken babamı da yanında sürükleyip Beck'le ikimizi yalnız bırakırken annemi biraz daha sevdim.

Beck, boynumu işaret ederek, "Madalyonu takıyorsun," dedi. Bitpazarından beri hiç çıkarmamıştım. Boynumda, yara izimin hemen üzerinde duruyordu.

En sevdiğim eşyam olduğu gerçeğini ekarte ederek omuz silktim. "İçindeki resimleri henüz değiştirmedim."

"Hoşuma gitti," diye mırıldandı. Kirpiklerimin altından ona baktım.

"Gerçekten aile yemeğiniz mi var?" diye sordum.

Gözlerini kısarak, "Sadece babamla," diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Pek hevesli görünmüyorsun."

"MIT bölüm değişikliğimi henüz bilmiyor. Sanırım pek hoş bir yemek olmayacak."

Yükünü hafifletmeyi dilerdim, kaşlarımı çattım.

Yarım bir tebessümle, “Destek için Orlando Bloom’u almak ister misin?” diye sordum.

Beck başını öne doğru düşürüp güldü. “Hayır, onu sana bırakacağım. Babamın espriyi anlayacağını sanmıyorum.”

Konuşma bitmiş gibi görünüyordu. Arkasını dönüp kamyonetine doğru gideceğini sanıyordum, ama onun yerine, “Yolculuğumuzu bitirecek miyiz?” diye sordu.

Beynimin durumu kavraması için geçen zamanda ağzım açık kaldı. Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Caroline’in üzüntüsü canlı bir varlıktı. Büyümüştü, uyumuştı, bazen etkisini yitirmişti, sonra en ummadığım zamanlarda esip gürlemiş ve beni tüketmişti. Bu geziyi bitirmemi ister miydi? Muhtemelen, ama artık onun mantığıyla hareket etmiyordum.

Mary Jane ayakkabılarıma bakarak, “Emin değilim,” dedim.

“Daha yeni başlıyordun, Abby. Bunu bir düşün,” dedi ve eğilip yanağını öptü. Arkasını dönüp gitmeden önce sıcaklığını ve kokusunu içime çektim.

Yolculuk konusunu *gerçekten* düşündüm. Annemle mutfak alışverişi yaparken düşündüm. Haftalık sağlık kontrolüme giderken düşündüm. Doktorum beni, randevumu kaçırdığım için azarlıyordu ve bir ara ilaçların dozajını yükseltmekten bahsetti. Ben doktorun maun rengi masasına bakıp Beck’in sorusunu düşünürken annem doktorun söylediklerini not alıyordu. Randevu için hastaneye geldiğimde Alyssa’yı aradım, ama sanırım o gün çalışmıyordu. Bana verdiği not hâlâ cüzdanımda güvende duruyordu. Varlığı bana batıyordu. Adresin onca zaman üzerimde olduğu gerçeği batıyordu. Belki hiç kullanmazdım.

Annem beni uzun bir saatlik meslek danışmanlığına daha götürdü. En azından danışmanım, bu sefer mesleki yatkınlığımı bulmuştu. Görünen o ki, şu mesleklerden herhangi biri benim için çok uygundu:

1. Park korucusu
2. Biyomedikal mühendis
3. Muhasebeci
4. Yazar

Danışmanımın bu sonuçlara nasıl ulaştığı, benim anlayabileceğim ötesindeydi.

Dr. Lucas’a bakarak, “Bunlardan herhangi birini yapmak istediğimi sanmıyorum,” diye itiraf ettim.

Bana doğru bilmiş bir şekilde gülümsedi. Hani şu, “Ah, tatlı naif küçük kız,” diyen o yavaş, küçümseyen gülümsemelerden biriydi.

“Bunlar sadece çıkış noktalarımız, Abby. Buradan, ideal mesleğe giden yolları daraltıp üniversitede ne okuyacağına karar vereceğiz.”

Konuya ilgimi yitirip toplantının geri kalanında Caroline ve Beck’i düşünmeye karar verdim. İkisi iyi arkadaş olurlardı. İkisi de iyimser ve sıcakkanlıydı. Ben grubu bir arada tutan alaycı tutkal olurdum.

Günün ilerleyen saatinde Beck’e mesaj yolladım.

Abby: Galiba şu mesleklerden birini yapacağım: park korucusu, yazar, muhasebeci ve garip bir tür mühendis.

Beck: Bunların olası mesleklerin olduğunu sana kim söyledi?

Abby: Yaşam koçum.

Beck: Kendin yaşayıp farklı şeyler deneyerek bulman gereken bir şeymiş gibi görünüyor...

Abby: Yeni danışmanım olmak ister misin?

Beck: Çıkar çatışması...

Abby: Ah...

Onun benden hâlâ hoşlanıyor olması fikrine gülümsedim, ama bunu sorgulamayacaktım. Belki cenaze evine geldiğinde yıldızlar doğru konumlanmıştı ve benim dayanılmaz cazibeme kapılmaktan kendini alamamıştı.

Abby: Babanla yemek nasıldı?

Beck: Çok etkilenmedi, ama okul paramı ödemiyor, bu yüzden yapacak pek bir şeyi yok. Ama ben doğru karar verdiğimden eminim.

Abby: Ona söylemene sevindim.

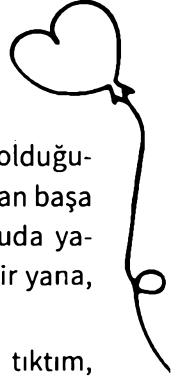
Beck: Ben de.

Abby: Bana adresini gönderebilir misin?

Beck: Neden?

Abby: Sebepler...

Yirminci Bölüm

Bu seferki farklı olacaktı, annemi arayıp planımın ne olduğunu söyledim. Görece yabancı olan biriyle eyaleti baştan başa gezme fikrime pek sıcak bakmıyordu, ama bu konuda yapacak bir şeyi olmadığının da farkındaydı. Her şey bir yana, bunu bir kez yapıp hayatta kalmıştık.

Kül kabı hariç tüm eşyalarımı toplayıp arabama tıktım, Beck'in bir gece önce yolladığı adrese doğru yola çıktım. Bir cumartesi sabahı erken saat olduğu için yollar boştu. Evine varmamın daha uzun süreceğini düşündüğümünden yola erken çıkmıştım, ama arabamı büyükbabasının Camper'ının yanına çektiğimde saat daha yedi bile olmamıştı. Off. Beni öldürecekti.

CD'lerimi yeniden düzenleyip iPod'umun hoparlörlerinin çalışıp çalışmadığını kontrol ederek arabamda biraz zaman geçirmeye çalıştım. Güneş tam doğup da yapacak bir şeyim kalmadığında telefonumun arama tuşuna basıp cevap vermesini beklemeye başladım. Beşinci çalışa kadar açmadı.

Açtığında saatin erken olduğundan şikâyet edecek vakti tanımadan, "Seni uyandırdığım için özür dilerim!" diye haykırdım. "Başka şansım yoktu. Uyuyamadım ve bu yüzden evden planladığımdan daha erken çıktım. Yolda da hiç trafik yoktu."

Beck gülerek, “Sen neyden bahsediyorsun?” dedi, ama sesinde hâlâ uyku mahmurluğu vardı.

“Giyin ve dışarıya çık.”

“Giyinik olmadığımı nereden bildin?”

Bu düşünce üzerine yanaklarım kızardı. “Bana sadece boxerınla uyuduğunu sen kendin söylemiştin, ben de tahmin yürüttüm, ama vay canına... şu an çıplak olduğunu bilmek...”

“Sabahın yedisinde beni telefon seksi için mi aradın?”

Sorusunun beni ne kadar heyecanlandırıldığını gizlemek için utanmış bir şekilde güldüm.

“Bir dakikada dışarıda olurum,” deyip telefonu kapattı.

Hemen arabadan inip kulaklıkları Beck’in dairesine bakacak şekilde kurdum ve Beck’i görür görmez iPod’umun çalma tuşuna basabileceğim şekilde kendimi hazırladım. Kalbim hızlandı. Çok gergindim; duygularımı ön plana çıkarıyordum ve eğer Beck gülerse veya benim işe yaramaz bir aptal olduğumu düşünecek olursa, bununla ne kadar baş edebilirdim, bilmiyordum.

Apartmanda ayak seslerini işitince birinci kata geldiğini görebilmek için dikkatle baktım. Paniğe kapılıp bir an önce çalma tuşuna bastım. John Denver’ın gitarı kulaklıklardan yayıldı, hemen ardından yumuşak melodisi geldi. Beck merdivenleri dönüp görüş alanıma girince hemen uzanıp kulaklıkları yukarıya doğru çevirdim.

Koyu renk saçları dağınık ve uçları her zamankinden çok daha kıvrıkcıktı. Üzerine beyaz tişört, altına da sert vücut hatlarını sarmalayan iş şortunu giymişti. Gözleri bana kilitlendiğinde paçaları kesilmiş kotuma baktı ve uzun uzun beni inceledi. Sırıttı ve gülüşü bir anlığına beni afallattı. Bana doğru

yaklaşırken bir şeyler bana farklı göründü. Daha bir kendinden emindi, bir sonraki adımı daha kontrol altındaydı. Şarkı bir atak daha yapınca Beck'in gözleri kapüşonumda duran kulaklıklara kaydı. John Denver ayrılıkla ilgili şarkısının ortalarındaydı.

Bana doğru seksi bir yarı tebessüm atarak, "Bensiz mi gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu.

Yanımda o olmadan iki mil bile gidemezdim. "Hayır. Düşündüm de, bir önceki yolculuğumuza ters ayakla başlamışız." Omuz silkip kollarımı kavuşturdum ve Beck'in bir sonraki hareketini bekledim.

Bana doğru bir adım daha atarak, "Yani şimdi sen John Denver'ın gücüne saygı mı duyuyorsun?" diye sordu. Şampanyanın kokusunu alabiliyordum. Yatmadan hemen önce duş almış olmalıydı. Aramızda kalan boşluğu kapatmasını isteyerek gözlerimi beyaz tişörtüne diktim.

"Belki evet..."

Beni kollarının arasına alıp kaldırmadan hemen önce yüzündeki o sırıtışı yakaladım. Elleri sımsıkı belime dolanmış halde apartmanlarının park yerinde dikiliyorduk. Ellerimi ensesinde kenetledim ve ayaklarım yerden yaklaşık yarım metre kadar havalandı.

Bir soyтары gibi gülmemek için kendimi zor tutarak gözlerinin içine bakıp, "Selam," dedim.

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu. O da gülmemek için kendisini tutuyordu ve aramızdaki çekim yürek burkan, kıyafetlerimizi parçalatan, ruhlarımızı çalan bir çılgınlık değilmiş gibi davranmaya çalışıyor olmamız bana aptalca geldi.

"Hemen şimdi."

Kaşlarına tuhaf bir şekil vererek, "Şimdi?" diye sordu.

“Yani sen eşyalarını toplayıp tuvalete girdikten sonra,” diyerek sııttım.

“Ah, yolda benim için hiç mola vermeyecek misin?”

“Bu, senin ne kadar iyi yalvardığına bağılı...” Kelimeler ağızımdan dökölünce yanaklarım kızardı. Bu bir flört *değıldi* ve beynimin bunu bir anlığına unutmuş olması, yanaklarımın alev kırmızısına dönüşmesine yol açmıştı. Çabucak konuyu değıştirmeye çalışarak, “Şey, beni hâlâ kucağında tutuyorsun, farkındaysan,” diye mırıldandım.

Benim utancımı tamamen görmezden gelerek, “Çok romantiksin, Abby,” diye söze başladı, ya da belki başıma karmaya çalışıyordu. “Evime geldin ve bana bir şarkı çaldın. Bu tam 80’lerin filmlerinden çıkma bir şey. Bana *âşırıksın*, değıl mi? Aman Tanrım, Abby Mae McAllister, ellerini benden alamıyorsun!” Kalçalarını sallayıp vücudumu kollarında pandöl gibi sağı sola salladı.

Beni bıraksın diye kıvrandım. “Beck, saçmalıyorsun. Altında başka anlam arama! Zaten senden çok John Denver’la ilgili bir şeydi.” Tanrım, o kadar çok kızarıyordum ki yüzüm patlayacaktı. Ona âşık değıldim, ya da *belki* olabilirdim, ama onun bana böyle bakmasına dayanamıyordum. Ela gözleri keyif doluydu, ama onun altında, ta ruhumun içini gören son derece tatlı bir çocuk vardı.

Nihayet pes edip kollarında gevşeyerek, “Şimdi beni bırakacak mısın?” diye sordum.

Bir an gözlerini kısıp bana baktı, sonra eğilip bana tatlı bir öpücük verdi. Bir kez olsun onu öpmek için boynumu yukarıya uzatmamak komik geldi. Onun kucağındayken boylarımız tam denk geliyordu. Dudaklarımız aynı hizada, kollarım boynunu, saçlarının hemen bittiğı yerden, onun yüzünü benimkine daha da çekerek tutuyordu. Sanırım bu öpücük

başta masum ve eğlenceliydi ama dudaklarımızın daha gizli güdülerini vardı.

Beck beni incitmeden vücudumu kendisinininkine bastırabildiği kadar bastırdı. Göğüslerim onun göğsünün altında eziliyordu ve ne olduğunu anlayamadan bacaklarımı beline dolamıştım. Eli kot şortumun kenarını buldu. Halka açık bir yerde, apaçık gün ışığındaydık, buna rağmen Beck'in eli, şortumun kenarından içeriye kayıp öyle yerlerde gezindi ki, ağzının içine bir inilti koyverdim.

Ondan uzak geçen birkaç günün bedenime ne yaptığını anlamadan ânın içinde kaybolmuştum. Bütün vücudum ona daha yakın olabilmek için kıvranıyordu. Park yerinde bacaklarımı onu sarmalamak, bu duyguyu kesmiyordu.

Öpüşmeyi keserek, "Beck," diye geveledim.

Ağır bir nefesle, "Abby," diye cevap verdi. Sporcu şortu inceydi ve kot şortumun altından onu hissedebiliyordum.

Bu ânı olduğu gibi kabul ederek, "Hadi senin evine gidelim," diye önerdim. Hiç itiraz etmedi. Hızla hareket ederek beni yere bıraktı, iPod'umu aldı ve elimden tutarak beni üst kata çekmeye başladı. Onu takip ettim ve merdivenleri çıkmaya başlamadan önce son anda düğmeye basıp arabamı kilitledim.

Dairesine daldık. Elindeki her şeyi alıp zarar görmesin diye kanepenin üzerine attım. Beyaz tişörtünü çekip başının üzerinden çıkardı ve bedenindeki tüm arzuyla tekrar beni kavradı.

Kalçalarımı tutup beni oturma odasının duvarına yasladığında, "Beck!" diye bağırdım. Sanırım bu sefer yatak odasına gitmiyorduk. Saçını öyle sıkı tutuyordum ki, acıdan bağırmasını bekledim. Kot şortumun düğmelerini açıp bacaklarımdan yere kayması için bıraktı. Seksi olan bir tek iç çamaşırım

yardı ve bu sabah onu giyerken doğru yaptığımdan emindim. Pembe dantelliymi ve uyluklarımın üzerine kadar ulaşıyordu.

“Eğer bunu başka türlü istiyorsan, beni şimdi durdurman lazım, Abby. Yatak odama gidip yavaştan alabiliriz. Sonra pişman olmanı istemiyorum...”

Yüzünü avuçlayıp dilimi ağzına sokarak cümlesini yarıda kestim. Yumuşak ve tatlı olmasını istemiyordum. Vücudumun Beck’e, şimdiye kadar hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacı vardı. Son birkaç gün, cehennem gibiydi ve orada Beck’le beraber olmak, kalbime merhem sürüyordum gibi hissettiriyordu. En temelde, onun beni oturma odasının duvarına yaslayıp hayalini kurmaya cesaret bile edemediğim kadar iyi hissettirmesine ihtiyacım vardı.

Ellerim şortunu bulup aşağıya ittirince boxerıyla kaldı. Ellerim kumaşın üzerinden onu okşarken ağzımda derinden gelen boğuk bir inilti kopardı. Onu o kadar çok istiyordum ki, boxerını elimle yırtabileceğimi düşündüm. Ama ben mağara kadını değildim ve muhtemelen denersem başaramayacaktım, sonuçta da aptal gibi görünecektim. Bluzumla sutyenimi çıkardı ve duvara yaslanmış halde iç çamaşırlarımızla kaldık.

Kalbim durmanın eşiğine geldi, sonra da son hamleye ne kadar yakın olduğumuzu anlar anlamaz iki kat hızlı atmaya başladı. Ellerimi göğsüne yaslayıp onu kendimden nazikçe ittim. Durmasını istemiyordum; sadece ânın tadını çıkartmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bu aynı, büyük bir parça çikolatalı pasta alıp tat alıcılarınızın, kenarlardan akan tatlılık yüzünden aşırı yüklenmek üzere olduğunu bilmek gibiydi. Her lokmadan zevk alabilmem için ona bakıp bu ânı sindirmem gerekiyordu.

Ela gözleri koyu ve seksiydi. Saçları ellerim yüzünden karışmıştı. Göğsü, yüzdüğünde onu izlediğim zamanki gibiydi:

yanık tenli ve altı baklavanın tüm görüntüsünü sertleştirme-sine yetecek kadar kaslı. Gözleri benimkilerle buluştuğun-da gülüşünün ardında bir hikâye vardı. Kafasından, bilmeyi umutsuzca dilediğim düşünceler geçiyordu.

“Çok güzelsin,” dedi bana.

Şakayla, “En iyi kısmı görmedin,” dedim.

Bana bakarken ela gözleri bir ton daha koyulaştı. “En iyi kısmın tadına çoktan baktım, Abby.” Zihnimden, Camper’ın arkasında geçirdiğimiz anların sahneleri aktı ve bu, arzumu bir kerte daha yukarıya taşıdı. Beni şaşkın halde bırakıp oda-dan fırladı, bir saniye sonra elinde kondomla geri geldi.

Bana yaklaşırken, “Biraz kendini aşmıyor musun?” diye sataştım.

Boynumu öperek, “Aşıyor muyum?” diye sordu.

“Hayır,” diye mırıldandım.

Bir eli başımın yanında duvara yaslıyken ve diğeri de karnı-mın alt kısmında gezerken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Beni mümkün olan en iyi şekilde kısırdı ve parmakları göbek deli-ğimin etrafında dolaşp oradan karnımın alt kısımlarına doğru kayarken iç organlarımın bile titrediğini hissettim. Cildim çok hassastı; şehvetli parmakların dokunuşuna alışkın değildi.

“Beck, daha önce seks yaptın mı?” diye sordum, kelime-ler aramıza dökülünceye kadar bu sorunun beynimde patla-mak üzere olduğunun farkına varmamıştım.

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Evet, Abby.”

Artık bu bilgiye sahip olduğumdan, aklıma sorular üşüş-meye başladı.

Her şeyi öğrenme ihtiyacıyla, “Kızlar güzel miydi, yoksa bir partide tanıştığın sıradan kızlar mıydı?” diye sordum. “Onlarla çıkıyor muydun?”

Parmağı iç çamaşırımın üzerinde gezinip kumaşı biraz kaldırarak kumaşla yer değiştirdi. Ondan bir cevap beklerken bile midem arzuyla kasıldı.

“Hiçbir anlam ifade etmeyen birkaç kızla takıldım ve kız arkadaşlarımla daha önce seks yaptım. Her zaman korundum ve hayır, hiçbirine âşık olmadım.” Bu cevap beni çok şaşırttı. Onlara âşık olmamış mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onca kızla birlikte, ben olsam, şu an benim çaresizce yapmaya çalıştığım gibi, en azından biri kalbine girmenin bir yolunu bulmuştur, diye düşündüm.

İç çamaşırımın kenarına daha rahat ulaşabilsin diye sırtımı yay şekline sokarken, “Hiçbirine mi?” diye sordum. Yapmakta olduğum şeyin farkına vararak gülümsedi.

Konuşmanın daha *alakalı* konulara kaymasını istediğini açıkça belli ederek omuz silkti, “Hayır,” dedi.

“Seni sevmiyorum,” deyiverdim, çünkü sevdiğimi hissediyordum ve durumun kontrolünü tekrar elime almak istiyordum. Beni uçurumun kenarına sürüklüyordu ve daha ben söylemeden ne hissettiğimi biliyormuş gibi hissettiriyordu. Bu hiç adil değildi ve bütün kartların onun elinde olmadığını bilmesini istiyordum.

Bir öpücük çalmadan önce, “Emin misin?” diye sordu. Eğer dudakları vücudumdaki irade gücünün tamamını çalıyor olmasaydı, berbat özgüveniyle dalga geçermiş gibi sırtıtabilirdim. Sanki benim onu sevmemi *istiyormuş* gibiydi. Kendimi uçurumdan aşağıya atmam için bana meydan okuyordu ve kısa bir anlığına meydan okumasını kabul etmeye karar verdim. *Hodri meydan, Beck.*

Ellerim onun boxerını aşağıya itti ve hemen ardından benim de iç çamaşırım inişe geçmişti. Gayet soyunuktuk ve ben fazla içine kapanık hissetmemek için, epey çaba harcadım.

Onun teninin benimkini tüketmesine ve beni oturma odasının duvarına bir kez daha yaslamasına izin verdim. Ama bu sefer beni elleriyle sıkıştırmamıştı. Öpücükleri boynumdan aşağıya, her bir göğsümü ağzına alarak ve dilini meme uçlarımda dolaştırarak karnımın altına doğru indi. Vücudum ağzına uygun kavisler çiziyordu. Heyecandan titreyen tenimde diliyle yol çizerek karnımın altını öptü. Dizlerinin üzerine çökünceye kadar alçalmaya devam etti, sonra bana bakarak arsızca gülümsedi.

“Sanırım seni en çok bu açıdan görmeyi seviyorum,” dedi ve ben, ne gördüğünü hayal etmeye çalıştım. Yüzü karnımın tam altındaydı. Karnım ve göğüslerim engebe oluşturuyorlardı. Vahşi çilek sarısı saçlarım yüzümün iki yanından sarkıyordu ve ben ona doğru bakıyordum.

Başını eğip bir kez ve yavaşça, ona en çok ihtiyacım olan noktaya gelmeden hemen önce durarak oramı yalarken onu izledim. O duyarlı kısım boyunca diliyle yol çizişini izlerken ağzım açık kaldı. Tanrım. Sonra dilini biraz daha aşağıya kaydırırken gözlerimi yakaladı. Gözlerine bakmak bir başka meydan okuma gibi hissettirdi. Günahkâr ve kendinden emin görünüyordu ve ben gözümü bile kırpmadım.

Hassas noktaya yaklaşarak her daire çizdiğinde, dilimi ağzımın köprüsüne doğru kıvrarak onu izledim. Dilinin değdiği tenimin her noktasından ürpertiler yayılıyordu. Ellerim duvara yaslanıp çaresizce düz duvarı kavramaya çabaladı. İçime girmesini iyice arzuladığımdan emin olmak için, nihayet dilini yavaşça ve kışkırtarak klitorisimin üzerinden geçirdi. Durumu eşitlemek için bir şey yapmak istiyordum, ama hiçbir şey bulamıyordum. Dizlerim titremeye başlayınca Beck, başını kaldırıp ukala bir sırıtişla bana baktı.

Neye ihtiyacım olduğundan emin olamayarak ellerimin

tümseğini gözlerime bastırarak, “Beck,” diye inledim. Ağzının durduğu yerden oynamasını istemiyordum, ama beni duvara doğru bastırırken topuklarımı sırtına saplamak istiyordum. Caroline’ın asla yaşayamadığı şeyleri tecrübe etmek istiyordum. Bana gümüş bir tepsiyle sunulan hayatı boşa harcayamazdım. Duyduğum bir hışırtyla ellerimi gözlerimden indirdiğimde Beck’in kendisine kondom takmakta olduğunu gördüm. Bunu yapmak için öne eğildiğinde karnı bükülmüştü ve ben aptal gibi bakakalmıştım. Hayatımda gördüğüm en seksi ve en korkunç şeydi. Neyi kabul ettiğimden emin değildim ve şimdi bu şey olmak üzere olduğundan, korkudan kanım dondu ve kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Ellerim titrerken saçma sapan konuşarak, “Beck, bu canımı yakacak, yakacağını biliyorum,” dedim. “Lanet olsun.” Sonra gülmeye başladım, çünkü bekâretimi yitirmek üzereyken söylediğim söz lanet olsundu. Bunun daha romantik olması gerektiğini sanıyordum ve ben bu romantikliği mahvediyordum. Sinirlerimi altüst etmeye çalışmıştım ama bu işe yaramamıştı. Kendi beynimin içinden çıkamıyordum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Beck, vücudumu ellerinin arasına almış, beni giysi yığınınımızdan uzağa götürüyordu. Beni bir eşikten geçirip yatağının üzerine sırtüstü yatırırken vücutlarımız birbirine yaslıydı. Başım yastıklar denizinin üzerine düştü ve yüzüme zapt edilemeyecek kadar büyük bir tebessüm yayıldı. Etrafımı yeni yıkanmış çamaşır kokusu sardı.

“Bunu yavaş ve kolay yoldan yapacağız, Abby. Sen titrerken seni duvara yaslayarak yapmayacağım.” Buna itiraz edemedim. Benim esprili, sersem Beck’im gitmişti. Bu Beck, bana saldırmak üzereymiş gibi görünüyordu, gözlerimi koyu ela gözlerine dikerek yutkundum.

Üzerimde emekleyebilmek için biraz aşağıya doğru kayarken hâlâ sertti ve kondomu gururla takıyordu. Teni tenime her değdiğinde aramızdaki elektrik akımı tamamlanıyordu ve tenimizin çatırdadığının duyabiliyordum. Göğsü dizlerime yaslandı, ağzı kalça kemiğimi ve belimin alt kısmını buldu. Dudakları, değdiği her bir sinir ucunu kışkırtıyordu. Ellerim çarşafı pençe gibi kavradı. Nevresimlerin rengine veya odayla ilgili herhangi bir detaya bakmamıştım bile. Var olan tek şey, bilincimin sınırları içindeydi.

Eli uyluklarımda gezindi ve parmağı, ne kadar hazır olduğumu görmek için içime girdi. Çok seksi bir hareketti ama aynı zamanda korkudan aklım çıktı.

“Ah, Beck,” diye mırıldanınca başını kaldırıp bana baktı. “Çok heyecanlıyım... gerçekten, ama aynı zamanda ağlayabilir veya kusabilirim.” Dudaklarım esprili bir somurtmayla kıvrıldı.

Bu hazır olmakla ilgili değildi. Son derece hazırdım ve bekâretimi kaybetme konusunda oldukça kararlıydım, ama beynim susmuyordu. Ânı yaşayamıyordum.

Yüz hatları rahatladı ve koyu gözleri tekrar eskisi gibi aydınlandı. “Belki de bunu çok fazla ciddiye alıyoruz.”

“Belki de... yani penisinin içime sığacak kadar olduğunu biliyorum, ama biraz fazla... *büyük* görünüyor.”

Alnını benimkine yaslayarak bir kahkaha patlattı. “Sığacak, Abby.”

Güldüm. “Bana gevşek mi diyorsun?”

Hafifçe dudaklarımı dişledi. “Çok komiksin.”

Alnını alnımın üzerine bırakınca vücudunun ağırlığını üzerime verdi. Mükemmel konumdaydık. Kalçaları son derece kışkırtıcı bir biçimde benim kalçalarımı yatağa bastırı-

yordu. Ağzıyla ağızımı kavradı ve diliyle kalçaları aynı ritimle hareket etmeye başladı. Beni çıldırtıyordu.

“Tamam, tamam, bunu yapmanı istiyorum. Lütfen.” Nefesim hızlandı ve kalbimin Beck’in göğsünü dövdüğünü hissettim.

Bana bakarak sırttı. Gözleri bakışlarımı yakaladı ve bedenlerimiz arasından uzanıp penisinin başını içime sokmaya başladı. Bu yabancı ve çok, çok büyük hissettiriyordu, ama sonra fark ettim ki vücudumdaki her kası sıkıyordum, buna çenem de dahildi.

Beck, ağırlığını üzerimden kaldırdı, ama ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Rahatla, Abby. Rahatla.” Kelimeleri tatlı ve yumuşaktı ve kendimi onun yönlendirmelerini izlerken buldum. Derin bir nefes aldım ve içime bir santim daha girdi. Derin bir nefes daha.

Canımı müthiş yaktı. Televizyon ve filmler çok yanılıyor. Tenim yırtılıyor gibi hissettim ve nefes alamadım. Sadece şiddetli acıya konsantre olabiliyordum.

“Beck, bilmiyorum. Bilmiyorum,” deyip durdum, çünkü ne olması gerektiğini bilmiyordum. İyi hissetmiyordum ve bunun kısır döngü olduğunu biliyordum. Sancı kendimi kasmama yol açıyordu ve ben kasıldıkça canım daha çok yanıyordu.

Beck beni sakinleştirmeye ve düzensiz kalp atışlarımı yatıştırmaya çalışarak, “Abby,” diye fısıldadı. “Benimle kal, Abby, nefes al ve rahatla. Bedenin buna hazır. Kondom yeterince kaygan, ama rahatlamam lazım.”

İtiraz edip canımın ne kadar yandığını söylemek üzereydim, ama sonra derin bir nefes aldım ve o anda sancı azalmış gibi geldi. Yarisına kadar içime girmişti ve en zor kısmı bitmişti. Her nefes aldığımda sancı biraz daha hafifledi. Beck

boynumu öpüp kalçalarımı biraz daha açmam için beni ikna etti ve parmaklarını, içime girdiği yerin hemen üzerinde dairesel olarak gezdirdi. Önümde yepyeni bir zevk dünyası belirdi. Bana bunu yapıyor olmamızın asıl sebebinin hatırlatıyor. İçime kayarken beni ovalayan parmaklarının hissi beni yıldırım gibi çarptı ve onun adını haykırdım. Kontrolsüz ve yüksek bir sesle.

“İşte böyle, Abby. Sana dokunmama izin ver.” Kelimeleri büyülüydü. Parmakları büyülüydü.

“Houdini gibisin,” diye gürledim ve boğuk bir kahkaha attı. Artık canım acımadığından, olayı abarttığım için aptal gibi hissettim.

“Canım çok acıdı.” Yanaklarımda kuruyan gözyaşlarımı hissettim. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Hareket etmeyi bırakıp bana baktı. “Hâlâ acıyor mu?”

Kollarımı sırtına dolayıp tırnaklarımı tenine sürttüm. Bunu kanatacak kadar sert yapmamıştım, ama artık canımın yanmadığını anlamasına yetecek kadar sertti.

Tek bir tatlı inlemeyle kendini içime tamamen itti. Onun içimdeki varlığının duygusuna alışmaya çalışarak başım geriye, yastıkların üzerine düştü. Tamamı, bedenimin her noktasına baskı uyguluyordu.

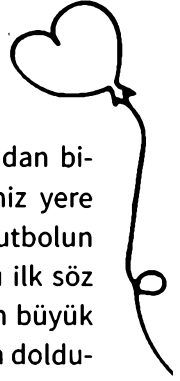
Bir dakika sonra beni incitmeyecek bir hızda kalmaya özen göstererek kalçalarını sallamaya başladı. Vücut sıvılarımızla kayganlaşmış parmaklarını klitorisimi, içimi altüst eden o noktanın sınırlarında dairesel hareketlerle nazikçe sıvazlıyordu. Parmağını bir kez daha gezdirip ben küçük parçalara bölünerek patlayıncaya kadar ben de kalçamı yukarıya doğru kaldırıp kendimi ona daha da bastırarak eşlik ettim. Geçen seferki gibi değildi, içimde o varken gelmek daha şehvetliydi. Bu seferki orgazmım daha şiddetliydi ve daha uzun

sürmüştü, sanki vücudumun, zevki mümkün olduğunca uzatabilmek için tutunacağı bir şey vardı.

Üzerimde daha hararetli gidip gelmeye devam ederken, kendimi, “Beck,” diye inler halde buldum. Kendimi hâlâ dar hissediyordum, ama artık Beck’in hareketleri canımı yakmıyordu. Vücudum onu memnuniyetle kabul ediyordu ve yüzü tam kontrolden tam mutluluğa dönüşürken merakla onu izledim. İçime kendini sertçe bastırarak geldi. Karın kasları ikiye katlanmıştı ve gürlemesi o kadar seksiydi ki, neredeyse ikinci kez zirveyi görecektim.

Her heceyi bir aşk fısıltısıymış gibi uzatarak, “Kutsal Cehennem, Abby,” diye inledi. Ağırlığının bir kısmını üzerime bıraktı ve ben, her şeyi aynı anda hissederek tavanı izledim, ama en çok hissettiğim şey, bu çocuğa tüm kalbimle âşık olduğumdu.

Yirmi Birinci Bölüm

Dolayısıyla, yolculuğun başlangıç saati planladığımdan biraz daha geç oldu, ama gene de gitmek istediğimiz yere akşam yemeğinden önce vardık. Odessa, Teksas. Futbolun yuvası. Futbol. Ve daha çok futbol. Araba yolculuğu ilk söz konusu olduğunda, Odessa'ya gitmek yolculuğun en büyük amacıydı. Diğer her şey hava cıvaydı. Beck tarafından doldurulmuş gerçekten hoş hava cıva. Kül kabım olmadan seyahat etmek bana daha önemsiz gelmişti, ama kırdığıma pişman değildim. Kap, boyunduruğumun sembolü gibiydi ve şimdi gittiğine göre, kendimi özgürlüğe bir adım daha yakın hissediyordum.

Beck, yolculuğumuzu ayrıntılarıyla planlayabilelim diye arabayı geç saate kadar açık olan bir mağazanın park yerine çekip, "Peki, buradan nereye gidiyoruz?" diye sordu. Çantamdan cüzdanımı alıp doktorun ofisinde Alyssa'nın bana verdiği kâğıt parçasını çıkardım. Bu kâğıtla, büyük bir sorun olduğunda doktoruma, Alyssa'ya ve hastaneye ulaşabilirdim. Dikkatli kullanmalıydım.

Adres siyah mürekkebiyle bana bakarken, ben Beck'e bakmak için döndüm. Ona ilk rastladığımda taktığı beyzbol şapkasını takıyordu. Yüzü kolay okunan açık kitap gibiydi,

ağzının kenarına küçük bir tebessüm yerleşmişti. Mutluluğa ayarlıydı. Bu, Beck'in en sevdiğim yanıydı. Hayata, sanki her adımından hoşlanmamız gereken bir yolculukmuş gibi bakıyordu. Bu park yerinde oyalanmak bir ikram gibiydi, Caroline artık beni oyalamayacaktı, bu yüzden Beck'in buna kesin gözüyle bakmamasına minnet duyuyordum.

"Ziyaret edeceğimiz evin adresi bu kâğıtta yazıyor." Nasıl algılayacağından emin olamadığım için konuyu yavaşça dile getirmiştım.

Ela gözleri şapkasının tereği yüzünden bir gölgeye, bir ışığa denk gelerek kafasını salladı. "Pee... ki," diye cevapladı, belli ki daha çok açıklama bekliyordu.

"Kanunları çiğnemek üzereyiz, ama anlarsın, bu o kadar da büyütülecek bir şey olmasa gerek. Sadece anacaddeye çık, oradan da..."

"Dur biraz. Kanunları çiğnemek? Nasıl? Bu insanlara karşı yasaklama emrin falan mı var?" diye sordu, şakayla karışık.

Camper yola koyulurken, Beck'e kızgınlıkla bakarak, "Sen beni ne sanıyorsun?" dedim.

Park yerinden çıkıp sola dönerken, "Seksi, biraz işlevsiz bir kız," diye cevap verdi.

Yorumunun ilk kısmına gülümseyip geri kalanını duymazdan gelmeye karar verdim. Müziğin itirafımı boğması umu-duyla lafı geveleyerek, "Çocuğun ailesini göreceğiz, bilirsin, kalbini bağışlayan çocuk," diye cevapladım.

"Ne! Aileyi mi ziyaret edeceğiz? Geleceğimizi biliyorlar mı?"

Elimle havayı keser gibi bir hareket yapıp onu susturdum. "Bunlar küçük detaylar. Onlara bir şey söylemeyeceğim. Vücuduma oksijenli kanı pompalayan kalbin sahibi olan çocuğun ailesini tanımaya hakkım olduğunu düşünüyorum."

Kâğıtta yazan adresi telefonuma girdim ve Beck'e yarım mil sonra sola dönmesini söyledim.

"Peki, tam olarak ne yapacağız?"

"Belki önce biraz bilgi toplarız," diye cevap verdim, bu planın ne kadar işleyeceğini hiç bilmiyordum.

Beck nazikçe, "Aileyle irtibat kurmanın bir yolu yok mu?" diye sordu.

"Evet, Bay Ahlaki Pusula. Bunun yolu var, ama sonsuza kadar sürer, yine de ailenin iletişim kuracağının garantisi yok."

Trafik lambasında durmak için yavaşlarken, "Olayı evlat edinme gibi gösteriyorsun," dedi.

Homurdanıp telefonumdaki küçük haritaya baktım. Evden sadece birkaç dakika mesafedeydik. Acaba evde olacaklar mıydı?

Filmlerdekine benzer güzel bir banliyönün sokağına park edene kadar sustuk. Bazı evlerin çimliğinde araba lastiğinden yapılmış salıncak vardı ve çoğu bahçe beyaz piket çitle çevriliydi.

Ben kaldırımdaki numaraları takip ederken Beck, "İyi bir aileyle karşılaşacakmışız gibi görünüyor," dedi. 1039, 1041, 1043... 1045.

"Dur! Ev bu!" Krem rengi panjurları olan, parlak kırmızı kapılı bir evi işaret ettim. Çitin etrafı sarmaşıkla güzelce sarmalanmış bungalov tarzı bir evdi. Garaj yolunda iki araba duruyordu: bir Pirus ve bir tür SUV.

"Çevreye önem veriyorlar."

Beck sırtıp bana bakmak için kafasını çevirdi. "Pirus'ları olduğu için mi?"

Gözümü evden alamayarak yarım tebessüm ettim. "Geri

dönüşüm yaptıklarına iddiaya girerim. Eminim oğulları okulun geri dönüşüm komitesinin başkanıydı.”

Beck’in gülüşü düştü. “Daha lisede miydi?”

Bunu yapma, Beck, demek istedim. Duyguların planımızı mahvetmesine izin veremeyiz. “Evet, son sınıftaymış.”

Beck, ince bir çizgi haline gelinceye kadar dudaklarını sıktı, sonra eve döndü. Bir an sonra arka kapı açıldı ve top sakallı, orta yaşlı bir adam koşar adımla etrafından dolaşıp Pirus’a bindi.

Adam görüş alanımıza girer girmez, “Saklan!” diye bağırdım, koltuğumun yanındaki kolu çekip geriye doğru yatırdım. Bildiğim kadar yatırdım. Beck inledi ama dediğimi yaptı, ikimiz de adamın görüş alanından neredeyse tamamen çıktık.

“Bu saçmalık. Adam ikimizi de tamamen gördü.”

Pes etmek istemeyerek gözlerimi sımsıkı kapattım. “Hayır, adam gidiyor. Hadi adam yokken gidip karısıyla konuşalım.”

Daha Beck olayın aksini savunamadan arabadan inmek için hareketlendim. Ama ayakkabım arabanın kapısına takıldı, çünkü arabadan yuvarlanarak inmeye alışkın değildim. Vücudumun yarısı hâlâ arabanın içindeyken yüzüm çimlere gömüldü.

Neyse ki Beck, gülmekten histeri krizine yakalanmadan önce nasıl olduğumu sormayı akıl etti. “Senden berbat bir casus olurdu.”

Ağzımdan çimleri toplarken, “Ah, lütfen! Saklanmanı söylemeseydim yakalanacaktık,” diye karşılık verdim. Çabucak yolun karşısına geçtik. Pek fazla vaktimizin olmamasından korkuyordum. Belki de kocası, buz falan almak için hemen köşedeki bakkala kadar gitmişti.

Kapının açılmasını beklerken etrafı kolaçan ettim. Çimler

yeni biçilmişti ve ön bahçeye saçılmış oyuncaklar vardı. Ön kapı açıldığı esnada parlak kırmızı bir vagonu inceliyordum.

Tatlı bir ses, “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. Dönünce, açık kahverengi saçları başının üzerinde dağınık topuzla toplanmış bir kadın gördüm. Bej rengi sade bir pantolon ve düğmeleri açık bir gömlek giyyordu.

Beck, “Ah, merhaba,” diye başladı, ama sözünü kestim.

“Merhaba. Ehm, bunun tuhaf göründüğünü biliyorum, ama arabamız bozuldu ve ikimizin de telefonumuzun şarjı var. Yani yok. Düünden beri kampta olduğumuz için *şarjı yok*. Telefonunuzu kullanmamız mümkün mü acaba?” Aklıma gelen muhtemelen en kötü yalandı, ama kadının bunu çok eşelememesini umuyordum. Suçlulara benziyor muyduk? Beck’in şapkasını çıkarttırmalıydım. Acaba uyuşturucu satıcısına benziyor muydu? Genelde hayır, ama gözucuyla bakıyordum da, çete üyesi olabilecek kadar yapılıydı.

Kadının yüz ifadesi şaşkınlıktan merhamete döndü. “Ah, vay, elbette, içeri gelin. Telefonu getireyim.”

Aniden ezici bir suçluluk duygusuna kapıldım. İnsanlara bu kadar güvendiği için ona bağışlamak istedim. Beck, biraz işlevsiz olduğumu söylemişti; bu zavallı kadının bizi içeriye almaması gerekirdi. Kadın bizi oturma odasına kadar götürdükten sonra bize döndü. “Siz ikiniz buralardan mısınız?” diye nazikçe sordu, telefonu bulana kadar havadan sudan konuşmak istiyordu belli ki.

Beck’in güdümlene becerilerine güvenmiyordum. Bu görev bendeydi. “Öyleyiz, ama daha yeni taşındık.” Dilimi tutmaya çalışarak duraksadım, ama işe yaramadı. Ya şimdi ya hiçti. “Ama Colby’yi tanıyorduk.”

Kadının eli ağzına doğru uçu. “Ah, hayır, çok üzgünüm. Lütfen oturun, size içecek bir şeyler ve telefonu getireyim.”

Kadın odadan çıkar çıkmaz Beck kolumu kavradı. “Abby, ne yapıyorsun? Bu hiç zekice değildi,” diye sessizce tısladı. Sanki daha yeni bir banka soymuşum, sonra da rehinelerle içeride sıkışıp kalmışım da ne yapacağımı bilmiyormuşum gibi hissederek ellerimi salladım. Sakin nefes almaya çalışarak, “Tamam. Tamam. Üzgünüm. Ne yapacağımı bilmiyordum,” diye fısıldadım.

Elinde iki bardak limonata ve telefonla içeriye giren kadın, “İşte buyurun, siz ikiniz,” dedi. Limonata. Kahrolası kadın, biz seni manipüle etmeye çalışırken bize şekerli içecekler verme!

Beck içeceklere yardım etmek için fırladı, sonra da telefonu aldı. “Ben gidip... çekici çağırayım,” diye geveleyince kadın ona tuhaf tuhaf baktı.

Beck bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca kadın oturup yanındaki kanepede minderini kabarttı. Nazik bir sesle, “Colby’nin okuldan arkadaşları mıydınız?” diye sordu. Kadının yüz hatlarını inceleyerek, bir ergen olsa nasıl görünürdü diye tahmin etmeye çalıştım, ama maalesef başaramadım. Colby’nin neye benzeyebileceği konusunda hiçbir fikir edine-memişim.

“Ee, evet,” diye yalan söyledim, sonra da limonatadan koca bir yudum aldım. Yutkunduktan sonra, “Yani, onu tanırdım, ama arkadaş değildik,” diye ekledim. Onun annesine mecbur olduğumdan daha fazla yalan söylemek istemiyordum.

“Sizde hiç fotoğrafı var mı?” diye sordum.

Yüzünden geçen ifadeyi fark etmemek imkânsızdı. “Ah, şey, hayır, yok.”

Garip.

Kafamı sallayıp aslında onu hiç tanımadığımızı belli etmeyecek başka bir soru bulmaya çalıştım.

“Bana ondan biraz bahseder misiniz? Tabii sizin için çok acı verici olmayacaksa?” Bu sorumun kırmızı bayraklı alanın neresinde konuşlandığı konusunda bir fikrim yoktu, ama kadının kaşlarını çatıp elindeki limonata bardağını tezgâhın üzerine koydu.

Gözlerime bakmadan, “Onunla aynı okula gittiğinizi söylediğinizi sanmıştım,” dedi. Bunu kolaylaştırmayacaktı ama onu suçlayamazdım.

Bir anıyı hatırlamış gibi, “Basketbol takımındaydı, bunu biliyor muydun?” diyerek gülümsedi. “Takımın yıldızıydı ve bütün kızlar ona âşık, bunu bildiğinden eminim.” Göz kırptı.

Gülümseyip bunlar eskidendi der gibi başımla onayladım. Demek sporcuydu.

“Çok vericiydi. Herkes kocaman bir kalbi olduğunu söylediler.”

Limonata genzime kaçtı, duru sıvıyı sehpasının üzerine püskürttüm.

“Ah, tatlım, iyi misin?” Ben ayağa fırlamadan hemen önce uzanıp sırtıma vurdu.

Elimin tersiyle ağzımın kenarında kalan limonatayı sildim.

“Çok özür dilerim. Gidip peçete alayım.” Mutfağa doğru fırladım, sonra kadının onayı olmadan evinde sağa sola koşuşturmanın ne kadar yanlış olduğunu fark ettim. Peçetenin yerini bilmiyordum ve kadının “kalp”le ilgili yorumu yüzünden hâlâ başım dönüyordu. Kadının o deyimini kullanma ihtimali neydi? Bu kaderdi. Onunla tanışmam gerekiyordu.

Ayaklarımın üzerinde geri dönüp tekrar oturma odasına doğru koşarken, “Hanımefendi,” diye söze başladım. “Colby benim organ bağışçım. Bana kalbini verdi. Oğlunuz hayatımı kurtardı.”

Kadın, sehpayaya uzanmış, bazı kâğıtları döktüğüm limonatanın yolundan çekiyordu. Sözümü bitirince kadın bakışlarını bana doğru kaldırdı, hayalet görmüş gibi bakıyordu. “Ah, tatlım. Ben Colby’nin annesi değilim. Colby öldükten kısa bir süre sonra ailesi Odessa’nın dışına taşındı.”

Ne?

Omuzlarım yenilgiyle çöktü ve kadının havlusu elimden sehpanın üzerine düştü. Taşındıklarını söylerken ne demek istemişti? Neden hâlâ yeni adreslerini hastaneye bildirmemişlerdi?

“Ne? Nerede olduklarını biliyor musunuz?” Hemen elimle ağzımı örttüm. Kahretsin. Bu kadın sıradan bir yabancıydı. Yalan söylemişim, limonatamı dökmüştüm, şimdi de hiç tanımadığım birinin karşısında ağlıyordum.

“Hiçbir fikrim yok. Kimseye söylemediler. Ben komşulardan biriydim. Onlar gidince, burası daha geniş olduğu için ailemle birlikte buraya taşındık.” Onun Colby’yi içermeyen ailesi. Bu da neyin nesiydi böyle.

Ön kapı açıldı. Beck sarsakça, “Tamam, Abby, çekici yolda, ama sanırım ben sorunu hallettim. Anlaşılan alternatör, ateşleme kablosuyla kısa devre yapmış. Bagajdaki yedeğiyle değiştirdim,” dedi. Gerçekten berbat rol yapıyordu. Söylediklerinin herhangi bir anlama geldiğini sanmıyordum.

“Colby’nin ailesi burada yaşamıyor. Bu kadın onun annesi değil,” diye mırıldandım, gözyaşlarımın gözlerimin arkasından biriktiğini hissedebiliyordum. Ona bakamıyordum bile. Beck yüzünü buruşturdu, bana doğru gelmeden önce kadına özür dilercesine bir bakış attı. Kollarını bana sarıp yüzümü kolunun kıvrımına gömdü.

Kulağıma, “Çok üzgünüm, Abby,” diye fısıldadı.

Üzüntümü saklamaya çalışarak, “Önemli değil,” dedim,

ama bu, ben hazine avındayken aradığım şeyin benim habirim bile olmaksızın çalınması gibi bir histi. Tünelin sonunda ki bu ışığa ihtiyacım vardı. Beck'i eyaletin öbür tarafına bir hiç için sürüklemiştim. Ne büyük bir zaman kaybı.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Beck'ten uzaklaşarak kadına, "Peki, Colby'yi gerçekten tanımıyor muydunuz?" diye sordum. Kadının, Colby'nin kocaman kalbiyle ilgili anlattıklarının gerçek mi yoksa uydurma mı olduğunu merak ediyordum.

Kadın, kaşlarını çatıp gözlerime bakmadan başını hayır anlamında salladı.

Başımı sallayıp havluyla sehpadaki limonatayı silmek için eğildim. Kadının evine dalıp ona yalanlar söyledikten sonra en azından bu kadarını yapabilirdim.

"Ah, bakın aklıma ne geldi! Birkaç ayda bir gelen yerel bir gazetemiz var. Toplumsal olayları takip edebilmek için onları küçük bir klasörde biriktirim," başını salladı, "bazılarında Colby'yle ilgili haberler olmalı. Durun gidip getireyim."

Kadın aceleyle mutfığa seğırtip birtakım kâğıtları kurcalamaya başladı. Başımı kaldırıp tekrar Beck'e bakmadan önce, dökülen limonatanın tamamını emmiş olan havluyu inceledim. Beck, endişeli gözlerle bana bakıyordu, ona çarpık bir gülümsemeyle cevap verdim, hemen oracıkta alaşağı olmayacağımı göstermek istiyordum. İkimiz yalnız kalana kadar bekleyecektim.

"Gerçekten de çekici çağırdın mı?" diye sordum.

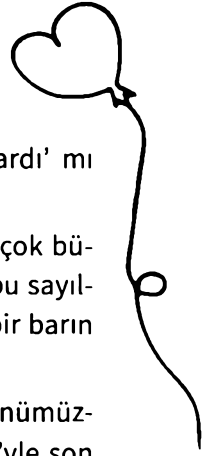
Eliyle yüzünü sıvazladı. "Hayır ve bu konuda yalan söyledim için kendimi berbat hissediyorum."

Kadın, iki eliyle dikkatlice taşıdığı bir klasörle tekrar oturma odasına girerken, "İşte burada!" diye şakıdı. Elindekileri bana uzatıp, "Bunlar almanız gerektiğini düşündüklerim,"

R. S. Grey

dedi. Tereddüt bile etmedim; elindekileri alıp kadını sıkıca kucakladım. Ona yalan söylediğim için suçlu hissediyordum, oysa bana amacıma ulaşmam için bir şans daha veriyordu. Colby'yi tanımam gerekiyordu. Bana kocaman kalbini veren çocuğu tanımalıyım.

Yirmi İkinci Bölüm

Beck, kaşlarını kaldırarak, “‘Çok büyük bir kalbi vardı’ mı dedi?” diye sordu.

Ellerimi önlüğe silerken, “Teknik olarak, ‘Herkes çok büyük bir kalbi olduğunu söylerdi,’ dedi, yani aslında bu sayılmaz bile,” diye açıkladım. Odessa’da sıradan, kötü bir barın bir bölmesinde gözlerden uzaktaydık.

Klasörün içeriği, beni araştırmaya teşvik ederek önümüzde serili duruyordu. Üzerine bir şey döker de Colby’yle son bağlantımı mahvederim korkusuyla yemeğimizi bitirinceye kadar klasörün içindekileri okumak istememiştim.

Toplam üç tane haber kupürü vardı. İlk ikisi halk festivali veya okul sporuyla ilgili ön sayfa haberlerinin ortasındaydı, ama üçüncüsü ön kapakta bir çocuğun kocaman siyah-beyaz fotoğrafı vardı: Colby. Okul resmi olduğu belliydi. Arka planda o bulutlu sahne vardı ve tebessümü sahteydi, poz için sahte bir gülüştü. Resmin altındaki başlıkta büyük harflerle “Mahallemiz En Büyüklerinden Birini Kaybetti” diyordu. Başlıkla oyalanmamaya çalıştım.

Birasını bitirdikten sonra Beck, “Üniversitelerarası Kümede başlık yazma yarışmasına katılmıştım,” dedi. Sanırım gazete kupürünü o da görmüştü.

İçerinin loş ışığında, kaşlarımı çatıp aklım karışmış bir halde ona baktım. Bir elini masaya koymuş, diğerinin parmaklarını seksi bir şekilde dağılmış saçlarının arasından geçiriyordu.

Şaşkın bir tebessümle, “Gazete başlıkları gibi başlıklar mı?” diye sordum.

“Evet.”

Sataşmayla karışık yarı bir tebessümle, “Böyle bir şeyi kim yapar ki?” diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı. “Kinayeli Kız, Güçlü Kahramanı Yanlış Anlar.”

Başımı geriye atıp kahkahayla güldüm. “Dur bir dakika, aliterasyon nerde?”

Beck başıyla onaylayıp hemen düzeltme taptı. “Kinayeli Kız Tatlı...”

Araya girip, “Serseriye keser,” diye tamamladım.

Gözlerini kısıp birasının ağzıyla beni işaret etti. “İşte bu. Şuna bak. Çok yaratıcı, Bayan Mae. Yarışma takımımda seni görmekten zevk duyardım.”

Gizli bir tebessümle, “Peki, kazandın mı?” diye sordum.

Canlandırma yaparak, “Bu ne Kibir! Uyuklayan Domuz Horluyor, Eyalet Şampiyonasını Kaybetti,” diye nakletti, kocaman tabeladan okurmuş gibi elleriyle havada yay çizerek. Sınırdınız ki yarışma dört yıl önce değil, daha o sabah yapılmış.

Gülmekten kendimi alamadım. Bu çok fazlaydı. “Bununla mı kazandın?”

“Ben bu başlığı okurken kadınlar sahneye iç çamaşırlarını fırlattılar.” Birasından bir yudum alırken sırtıttı.

“Hadi canım sen de.”

Ben ilk kupürü elime alırken, “Lisedeyken ne yaptın?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” diye cevap verdim.

Çenesini sıvazlayıp, “Hiçbir şey mi?” dedi.

“Hiç. Üçüncü sınıftayken annemler beni okuldan aldılar.” O zamanlar hayattan beklentimin ne kadar kasvetli göründüğünü hatırlayarak, “Kalp naklinin yapılması gerektiğini anladıklarında,” diye açıkladım. “Ondan önce hiçbir şeyde yer almazdım.” Omuz silkip elimdeki habere göz atmaya başladım. Beck de başka bir kupür aldı ve ikimiz, Colby’nin adını arayarak sayfaları inceleyerek sessizce çalışmaya başladık.

Klişe bir kasaba olayından diğerine geçerek göz atmaya devam ettim: Kermes, Kuruluş Günü Karnavalı, Belediye binası toplantıları. Sonra nihayet Odessa Ortaokulu’ndan Odessa Lisesi’ne kadar sporla ilgili her şeyi içeren küçük bir bölüme rastladım. Sayfanın altında basketbol atışından çekilmiş küçük, pütürlü bir fotoğraf vardı. Makaleyi aradığım isme rastlayana kadar taradım. “*Colby Brubaker, iyi oyuncularla oluşan takımı şampiyonluk sezonuna taşıdı.*” Maalesef puslu resimde hangisinin o olduğunu ayırt etmek imkânsızdı.

“Bu kısım basketbol başarılarını içeriyor. Sanırım bayağı iyiymiş.” Beck de okuyabilsin diye kupürü işaret ettim. Nasıl öldüğünü merak etmekten kendimi alamadım. Çok sağlıklı gibi görünüyordu.

Beck başını sallayıp parmağını kupürde bir noktaya bastırdı. “Milli Şeref Topluluğu’yla yaptığı çalışmalarla ilgili bir şey buldum. Görünüşe göre üç yıl boyunca peş peşe liseye kan bağışında bulunmuş.”

Bunu değerlendirmeye alarak başımı salladım ve ortada duran haber kâğıdını aldım. Aradığım şey buydu. Colby’nin

bir tür yarı kahraman olmasını istiyordum, değil mi? Ama dürüst olmak gerekirse, Colby'nin topluma olan katkılarının aslında benim beklentilerimin de ötesinde olduğunu öğrendiğimde beni yıkan duygunun aynısıydı. Oylama yapılsaydı, insanlar benim değil de Colby'nin yaşamasını seçerler miydi?

Ellerim kucağıma düştü ve mavi askılı elbisemin üzerinde duran ellerime baktım. Yenilgiyle gelen huzuru düşünerek başparmağımın tırnağından kalkan ojeyi yoldum. Bir hayatın ömür boyu bana dadanmasına izin verebilir ya da onu ömür boyu kendimle bir yük olarak değil, bir tılsım olarak taşımaya karar verebilirdim.

Colby'nin nasıl öldüğünü okumaya gerek duymadım. İki dakika öncesine kadar bütün detayları öğrenmek için her şeyi yapardım, ama şimdi? Şimdi bu zavallı çocuğun ölmüş olduğu gerçeğini eşelemenin bir anlamı kalmamıştı. Yapmam gereken tek şey, bu kalbi, Colby'nin kullanılmasını istediği şekilde kullanmaktı.

Beck'e bir şey söylemeden yerimden kalkıp bir barmen aradım.

Titrek bir sesle, "Burada karaoke yapıyor musunuz?" diye sordum. Boncuk gözlerine bakmaya cesaret ederken parmaklarım elbisemin kenarıyla oynuyordu.

Yaşlı, iriyarı adam bana şüpheli gözlerle baktı. "Burada karaoke yapıyormuşuz gibi mi görünüyor, hanımefendi?"

Buna karşı geledim. Bar, yorgun, güneşte kavrulmuş, uzun bir günün yükünü üzerinden atmaya çalışan müşterilerle doluydu. Karaoke gecesinden çok, eski zamanlardaki kovboy barlarını andırıyordu. Barmene geri dönüp yakasındaki isimliği okudum: Dave.

“Dave, bir kerelik olsa nasıl olur?” Yalvaran bir tebessümle baktım. Güvenli sınırlarımı aşmaya çalışıyordum ve eğer buradan bunu yapmadan çıkarsam, bir daha asla aynı cesareti toplayamazdım.

Başını yavaşça olumsuz anlamda salladı, gözlerime bakmaya tenezzül bile etmemişti. Barmen bir müşterisi için bira alırken barın kenarını tutup onu izledim. Pes edecek miydim? Hayır. Odessa’dan bu şekilde ayıramazdım. Benimle işbirliği yapmayacaksa başka seçeneğim yoktu. Arkamı dönünce Beck’in oturduğu yerden bana şüpheli gözlerle bakmakta olduğunu gördüm, sonra son bir derin nefes alıp barın üzerine çıktım.

Dave, aşağıya inmem için bana bağırdı ama ben dinlemedim. Yüzümü kalabalığa döndüm. On küçük Teksaslı müşterinin hepsi ve bir hayran olunası Beck, saygıyla korku karışımı bir tebessümle bana baktılar.

“Ee, herkese merhaba.” Sadece birkaç konuşmaya ara vermişti ama selamlamamın ardından bütün bar tamamen sessizliğe büründü. Nasıl bir bar en azından arka planda hafif bir müzik çalmazdı ki? “Sizin için küçük bir şarkı söyleyeceğim.”

Dave, elindeki havluyu bara, ayaklarımın yanına fırlatarak, “Hemen aşağıya in!” diye bağırdı. Beck oturduğu yerden kalkıp durum kötüleşirse beni tutmak için hazırlandı. İyice aşağıya çekilmiş beyzbol şapkası ve göğsünde kavuşturduğu kollarıyla epey tehditkâr görünüyordu. Barın yanında tam benim hizama gelinceye kadar yürüdü, ona bakıp gergince gülümsedim.

Bakışlarımı Dave’e çevirip en tatlı yavru köpek bakışlarımı sundum. Yalvararak, “Lütfen, çok kısa sürecek,” dedim. Puflayıp gözlerini devirdi. Anladığımı kadarıyla bu daha çok bir onaylamaydı.

Gözlerimi sıkıca kapayıp herkesi maruz bırakacağım ses yüzünden özür dilemek için derin bir nefes aldım.

Kirli floresan ışıklara bakıp, “Bu, Colby için,” diye mırıldandım.

Müziğin eşliği olmadan yüksek ve kuru bir tonla Elton John’un “Your Song” şarkısının giriş melodisini mırıldanmaya başladım. Detone olup olmayacağımdan emin değildim, ama gözlerimi kapatıp kendimi duşta yalnızmışım gibi hayal ettim. İlk sözleri o kadar yavaş okudum ki, birilerinin duya-bildiğinden şüpheliydim. Bu çok sancılı bir şeydi ve bütün vücudumun gerginlikten titrediğinin farkındaydım.

Ama sonra gözlerimi açıp Beck’e baktım. Kollarından biri karnının üzerine sarılıydı, diğeri çenesini tutuyordu. Şarkı söylemeye devam ederken sadece ona odaklanmaya çalıştım.

Hatırlatırım, hayatımda bir kez bile müzik dersi almış değilim. Ama hiç tereddüt etmeden nakarat bölümüne gelinceye kadar Elton John’un beni yönlendirmesine izin verdim. Bardaki herkese “dünyada” oldukları için mutlu olduğumu göstererek şarkının sözlerini yuvarlıyordum. Müşterilerden birkaçı ıslıkla ve el çırparak bana eşlik ettiler. Sanırım Odesa’da bile birkaç Elton John hayranı vardı.

Çok yüksek bir notaya çıkmaya çalıştığımda sesim çatladı ama bunu atlatırken güldüm. Adrenalin sayesinde mumlu bir kalkanım varmış gibi bütün utangaçlığımdan sıyrılmıştım.

Şarkının “boş ver gitsin” kısmını tekrarlamaya başladığımda bütün bar uyumsuz seslerle bana eşlik etmeye başladı. Kulağa son derece berbat geliyordu, ama şarkının sonuna yaklaştığımda bütün bar sessizleşmişti. Herkesin gözleri derin bir anlayışla bana bakıyordu. Muhtemelen hepsi Colby’yi tanıyordu. Ya da en azından duymuşlardı. Belki de bu şarkı onlara da bir şey ifade ediyordu.

Şarkı biter bitmez öne doğru eğilip gülmeye başladım. Yüksek ihtimalle benim söylediğim, şarkının en kötü seslendirilmiş haliydi, ama Beck sırtarak sessiz bir hayranlıkla bana bakıyordu. Beni tutmak için yukarıya uzandı. Elleri belimi güvenle kavradı ve bardan aşağıya kaydım, yüzlerimiz aynı hizaya gelince Beck beni sabit tuttu. Bardaki herkesin bize baktığından emindim, ama onlar yabancıydı, bu yüzden önemsemedim. Kollarımı omuzlarına koydum, ikimizin de yüzünde önlenemez bir sırıtış vardı.

Beck, alnını benimkine yaslayıp, “Harikaydın,” diye iltifat etti.

O ânı sindirmeye çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım. “Şarkının sonunda eşlik ettiğini duyduğumu sanmıyorum.”

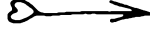
Kıkırdayıp ağzını kulağıma bastırdı. “Sana âşık olmama izin var mı?” diye sordu. Neredeyse kalbim duracaktı. Gidici olduğumu hissederek ela gözlerinin içine baktım. Ağlamak üzere olduğumdan, hiçbir şey söyleyemiyordum. Gözlerimde yaşlar birikti ve içimde kabaran mutluluğu bastırmaya çalışarak dudaklarımı kemirdim. Bakışlarımı çenesine indirip yavaşça tekrar tekrar başımı salladım.

Tepkimi öyle içtenlikle izliyordu ki, bir şey söylemem gerekiyordu. Alevleri söndürüp beni bardaki bütün nazik müşterilerin önünde öpmesine engel olacak bir şey.

“Sanırım sadece bana âşık olabilirsin, çünkü artık bir rock yıldızıyım,” diye espri yaptım, “bana âşık olmak” kısmını geveleyerek söylemiştim çünkü çok küstah görünmekten korkuyordum.

Beni bardan çekerek çıkarmaya başladığında ağzının kenarında bir gamze belirdi. Gazete kupürlerini orada, bar bölmesindeki masada bırakmıştık — ait oldukları yere. Bu şehir altın çocuklarını yeterince özlüyordu, artık ona asılı kal-

mama gerek yoktu. Beck, barın kapısını iterek açınca elimi göğsümdeki yara izine bastırıp gözlerimi kapattım. Colby'yi ömür boyu yanımda taşıyacaktım, tam da en önemli olan yerde.

Beck'e, "Daha önce hiç hırpani bir motelde seks yaptın mı?" diye sorup başımın üzerindeki strafor tavana bakarak sırtüstü uzandım. Beck kıkırdadı ve uzanıp elimi tuttu. Gülümseyip ona doğru dönmek için yattığım yerde yuvarlandım. Kaşları havaya kalktı ve ben onu şaşırttığım için içten içe kendimi kutladım. Kahverengi saçları tatlı ve dağınık bir şekilde yastığına dağılmıştı.

Ellerini sırtıma, sutyenimin hemen altına bastırdı, ben de kalçalarımı onun kalçalarının üzerinde sallayıp hafifçe varlığını hissettim. Ellerimi karın kaslarında gezdirip bana ait olan her bir kabartıyı hatırlamak için tişörtünü yukarıya doğru çekiştirdim. Neredeyse bütün üst bedeni açıkta kalana kadar çekiştirmeye devam ettim. Parmaklarım her yerde geziyordu.

Ellerim koltukaltına çok yaklaşıncaya Beck kıkırdarak, "Gıdıklanıyorum," dedi.

"Ah, affedersin," diye gülümseyip elimi yine karnının alt kısmına indirdim. Son hedef noktam olan V bölgesini gezdim. Beck'in elleri elbisemin üst kısmından içeriye girip sutyenimin kancasını bulana kadar dolaştı. Çabuk bir hareketle kancayı açınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Karnımın üzerinde dolaşan eli elbisemin altından göğsümü avuçlayınca omuriliğimden aşağıya doğru tatlı bir titreşim yayıldı.

Bütün bu zaman boyunca kalçalarımı onun üzerinde yuvarladığımı farkında olmadan, "Beck," diye inledim. İhti-

yacı olan cesaret buydu. Elleriyle iki göğsümü birden tuttu. Tırnaklarım nazikçe karnını kazıyor, kontrolü duyguların ele geçirmesine yol açıyordu. Bir dakika sonra tişörtünü kafasından çıkartabilmem için doğruldu. Sonra da elbisemi çıkartıp odanın diğer ucuna savurdu. Bunu pantolonu izledi.

Elleriyle belimi kavrayıp yatarken beni de kendisiyle beraber çekti. Göğüslerimiz sımsıkı birbirine yapıştı. Ağızlarımız buluştuğunda sıcak teni, tenimin üzerindeydi. Elleriyle saçlarımı kavrayarak ona böyle sarılmak birbirimize karışmamıza imkân veriyormuş gibi hissettiriyordu. Birlikte, tatlı bir ritim eşliğinde kalçalarımızı sallıyorduk.

Ellerimi sıcak göğsüne bastırdım. Çarpık bir tebessümle, "Üste geçebilir miyim?" diye sordum. Bu pozisyonun hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmiyordum, ama denemek istiyordum. Beck dudaklarını yalayıp başıyla onayladı, beni tutup üzerine çıkarttı. Elleri vücudumun altına kayıp beni birkaç dakika boyunca sıvazlarken ellerimi göğsüne bastırıp ağırlığımı destekledim. Uzanıp vücutlarımız tam denkleşecek şekilde elini kavradım. Sonra dudağımı ısırıp alçalmaya başladım, bunun ne kadar acı vereceğinden emin değildim. Ağırlığım tüm bedenimi ona tamamen bastırmaya yeterli değildi. Büyüklüğüne alışmak için yarı yolda durup asılı kaldım. Parmaklarım göğsünü kavradı ve aldığım zevkin ağırlığıyla başım öne düştü. Ama sonra Beck akıcı bir hareketle belimi tutup memnuniyetle dudaklarını kıvırdı ve beni kendine bastırarak tamamen içime girdi.

Duyularım beni yendi ve, "Beck!" diye çığlık attım. Kalçalarımı kavrayıp başparmaklarını etime batırdı. Parmakları uyluklarımın iç kısmında gezerken onu tamamen içimde hissetmek, aşırı hassaslaşmış tenlerimizin teması, beynimin algılayabileceğinden çok daha fazlaydı.

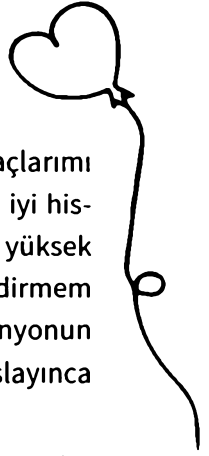
Nefes almayı veya göğsünü delen pençelerimi çekmeyi düşünemedim bile.

Hareket edemeden birkaç saniye kalakaldık. Sonra Beck ellerini yüzüme kaldırdı. Saçımı geriye doğru itekleyip çenemi yana çevirince gözlerimiz tatlı bir bakışmayla kilitlendi.

Gözlerimiz birbirine her şeyi anlatıyordu. Kelimeleri dile dökmeden bana, “seni seviyorum” diyorlardı. Beck, kalçalarını yuvarlamaya başladı, ilk başta yavaş ve şehvetliydi. Geriye doğru eğilip ellerimi dizlerine yasladım, böylece içimdeki her santimini hissedebiliyordum.

İniltileri bana ne kadar azdığını anlatıyordu. Bu iniltilerle beslenerek gözlerimi kırıştırdım, tatlı ve hızlı bir ritim tutturmuştuk. Başparmağı birkaç sürtünmeyle beni patlatan o tümseği buldu. Ama sonra yer değiştirdik, Beck bizi yuvarlayarak beni alta aldı, bacaklarımı ayırıp içimden çıktı, sonra katışıksız bir tutkuyla tekrar içime daldı. Sevişmemiz onun tercihlerine göre ilerliyordu, benden her şeyi alıp karşılığında bana ihtiyacım olan her şeyi veriyordu. İkinci orgazmım çabucak geldi, can havliyle tutunabileceğimden daha çabuktu. Saçlarını avuçlamıştım. O da benim omzumu ısıırıyordu ve birbirimizin isimlerini fısıldayarak ve o ânın hiç bitmesi için dua ederek birlikte geliyorduk.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ertesi gün, otel odasının banyosunda duş almış, ilaçlarımı içiyordum. Her şey normal görünüyordu ve kendimi iyi hissediyordum, ama ateşimi ölçünce normalden biraz yüksek olduğunu gördüm. 38.5 derece. Bunu anneme bildirmem gerektiğini zihnime not aldım, ama sonra Beck banyonun kapısını çalıp duşa girebilmek için soyunmaya başlayınca dikkatimi dağıttı.

Boxerını yere çıkartıp duşu açarken, “Hey! Burada giyinmeye çalışıyorum,” diye takıldım. Ah, o taş gibi popoyu nasıl da seviyordum. Popolardan hoşlanan bir kız olduğumu hiç bilmezdim, ama orada olsaydınız bunu siz de bir kez daha kontrol ederdiniz. Son derece seksiydi bence.

Dönüp bana kocaman bir gülücük attı ve perdenin arkasına girdi.

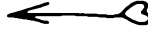
Banyo eşyalarımı tekrar çantama koyarken, “Peki, Marfa’ya gidiyor muyuz?” diye sordum.

Saçlarından sular damlatarak başını çıkardı ve, “Demek hatırlıyorsun?” diye sordu.

Onu yalnız bırakmak için dışarıya çıkarken omuz silktim.

“Yolculuğa çıkarken istediğin tek şey buydu ve Odessa pek benim beklediğim gibi olmadı.”

Neşeyle, “İstikamet Marfa!” diye bağırdı.

Marfa, kuş uçmaz, kervan geçmez bir yer, ama Odessa’dan sadece üç saat uzaklıkta. Uçsuz bucaksız çöl boyunca araba sürdükten sonra nihayet küçük, sıradan bir vaha gördük. Burası mola yerlerinin kutsal kâsesiydi. Hacca gidenlerin Mekke’siydi. Bir fast food restoranı, benzin istasyonu, hediyeleşme dükkanları ve bir çölün ortasında hayatta ihtiyacınız olmayacak ıvır zıvır vardı: lastik yılanlar, astronot kıyafetleri ve desenli yorganlar.

Mola yerindeki dükkândan aldığımız şeker paketini ona verirken, “Neden Marfa’ya gitmek istedin?” diye sordum. İçinden üç tane yeşil Sour Patch Kids aldı ve paketi geri verdi. Turuncu olanlarını bilerek bana bırakmıştı.

Beck, direksiyonda eliyle tempo tutarak biraz düşündü. “Oranın güzel bir yer olduğunu duydum, ama asıl ışıkları görmek istedim.”

Bu cümleyi anlamaya çalışarak dışarıya baktım ama sonunda vazgeçtim. “Işıklar? Kasabanın ışıkları mı?”

Sanki mevcut başkanımızın adını bilmediğimi ağzımdan kaçırmışım gibi Beck’in ağzı açık kaldı. Eğer bunu okuyorsanız, merhaba, Bay Obama.

Gülümseyerek, “Ne?” diye sordum.

“Abby. Marfa ışıkları! Çok ünlüdür! Ne olduklarını kimse bilmiyor. Bazıları uzaylılar olduğunu düşünüyor ve şüpheli buna karşı çıkıp çok uzaktaki araçların tepelerden yansıyan farları olduğunu iddia ediyorlar.”

Neden bahsettiğini gözümün önüne getirmeye çalışarak kafamı salladım, ama düşünebildiğim tek şey etrafta uçuşan küçük uçan cisimlerdi. “Yani, onları mı gözlemleyeceğiz?”

Kendinden emin bir şekilde, “Kesinlikle,” diye cevap verdi.

Söylediklerini düşünmekten kendimi alamadım. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. “Küçükler mi? Gidip de göremezsek ne olacak?”

Beck şüpheyle bana baktı. “Göreceğiz, Abby, orada olacaklarına iddiaya girerim.”

Peki ya değillerse?

Yolculuğumuzun geri kalanı çabuk geçti ve arabamızı kasaba merkezindeki bir benzin istasyonu sahibinin şiddetle tavsiye ettiği bir kamp alanına çekerken henüz akşamın erken saatiydi. Adam bize Kızılderili çadırlarından birini kiralamamızı söylemişti. Biz de adamın söylediğini yapıp El Cosmico Kamp Yeri’ne gelmiştik. Bir hippinin ıslak rüyası gibiydi. Hazır çadırların yanında Kızılderili çadırları vardı. Etraftaki çeşitli soyut heykeller bize sıradan bir kamp yerinde *olmadığımızı* hatırlatıyordu. Ortak bir mutfak ve bir kayayla sizi gözlerden saklayan bir açık alan duşu vardı. Şansımız açılmıştı. Ellerinde son bir Kızılderili çadırı kalmıştı ve onu başkalarından önce biz kapmıştık.

Arabamızı kamp alanının dışına park edip çöl vahasının merkezine doğru sırt çantalarımızla yürüdük. Güneş, Kızılderili çadırlarını altın rengi bir kahverengiyle aydınlatarak fundalıkların ve kaktüslerin arkasından batıyordu. Çadırın kanat şeklindeki kapısını açıp tereddütle içeriye girdik. Dekorasyon son derece sade ve muhteşemdi. Bir hayvan postunun üzerinde duran bir yatak ve onun da üzerinde rengârenk bir yorgan vardı. Yatağın üzerinde eski bir Amerikan bayrağı

asılıydı. Burayı mutlaka hippî mimarlar dekore etmiş olmalıydı.

Sırıtıp çadırın ortasında kendi etrafımda dönerek, “Burası şimdiye kadar kaldığım en güzel yer,” dedim. Tam ortada, başımın üzerinde yaklaşık on metrelik kocaman direkler vardı. İçeriye nazikçe sızan güneş ışığı solgun kanvasın her yerinde motifler oluşturuyordu.

Eşyaları yatağın ayakucunda duran eski bir sandığın üzerine bırakırken Beck, “Bence de,” diye cevap verdi. “Sanırım çıkışın orada bir bar ve ızgara gördüm. Gidip akşam yemeği veriyorlar mı diye bakalım mı?”

“Olur, ama önce biraz kendime gelsem sorun olur mu?” Başım ağırlaşmıştı ve üzerimi değişip bara uygun kıyafetler giyinmek istiyordum. Beck’le tanıştığımdan beri hiç makyaj yapmamıştım ama durum gerektirirse diye yanıma birkaç parça makyaj malzemesi almıştım. Son yarım saattir başımın ağrısını ve kendimi güzel hissetmiyor olmamı dikkate alırsak bu akşam tam da makyaj gerektiren bir akşamdı. Ama belki biraz dinlenip makyaj yaparsam vücudum kendine gelirdi.

Ben hazırlanırken Beck kamp alanını keşfe çıktı. Kırışık ama hâlâ hoş görünen, ip askılı deniz mavisi bir elbise çıkardım. Ön kesimi derindi ve normalde yara izimi çok açığa çıkardığı için bu elbiseyi seçmezdim, ama yanımda Beck varken bunu hiç önemsemedim. İçi benim seçmediğim eşyalarla dolu olan makyaj çantamı çıkardım. Annem kullanmam gereken her şeyi koymak için elinden geleni yapmıştı, ama malzemelerin çoğu yabancı işkence aletleri gibi görünüyordu. Göz farını es geçip seçimimi biraz maskara, bir parça bronzlaştırıcı ve çilek sarısı saçlarımın parlaklığını vurgulayan kiraz kırmızısı bir rujdan yana kullandım. Çoğunlukla

kendimi annecilik oynayan çocuk gibi hissettim, ama bantlı sandaletlerimi giyerken kendimi ikna etmeye çalıştım.

Çadırın kanadını açtığımda Beck'i hemen göremedim. Güneş ufka doğru alçalmıştı, bu sayede hava sıcaklığı *dayanılabilir* otuz derecelere düşmüştü. Kampın merkezinde dolanıp Beck'i ararken sandaletlerim taşlara ve toprağa çarpıyordu. Soyut heykeller ve Kızilderili çadırları bulanıklaştı ve Beck'in bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. Dönüp dolaşmayı bırakıp bana yaklaşmasını bekledim. Benden sonra çadıra dönüp üstünü değiştirmiş olmalıydı çünkü seksi yıpranmış bir kot pantolonun üzerine göğsünü saran eski bir Dallas kovboyu gömleği giyiyordu. Elleri pantolonunun cebindeydi ve gözleri üzerime kilitlenmişti. O çarpık tebesüm hep oradaydı.

Yaklaşınca alçak sesli tatlı bir ıslık çaldı. "Vay canına."

Eğilip elbiseme baktım. Biraz derin bir dekoltesi vardı ve etek boyu dizlerimin hemen üzerindeydi.

Şaşkın bir tebessümle, "Ben görmeden çadıra nasıl girdin?" diye sordum.

Beck, bana göz kırpıp elini kalbimin üstüne, tam yara izime koymadan önce omuz silkti. Eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurunca elinin altındaki kalbimin kanatlandığını hissettim. "Çok güzel görünüyorsun."

Buna karşı geledim.

El ele Camper'a yürüdük ve Beck bizi arabayla bara götürdü. Sabahtan beri süregelen sıcaktan mı, yoksa benden kaynaklı mı bilmiyorum ama bara girer girmez gözlerimin arkasını baskılayan baş ağrısını alt etmek için bir bardak buz gibi soğuk su aldım.

Bar, salaş bir yerdi; uyumsuz masalar ve sandalyeler orta-

lığa saçılmıştı. Odanın bir kenarında kurulu bir sahne vardı. Akustik gitar çalan bir çocuk hafif bir şarkı söylüyordu.

Beck'le beraber barın karşısında bir yere oturduk ve yemekten önce içecek bir şeyler ısmarladık. Gerçek bir sohbet için içerisi aşırı gürültülüydü, bu yüzden de yemeklerimizi didikledik Beck, Fat Tire marka birasını içti. Kalabalığı önemsemedim. Marfa gibi küçük bir kasabada çoğunlukla insanlar birbirini tanıyormuş gibi görünüyordu. Tuvaletim gelinceye kadar insanları izledim.

Beck'e, "Hemen dönerim," diye mırıldanıp sandalyelerin arasından geçerek tuvalete gittim. Sohbet ederek sıra bekleyen kızlardan oluşan uzun bir kuyruk vardı, bense sadece sırtımı tahta panele yaslayıp gözlerimi kapatarak dinlendim. O zaman, ateşimden anneme bahsetmediğimi hatırladım. Kendime fazla abarttığımı, bunun çöl sıcağından kaynaklandığını söylerken bir kâğıt havlu ıslatıp alnıma ve enseme hafifçe dokundurdum. Tuvaleti kullandıktan sonra elimle saçlarımı kabarttım, sonra Beck'i bulmak için kalabalığı yararak ilerledim. Ama karşılaştığım manzara midemin düşmesine yol açtı.

Son bir saattir benim oturduğum sandalyede, benden çok daha güzel bir kız, başını Beck'e doğru eğmiş, oturuyordu. Beck, başını sallıyor ve gülüyordu. Kızın uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu, her başını arkaya atıp güldüğünde az önce bitirmiş olduğum içkilerin barın zemininde tekrar ortaya çıkacaklarını sandım.

Orada bir dakika kadar durup eğlenceli sohbetlerini izledim. Bu, tuhaf bir duyguydu. Daha önce bir erkek arkadaşım olmamıştı, önemsedğim bir erkek bile olmamıştı. Beck'le tanışmadan önce midemi burkan bu duyguyu hiç tatmamıştım. Kıskançlığın ölümcül kısıkcısı.

Derin bir nefes alıp iki seçeneğim olduğuna karar verdim. Bir yetişkin gibi davranarak yanlarına gidip sohbete dahil olabilirdim, ya da sorunumu kendime saklayıp barın etrafını dolaşabilirdim. İnsanların girip çıktıkları arka odalar vardı, gidip orada neler olduğunu kontrol etmeye karar verdim.

Bardan tarafa son bir bakış atıp Beck beni görmeden geriledim ve tam tersi yöne doğru yürüdüm. Kapılardan biri insanların masa tenisi oynadıkları bir odaya açılıyordu, diğerindeyse bir bilardo masası ve dart oyunu için hedef tahtası vardı.

Dart odası diğer odaya göre daha az kalabalıktı, bu yüzden o odaya girip kapının yanındaki boş banklardan birine oturdum. Başımı geriye atıp duvara yaslayınca kendimi biraz daha iyi hissettim. Oyun oynayan iki adam ve sıralarını bekleyen birkaç kişi vardı. Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum, o yüzden banka rahatça yerleşip Beck'i ve ateşimi unutmaya çalışarak sürmekte olan oyunu izlemeye başladım.

Tanınmıyor olmak hoşuma gitmişti ve insanlar barda tek başıma otururken tuhaf olduğumu düşünürler mi diye hiç endişelenmedim. Etrafımda oyunu izleyen başka insanlar da vardı, dolayısıyla pek de yalnız görünmüyordum.

Solumdan bir ses, "Oynayacak mısınız?" diye sordu. Başımı yana eğip baktığımda tanımadığım bir çift parlak mavi gözle karşılaştım. Gözler, bankın yanında, sadece birkaç adım uzağımda duran bir adama aitti. Belli ki bana sormadan kişisel alanıma girmek istememişti.

Dikkatim dağılarak, "Ah, isterseniz oturabilirsiniz ve emin değilim, kimse oynamak istemezse belki oynarım," dedim. Adam yanıma oturdu ve gözümün ucuyla onu süzdüm. Adamın üstleri alt kısımlarından biraz daha uzun sarı saçları vardı. Çene hizası boyunca uzanan kirli sakalıyla yakışıklı bir yüzü vardı. Kendisine baktığımı hissedince bana döndü ve

ben de sarsakça gülümseyerek, "Oynayacak mısınız?" diye geveledim.

Küçük bir tebessümle, "Henüz bir oyun eşi bulamadım," diye cevap verdi. Çok hoş.

Yani benden eşi olmamı istiyordu. Bunun sorun olmayacağına düşünerek ona onunla oynayabileceğimi söyledim.

Bana nazikçe bakarak, "Adınız ne?" diye sordu.

"Abby."

Başını sallayıp tokalaşmak için elini uzattı, "Ben Ethan."

Ethan yirmilerinin başındaymış gibi görünüyordu ama barın aydınlatmasında bunu tahmin etmek zordu. Bir tarafım Beck'ten uzaklaştığım için suçlu hissediyordu, ama o meşgul görünüyordu, bu yüzden ben de Ethan'la bir oyun oynayabilirdim.

Önümüzdeki iki kişi, oyununu bitirip okları hedef tahtasının altındaki kutuya geri koydular.

Ethan ayağa kalkıp bana elini uzatarak, "Hazır mısın?" diye sordu. Uzatılan eli tuttum, çünkü kaba davranmak istemiyordum, ama tuhaf bir duyguydu. Elim Beck'in avucuna anahtarla kilit gibi denk geliyordu, ama Ethan'ın eline uymamıştı. Kapıdan tarafa bakıp Beck'i görmeye çalıştım, ama oturduğu yer benim görüş alanımda değildi. Altdudağımı ısırp hedef tahtasına doğru Ethan'ı takip etmek için döndüm.

Kutudan üç tane ok alırken, "Oynamayalı epey oldu," diye geveledim.

Ethan bana cesaretlendirici bir tebessümle baktı. "Önce biraz ısınmaya ne dersin?"

"Evet, bu iyi olur." Omuzlarımı sallayıp rahatlamaya çalıştım, ama umutsuzdu. Başım dönüyordu ve Beck'i orada bıraktığım için kendimi suçlu hissediyordum.

İlk üç atışım acınası halin de ötesindeydi. Kör maymun kadar acınasıydı. Okların ikisi hedef tahtasının arkasındaki tahta panelli duvara çarptı, sonuncusu hedef tahtasını buldu ama en uzak kenarına geldi.

Oklarımı toplamak için öne hamle yaparken gülererek, “İğrenç!” dedim.

Dönüp bakınca Ethan’ın gülüşünü bastırmaya çalıştığını gördüm. “Sanırım okları hedef tahtasına saplamak asıl hedef, ama bu yaratıcılığınla kesinlikle puan almayı hak ediyorsun.” Gülümseyip burnumu kırıştırdım.

“Ya, ya. Görelim bakalım sen ne kadar iyisin,” diye takılıp geriye doğru çekildim. Gayet zarif bir şekilde, iğrenç Ethan, okların üçünü de hedef tahtasına merkeze çok yakından sapladı.

Ağzım açık kaldı. “Pfft! Doğruyu söyle, bütün gece buna mı çalıştın?”

Oklarını almaya gitti. “Baskı altındayken iyiyimdir. Özellikle etrafta güzel kızlar varsa.” Göz kırttı ve kalbim yerinden oynadı. Ama bana herhangi bir cevap verecek zaman bırakmadı. Yanıma gelerek heyecanla birtakım tavsiyelerde bulunmaya başladı.

“Tamam, kolunu geriye doğru kıvrırken hedef tahtasına dirseğinle nişan almaya çalış.” Söylediklerini dinleyip oku yavaşça geriye doğru yatırdım. “Şimdi bütün iş bilekte... bırak elinin içinden kayıp gitsin,” diye devam etti. Bir saniye sonra oku attım ve ok havada öyle yavaş ilerledi ki, hedef tahtasının bir buçuk metre önünde yere düştü.

“Aman Tanrım! Bu çok zavallıca!” diye somurttum ve Ethan’a döndüm. “Belki de tavsiyeni dinlememeliyim.”

Teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. “Haklısın. İlk atışın bile bundan iyiydi.”

Esprili bir tavırla gözlerimi devirdim ve tekrar atış yapmak için döndüm. Oku atmak için doğru pozisyonda durduğumu sanırken birden Ethan'ın atışımı yönlendirebilmek için arkamda durup belimi kavradığını hissettim. Evet, millet, erkeğin kadının atışını yönlendirme girişiminde bulunduğu o klasik romantik sahnelerden birini yaşıyordum. Bir farkla, belimi tutan çocuk yanılttı ve elleri, omuriliğimden aşağıya terör dalgaları gönderdi.

Arkamdan Beck'in, "Abby?" diye seslendiğini duydum ve vücudum dondu. Ethan'ın ellerini bedenimde istemiyordum ama itiraz edecek zamanım olmamıştı. Beck, beni bulmak için olabilecek en kötü ânı seçmişti. Ethan'ın ellerinden kurtulmak için döndüm, ama bu arada elimdeki ok, Ethan'ın kolunu çizdi.

Vaziyetimden duyduğum utançla yüzüm koyu kırmızıya dönerken, "Hay lanet! Özür dilerim," diye geveledim. Ethan'ın dokunuşundan dolayı kendimi kötü hissetmeli miydim? Evet. Ama bardaki o kız da Beck'e dokunuyordu.

"Her yerde seni arıyordum." Beck ileriye doğru bir adım attı, yüz hatları sert ve suçlayıcıydı.

Ses tonu beni delirtti. İkimiz de hatalıydık ve ben azarlanmayı hak etmiyordum. Somurtarak arkamı döndüm ve elimde kalan iki oku hedef tahtasına elimden geldiği kadar sert bir şekilde fırlattım. Saçma bir şekilde hedef tahtasının merkezine çok yakın saplandılar. Belki de iyi dart oynamak için kızgın olmam gerekiyordu.

Beck'e geri dönerek, "Tuvaletten döndüğümde oturduğum yer kapılmıştı, ben de barın geri kalanını kontrol etmek istedim," diye soğukkanlılıkla açıklama yaptım. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve fark ettim ki Ethan'a yarım adım mesafedeydi. O an Beck'e çok kızgındım, ama bilmelisiniz ki

aynı zamanda tehlikeli derecede seksi görünüyordu ve ben henüz buna karşı bağışıklık kazanamamıştım.

Ethan, ne diyeceğini bilemeden, orada durmuş Beck'e ve bana bakıyordu. Çizilen kolunu sıvazlayarak, "Sanırım oyunu bitirmek istemiyorsun?" diye sordu. Zavallı çocuk.

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı sağa sola salladım. "Hayır, üzgünüm, ama eminim kendine başka bir eş bulabilirsin." Ethan'a içtenlikle gülümseyip onun ve Beck'in yanından hızla geçerek koridora çıktım.

Beck arkamdan, "Abby," diye seslendi, ama buna gerek yoktu. Ondan kaçmıyordum. Sadece bu tartışmayı Ethan'ın önünde yapmak istemiyordum. Bir çift olarak yapacağımız ilk tartışma için barın arka tarafındaki karanlık koridor çok daha iyi bir yerdi.

Beck tam önümde durup beni kendisiyle duvar arasında sıkıştırarak, "Biz birlikteyiz, Abby," diye belirtti. Kollarım hâlâ üzerime baskı uygulamaya kalkmasın diye önümde çapraz duruyordu.

Biraz fazla sert bir şekilde, "Öyle olduğumuzu biliyorum," diye çıkıştım. Kıskançlık ettiğimi kabullenmek istemiyordum.

"Öyleyse neydi o? Sana dokunmasına izin veriyordun ve sana nasıl asıldığını görmeliydin. Sanki onun son fethiymişsin gibiydi." Beck öfkesini gizlemiyordu, ama bağırıyordu da. Bu, Beck'in tarzı değildi ama gene de ses tonu beni korkuttu ve bir an acaba onu çok mu zorladım diye düşündüm. Birbirimizin sınırlarını bilmiyorduk. Henüz birbirimizi tam tanımiyorduk bile.

"Onun bana dokunmasını ben istemedim. Tuvaletten döndüğümde o kız yerimde oturuyordu ve bu sinirime dokundu. Ben sadece... ne hissettiğimi bilmiyorum. Ben sadece

yanınıza gelip onun o güzel yüzüne bakarak kendimi onunla kıyaslamak istemedim. Ben de dart oynamaya gittim.”

“Ben o kızla flört etmiyordum. Buraya erkek arkadaşıyla beraber gelmişler ve bizimle birlikte Işıklar’ı izlemek istiyorlar.”

Yüzüm on kat ışıldadı. Ergen zekâmın içine tüküreyim. “Şey, bu,” ikimizi işaret ettim, “benim için yeni bir şey ve görünen o ki ben hâlâ on dokuz yaşında bir ergenim, kabul etmek istesem de istemesem de bu böyle.”

“Sen benim kız arkadaşısın. Bir başka erkeğin sana dart oynamayı öğretmesine izin veremezsin. Bunu sana ben öğretmek isterim.” Göğsümde kavuşturduğum kollarımı çözdü ve ellerini başımın iki yanından duvara yaslayarak ablukaya aldı. Yüzünü benimkine doğru eğdi ve ben, beklentiyle dudakımı ısırdım.

Kız arkadaşı olduğumu söylemişti.

Evim gibi hissettiğim ela gözlerine bakarak, “Berbat bir öğretmendi,” diye espri yaptım.

Beck gözlerini kapatıp bana yürek hoplatan bir öpücük vermeden önce sıırttı. Dudakları benimkilerle buluştuğunda kendimi âna bırakarak ellerimi göğsüne bastırıp iç geçirdim.

Geri çekildiğinde bir parçamı da beraberinde almış gibi hissettim. Sessizce, “Özür dilerim,” dedi.

Üzgün bir şekilde gülümseyip, “Ben de,” dedim. “Ama bu oldukça zayıf bir ilk kavgaydı. Bence bir dahaki sefere tabak falan kırmamız lazım. Belki birimiz ‘sigara almak için’ kapıyı çarpar ve geceyi dışarıda geçirir.”

Beck başını sağa sola sallayınca burnu benimkine sürüttü. “Bütün bunları atlayıp harika bir telafi sevişmesine ne dersin?” diye önerdi ve eğilip enseme bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kırıştıtararak kapattım ve umutsuzca bir barın koridorunda olmamayı diledim.

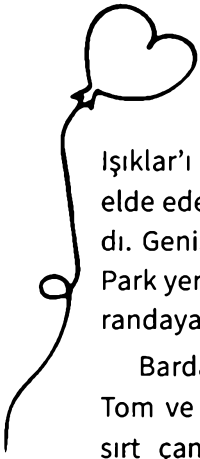
“Ah,” diye iç geçirdim. “Tamam.”

Lütfen beni tuvalete götür. Lütfen beni tuvalete götür.

Beck, bir adım gerileyip elini bana uzatırken “Gitmemiz lazım. Izzie ve Tom, Marfa Işıkları’nı izlemeye gitmek için bizi bekliyorlar,” dedi.

Bensiz ne kadar çabuk plan yaptıklarına şaşırarak, “Şimdi mi?” diye sordum.

Beck, “Evet. Bize rehberlik etmeyi öneren bir çocuk var,” diye cevap verdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Işıklar'ı görmeye Marfa'ya gelen turistlerin iyi bir bakış açısı elde edebilmeleri için inşa edilmiş bir izleme platformu vardı. Geniş bir verandanın sarmaladığı küçük bir taş yapıydı. Park yerinde grup olarak tekrar bir araya geldikten sonra verandaya çıkan merdivenlere yöneldik.

Bardan ayrılmadan önce herkesle kısaca tanışmıştım. Tom ve Izzie, İngilizlerdi ve üniversiteye başlamadan önce sırt çantalarıyla Birleşik Devletleri geziyorlardı. Izzie'nin dümdüz sarı saçları vardı ve siyah bir elbise giyiyordu. Tom, ayak bileğinde kot pantolonu ve ordudan kalma ceketle gayet iyi giyimliydi. Drew, gezi rehberimiz, son derece tuhaf görünüyordu, ama rehberimiz olmasından memnundum, bu yüzden şikâyet etmedim.

Tom, gecenin üçüncü sigarasını sararken ağır İngiliz aksanıyla, "Peki, siz bu Işıklar hakkında çok şey biliyor musunuz, çocuklar?" diye sordu. Zincirleme sigara içiyordu. Birisi biter bitmez bir poşet tütün çıkartıyor, ince bir kâğıda sarıp diliyle yalayarak kapatıyor ve bunu sürekli tekrarlıyordu. Bir şeyler yiyip içecek zamanı nasıl bulduğunu merak ettim.

Omuz silkerek, "Beck bana biraz bahsetti. Uzaylılar olduğu düşünülüyormuş?" diye cevap verdim. Derin nefesler ala-

rak baş dönmemi hafifletmeye çalışıyordum, ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

Izzie gülümsedi, “Evet, bizim de bütün duyduğumuz bu.”

Kayadan duvarın çevresini Tanrı bilir ne sebeple, belki de başıboş mızrakları kollayan Drew, Işıklardan bahsettiğimizi duyunca bize döndü.

Keskin bir ses tonuyla, “Onlar KESİNLİKLE uzaylı,” diye açıkladı. Izzie’yle aptal aptal birbirimize baktık ve kahkahamı bastırmak için elimden geleni yaptım. Tamam o zaman.

“Işıklar ilk kez 1957’de görülmüşler ve o zamandan beri ne olduklarını açıklamak için çalışmalar yapılıyor, ama ben normal ötesi olaylar olduğuna inanıyorum.” Drew’nun açıklamaları ilginçti, ama ses tonu bir kulağımızdan girip diğerrinden çıkıyordu.

Çenemi yukarı kaldırıp başımın üzerinde asılı duran milyarlarca yıldızı inceledim. Beck’le kampımızın ilk gecesinde yıldızları görmüştük, ama Marfa’daki yıldızlar hormonluydular. Simsiyah gecede pırıl pırıl beyaz ışık saçıyorlardı. Yıldızları birleştirip takımyıldızları bulmaya çalışırken kendimi Caroline’a onunla telefondaki son konuşmamızdan daha yakın hissettim.

“Uzaktaki yıldızlar küçük beyaz ışık titreşimleri gibi görünecekler.”

Bakışlarımı işaret ettiği yere kaydırdım, ama henüz ikna olmamıştım.

“Sadece göz kırpan radyo kulesini görüyorum,” dedim, bunun uzaylı hareketlerinde ne tür bir fonksiyonu olduğunu anlamamıştım.

Drew bana “aptal turist” der gibi kızgın bir bakış attı.

“Radyo kulesinin sol tarafındaki tüm ışıklar Marfa Işıkları. Sağ tarafındakilerse araba farları.”

Neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Radyo kulesini görüyordum ama sağında veya solunda başka bir şey görmüyordum. Neden bir tarafındakiler uzaylılardı da, diğer tarafındakiler değildi?

Beck’in o ânını bozmak istemediğimden omuz silkip ağzımı kapalı tuttum.

Tom, bir sigara daha sararken Drew’ya doğru gülerek, “Bizi çekiştiriyormuşsunuz gibi geldi bana,” dedi. Bu arada Izzie, sırt çantasından bir şişe ucuz şampanya çıkardı, belli ki Işıklarla hiç ilgilenmiyordu. Drew onlara delici bakışlar attı.

Beck, “Ne zaman Işıkları göreceğimizi önceden bilecek miyiz?” diye sordu.

Drew, “Evet,” diye gürledi.

Beck, “Tamamdır o halde,” diye cevap verdi. Bana sarılı kollarını çözmeden ikimizi kayanın kenarına, gruptan biraz uzağa doğru çekti.

Çöl manzarasını izlemek için arkamızı döndük. Dürüst olmak gerekirse bir şey göreceğimizi sanmıyordum. Ne aradığımı bilmezken bir şey bulmak bana imkânsızmış gibi görünüyordu. Yıldızlar dikkatimi dağıtıyordu ve çekiciliklerini görmezden gelmek için epey çaba harcamak zorunda kaldım. Beck’le ikimiz kıpırdamadan durduk. Mümkün olduğunca hareketsiz, uzakları izledik. Gözlerim karanlığın her noktasını incelerken, nihayet bir parıltı görüş alanımıza girdi.

Her an sönüvereceğinden korkarak ışığı işaret ettim ve, “Beck,” diye fısıldadım.

Kulağıma, “Ben de gördüm,” dedi ve orada hareketsiz kalakaldık. Uzaktaki bir fenerin yumuşak ışığı gibiydi, ama

bu yuvarlaklı. Zıplayıp ufuk çizgisi etrafında dolaştıktan sonra birkaç dakika içinde gözden kayboldu. Kocaman açılmış gözlerle Beck'e döndüm. "Aman Tanrım! Bu harika bir şey!"

Izzie sızlanarak, "Biz kaçırdık," dedi. Tom'la ikisi şampanyadan sırayla yudumlar alıyorlardı ve Drew biraz gerilerinde kollarını kavuşturmuş duruyordu. Kabız olmuş gibi ifadesi her şeyi anlatıyordu.

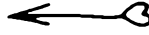
Sanki ışıkların varlığını hak etmiyormuşuz gibi somurtarak, "Geri gelecekler, sadece biraz beklemeniz lazım. Az önceki, olması gerektiği kadar uzun sürmedi," dedi.

Bekledik. Beşimiz de verandanın kenarında sıralanmıştık. Odağımızı yitiririz korkusuyla hiç konuşmadık. Yanan gözlerime kızarak Beck'e yaslandım. Gözlerim muhtemelen sıcak çöl havası yüzünden kurumuştı, ama ağrıyı savuşturmak için gözlerimi kırptırıp önümde uzayan geceye odaklanmaya çalıştım.

Eğer daha önce kayan bir yıldız görmeye çalıştıysanız, bu onun gibi bir duygu. Bilirsiniz, istatistiksel olarak konuşursak, yeterince beklerseniz mutlaka bir tane görürsünüz. Sadece sabırlı olmanız gerekir.

Izzie sol tarafı işaret ederek aniden, "İşte!" diye bağırdı. Gözlerimi çevirir çevirmez ışıkları gördüm. Bu sefer dans eden üç tane ışık vardı, ilk gördüğümüzden daha parlak ışık saçıyorlardı. Hepimiz neşeyle bağırıp pür dikkat ışıkları izledik. İlk gruba göre daha uzun süre kalıyorlar, gittikçe büyüyorlar, sonra ufalıp kayboluyorlardı.

Gerçek şu ki, ne oldukları umurumda değildi; uçan cisim, araba farı veya çöldeki ısı elementlerinden kaynaklanan serap olabilir. Siyah gökyüzü fonunda hareket ediyorlar, dikkatimi çekiyorlar ve beynimin yetişkinlikte pek kullanılmayan bir bölgesini uyarıyorlardı: hayret. Onların neden orada oldukları gerçeğini bilmemenin verdiği gerçek şaşkınlık.

Geri döndüğümüzde kamp yeri sessizdi. Çadırların arasından geçebilmemiz için Beck'in, telefonunun ışığını kullanması gerekti. Çöl havası nihayet serinlemişti ve içeri girip kapı kanadını bağladığımızda, çadırımızın sıcaklığında olmaktan memnundum.

Beck, endişeyle kaşlarını çatarak, "İyi misin, Abby?" diye sordu.

Bu soru gelinceye kadar ne kadar zamandır kötü olduğumu düşünüyordum. Dönerken yol boyunca konuşmamıştım, çok kötü hissetmeme rağmen soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Belki sadece nezleydi. Ama Beck'i endişelendirmek istemiyordum.

"İyiyim, sadece biraz düşünüyordum," diye yalan söyleyip çantama doğru eğildim. Kalbimin ağırlaştığını göz ardı edemiyordum ama Beck'in fark etmesini de istemiyordum. Giysilerimi bir kenara itip kutunun içinden bir kondom paketi çıkardım.

Elimdekini görünce Beck'in kaşları çatıldı, ama bir şey söylemedi.

Hüzünlü bir duygunun bizi çevrelediğini hissederek, "Sence bu, gezimizin son gecesi mi?" diye sessizce sordum. Beck kaşlarını daha da çatı.

Gözlerini elbisemden taşan yara izime dikerek, "Belki de yarın Dallas'a doğru yola çıkmalıyız. Gerçek hayatı ne kadar erteleyebileceğimizi bilmiyorum," dedi. Yutkundum ve ateşimi bertaraf etmeye çalıştım. Eğer yarın eve döneceksek, bu son gecemizin boşa harcanmasına izin veremezdim. Dallas'a adımımızı atar atmaz aramızdaki bu büyü kaybolacaktı. Ev demek, kararlar demektir. O kararlar beni o kadar aşağıya

çekiyordu ki, nefes alamıyordum. Henüz onlarla yüzleşmeye hazır değildim.

Küçük adımlarla Beck'e yaklaşıp ellerimi ensesine koydum.

Parmağım saçının arkasında dolaşırken, "O zaman, son gecemizi hatırlanmaya değer kılalım," diye fısıldadım. Daha Beck cevap veremeden, raftan iki havlu kapıp Beck'i açık duşlara gitmek için çadırdan dışarıya çektim. Bir ihtimal kamptakiler hâlâ uyanık olabilirlerdi, ama sessiz olacaktık. Beck'e dönünce, dudaklarından yüzüne dağılan günahkâr tebessümü gördüm.

"Beni, beni düşündüğüm yere mi götürüyorsun?" diye sordu.

Omuz silkip ukala bir gülücük attım.

Gittiğimizde duşlar boştu. Kayadan oluşan duvar, bizi dünyanın geri kalanından fazlasıyla saklıyordu. Bir şey söylemeden, büyük bölmelerden birine girip elbisemin arkasındaki fermuarı çözmeye başladım.

Beck'e baktığımda, tişörtünü başından çekip çıkartırken bir yandan da beni izliyordu. Tişörtü yanındaki bankın üzerine attı ve ben kendimi her zamankinden daha uzun bir süre göğsünün keskin çıkıntılarına bıraktım. Böylesi bir geceyi bir daha yaşayamayacakken, acele etmek istemedim.

Marfa ışıkları'nı gördüğümüz geceyi.

Bana yaklaşıp elbisemin fermuarını açmama yardım ederken onu sevdiğimi söylediğim geceyi.

"Biliyorum, Abby," diye fısıldadı ve başımın üzerinden çekerek elbisemi çıkarttı. "Ben de seni seviyorum." Durup birbirimizin gözlerinin içine baktık, sonra Beck arkama doğru uzanıp duşun musluğunu sıcak konumuna getirdi. Buz gibi

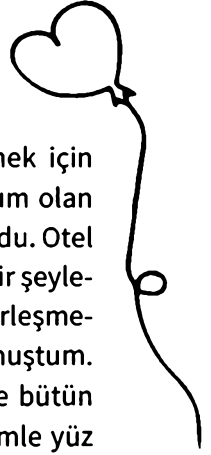
soğuk su sırtımdan aşağıya akınca bir çığlıkla birlikte kendimi Beck'in kollarına attım.

Beck, beni sıcak vücuduna bastırırken saçıma doğru gülümseyerek, "Pardon," dedi. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Keşke bu kokuyu şişeye koyabilseydim; kamp alanı ve açık havayla karışmış Beck kokusu.

Beni öpmek için eğildiğinde hiç acele etmedi. Yavaş ve içtendi. Ve beni tekrar taş duvara yasladığında taşlar sırtımı çizmesin diye ağırlığımı elinde tuttu. Yıldızların altında birbirimizi sevdiğimizi mırıldandık ve etrafımızdan akan suyun eşliğinde içime öyle tatlı bir şekilde girdi ki, kollarım artık kendi ağırlığımı taşıyamaz oldu. Beck'in bizi yönetmesine izin verdim ve El Cosmico Kampı'nın duşunda o nefis orgazmı yaşadığımda ağladım, çünkü bunun son sefer olabileceğini düşündüm.

Ertesi gün uyanmadım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Son birkaç aydır üzerine pek düşünüp endişelenmek için zaman harcamadığım, ama gene de en büyük korkum olan şey gerçekleşmişti. Vücudum kalp naklini reddediyordu. Otel odasında ateşim yükseldiğinde, zihnimin gerisinde bir şeylerin ters gittiğini biliyordum, ama bu fikrin içimde yerleşmesine izin vermemiştim. Onu öteleyip en iyisini ummuştum. Ve hemen eve dönüp gereken tedaviyi olmak yerine bütün hayatımı riske atmıştım ve şimdi bilinmeyen kaderimle yüz yüzeydim.

Konuşan sesler vardı, uyku halimin arasından duyabiliyordum, ama çok uzaktan geliyorlardı.

“İkinizin ta Marfa’ya kadar gittiğinize inanamıyorum. Ne düşünüyordunuz? Miller boyu doğru düzgün bir tıbbi tesis bile yok. Ya ambulans zamanında gelemeseydi?” diye sordu annem. Kiminle konuşuyordu? Gözkapaklarımı aralamaya çalıştım ama kurşun gibi ağırlardı. Parmaklarımın kırıpdadığını hissedebiliyordum ve ayak parmaklarımı oynattığımda hastane yatağının yumuşak çarşafı, uçlarını gıdıkladı.

Annem, “Ah! Uyandı! Hemşire!” diye seslendi ve ben yine gözlerimi açmaya çalıştım. Bu sefer gözkapaklarımın arasından bir ışık huzmesi girdi. İçeride koşuşturan ayak sesleri

duydum, sanırım odaya giren hemşirenin ayak sesleriydi. Yatağımın güç kaynağı çalıştı ve üst bedenim yukarıya doğru kalkmaya başladı. Acaba en son ne zaman oturmuştum?

Nihayet gözlerimi kırpıştırarak açtım. Sanki artık oturmakta olduğum için, yerçekiminin gözkapaklarım üzerindeki etkisi azalmıştı.

Odanın parlak ışığına alışmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırmaya devam ettim.

Gördüğüm ilk şey oydu.

Beck.

Karmakarışık saçları ve gözaltı torbalarıyla yatağımın ayakucunda oturuyordu. Zombi kıyametinden sağ çıkmış gibi görünüyordu. Gözlerimiz buluştuğunda gözle görünür bir şekilde içini çekip elini saçlarının arasından geçirdi. İçimden, daha yakınıma gelmesini istedim.

Görüş alanımı kahverengi kıvrıkcık saçlarıyla annem doldurarak, “Abby, uyanmana çok sevindim, tatlım. Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Benim yerime hemşire cevap vererek, “Muhtemelen pek de iyi hissetmiyor,” dedi. Ona minnet dolu bir bakış attım. Annemden yaşça büyüktü, nazik gözleri ve düzgün bir atkuyruğu vardı. “Sana ağır karışimli bir serum hazırladım, Abby, bu yüzden lütfen rahatlamaya çalış. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni çağırmak için çağrı düğmesine basman yeterli, tatlım.”

Yavaşça başımı salladım ve boğazımı temizlemeye çalıştım. Kupkuruydu.

Annem odadan fırlarken, “Gidip sana biraz su getireyim, bekle,” dedi. Annem dışarıya çıkar çıkmaz bakışlarımı Beck’e

çevirdim ve hemen üzerime atlayıp beni öpmesini bekledim, ama mesafesini koruyordu. Neden mesafesini koruyordu?

Kurbağa gibi bir sesle, “Beck,” dedim. Sesim sanki elli yıldır günde üç paket sigara içiyormuşum gibi çıkmıştı. Ama işe yaradı; Beck ayağa kalkıp hemen yanıma geldi. Vücudumun yan tarafına oturup elini elimin üzerine koydu. Yüzündeki ifadeyi ayırt edemedim, ama bir sebeple benim tekleyen kalbimden daha büyük bir sorunu varmış gibi görünüyordu.

“Ben çok...” durup ellerimize baktı, “çok üzgünüm.”

Suçluluk duygusu yüzünün bütün hatlarından okunuyordu. Kaşları aşağıya sarkmış, ağzı çarpılmış ve gözleri, saklamak için savaş verdiği gözyaşlarıyla dolmuştu.

“Hayır, hayır, Beck,” diye itiraz etmeye kalktım, ama içeriye elinde buz parçaları ve suyla birlikte annem girdi. Bakışları bir süre yanımda Beck’le ikimize takıldı, sonra kaşları çatıldı. Sanırım son görüştüklerinden bu yana annemin Beck’le ilgili fikri değişmişti. Acaba onu mu suçluyordu? O yanlış bir şey yapmamıştı. Kendi sağlığını yeterince ciddiye almamak benim hatamdı.

Beck elini benimkinden çekip ayağa kalkarak, “Eve gidip bir duş almam lazım,” dedi. İtiraz edecek zaman bulamadım. “Ve babam da beni görmek istiyor, bu yüzden...”

Yatağımın çevresini dolaşıp annemin yanından geçerken ve hastane odasından çıkarken onu takip ettim. Elim, steril çarşafın üzerinde terk edilmiş olarak kaldı.

Annem beni yastıklarımın üzerine yatırıp yatıştırırken, “Dinlenmen lazım. Biraz su iç ve uyumaya çalış,” dedi.

Uyku. Uyku cennetten çıkma gibiydi. Uyku, hayatla veya kahramanımın az önce hayatımdan çıkmış olmasıyla ilgili endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Sonraki iki gün boyunca uyudum ve uyandığımda Beck orada değildi. Annem köşede oturmuş bulmaca çözüyordu ve ben gözlerimi açar açmaz kalkıp geldi ve yanıma oturdu.

Beni sağlığımla ilgili dikkatsizliğim ve sorumsuzluğum yüzünden azarlamadan önce gereken bütün soruları sorduğuna inanıyordu. Onu dinleyip her söylediğine tamamen katılarak kafamı salladım. Sonuçta haklıydı. Artık annemin benimle ilgili sürekli notlar almasına güvenemezdim. Hastalığımla ilgili her şeyi bilmek istiyordum. Vücudumun Colby'nin kalbini reddetme olasılığı her zaman vardı, ama bir daha hastane randevumu kaçırmamalıydim. Hayatımı bunlara göre düzenlemeliydim.

Günümün geri kalanı çeşitli doktorların yaptığı değişik testler ve tedavi planımı tartışmalarının bulanıklığı içinde geçti.

Hastanede daha ne kadar kalmam gerektiğini sorduğumda kardiyoloji uzmanım, “İlaç tedavini ayarladık ve artık vücudun kalbine saldırmayacak. Ama gene de düzenli biyopsiler yapabilmemiz için bir süre daha hastanede kalman gerekecek,” diye açıkladı. Bu, belirsiz bir cevaptı ve benim gelecekle ilgili plan yapmama imkân bırakmıyordu.

Beck'in o gün beni ziyarete gelmesini beklemeye devam ettim, ama vakit ilerledikçe gelmeme ihtimalinin yüksek olduğunun farkına vardım. Telefonum başucumdaki masada, kötü şeyler olacağını sezmiş gibi simsiyah ekranıyla duruyordu.

Annem, babamın yanına gitmek üzere eşyalarını toparlarken, “Anne, yarın gelirken bana günlük getirebilir misin?” diye sordum. Geceyi hastanede tek başıma geçirmek sorun değildi, biraz yalnızlık iyi geliyordu.

“Elbette. Sabah gelirken getiririm.”

Alnımı öptü ve yüzümdeki saçları geriye itti.

Beck'e ve bana karşı öfkesinin birazını yatıştırabilmek için, "Her şey için özür dilerim," dedim.

Ertesi sabah, annem bana bir günlük getirdi ve sabahımın yarısını Beck'le yaptığımız geziyi tüm detaylarıyla yazarak geçirdim. Unutmak istemediğim bir sürü detay vardı. Her bir olayı, sonradan her zaman dönüp tekrar tekrar bakabileceğim canlı anılar olarak kalabilmeleri için kaydetmek istiyordum.

Öğle yemeği vaktinde yorulan elimi sallamak için ara verdiğimde annem başını bulmacasından kaldırdı. "Öğlen yemeği için kafeteryaya gitsek nasıl olur? Hem bacak kaslarını biraz rahatlatmış olursun, ağırdan alırsız."

Beck gelir de odamın boş olduğunu görürse diye bir tarafım hayır demek istedi, ama annem haklıydı. Bu hastane odasından biraz çıkıp ağrıyan kemiklerimi hareket ettirmem gerekiyordu. Her ihtimale karşı tekerlekli sandalyeyi yanıma aldık, ama odaya dönüş vakti gelene kadar ona ihtiyaç duymadım. Odaya varmak üzereyken bir yorgunluk dalgası aniden bedenimi vurdu.

Annem, "Otur, otur. Acele etmemize gerek yok," diye ısrar etti. Sandalyeye çöktüm ve annem beni koridorda iteklemeye başlamadan önce omzumu pırpıpladı. Odama yaklaşırken kapıda Beck'in beklemekte olduğunu gördüm. Başında beyzbol şapkasıyla duvara yaslanmış beklerken sancı verecek derecede yakışıklı görünüyordu. Dudakları gül kırmızısıydı ve teninde hâlâ, ela gözlerini daha da büyüleyici kılan esmerliği vardı. Ama bir şeyler eksikti, yüz ifadesinin arkasında daha az canlılık vardı. Yolculukta tanıdığım Beck, tamamen gitmişti. Bu, onun gölgesiydi ve sebebini anlayamamıştım.

Onu yiyip bitiren, suçluluk duygusu muydu?

Annem sandalyemi iterek beni yaklaştırırken uysalca gülümseyip, “Selam,” dedim. Birdenbire tekerlekli sandalyede oturduğumun farkına varıp kollarımı bacaklarımın üzerinde çaprazladım ve bacaklarımı örtmek için hastane önlüğümü düzelttim.

Normal ses tonunun hayaletiyle bana, “Selam, Abby Mae,” diye cevap verdi. Kapiya vardığımızda annem beni itmeyi bıraktı, etrafımdan dolaşmadan Beck kalkmama yardım etmek için davrandı.

Dokunuşu kolumdan aşağıya bir ürperti dalgası yolladı ve bana dokunan eline bakmak için bakışlarımı eğdim. Bu, en sevdiğim görüntüydü ve daha önce kıymetini bilmediğimi biliyordum.

Annem boğazını temizledi ve, “Aşğıya inip biraz kahve alacağım. Birazdan dönerim,” dedi. Başımızla onayladık ve Beck beni içeriye sokup yatağıma yatmama yardım etti. Örtülerin altına iyice yerleşip dikkatimizi dağıtacak başka bir şey kalmadığında gözlerimi kaldırıp nihayet Beck’e baktım.

Aramızda uçuşan bir sürü duygu vardı ve ben, yanağımdan bir damla süzölüp düşünceye kadar ağladığımın farkına bile varmadım.

“Abby...”

Onun suçluluğunu göğsümden atmak ihtiyacıyla, “Hayır,” diye sözünü kestim. “Bu senin suçun değil. Şu an ne düşündüğünü bilmiyorum, ama vücudum kalbi bana verdikleri ilaçların dozajı yüzünden reddetti. Buna sen sebep olmadın. Yolculuğumuz da sebep olmadı. Evet, daha dikkatli olmam gerekirdi ve bundan sonra da olacağım, ama senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu.” Konuşmamın aramızdaki havayı rahatlatacağını sanıyordum, ama onun gözleri ellerime odak-

lanmıştı. O an, bana olan mesafesinin zannettiğimden daha derin olduğunu anladım.

“Abby, bunu biliyorum, ama ta Marfa’ya kadar gitmek aptalcaydı. Ambulansın gelmesini beklerken sen kollarımda şuursuzca yatıyordun ve öleceğini sandım. Senin son nefeslerini alışını izlediğimi sandım ve bu duyguyu sana tarif edemedim. Bu, kalbimi parçaladı.” Yataktan kalkıp odada volta atmaya başladı. “Ailen sana iyi bakacağıma güvendi ama ben tutup seni cehennemin dibine götürdüm. Ne için? Işıklar? Senin hayatından daha mı kıymetliydi? Lanet olsun ki hayır!” Beyzbol şapkasını başından çıkartıp uyluğuna öyle sert vurdu ki, ses yüzünden yerimden sıçradım.

Yerimden kalkıp kavga ederek mantığını geri getirmeye çalışabilmeyi isterdim, sama sadece, “Beck,” diye itiraz edebildim.

Mırıldanarak, “MIT, Gazetecilik Bölümü’ne geçmemi onayladı,” dedi ve ben midemdeki öğlen yemeğimin ayaklandığını hissettim.

Ne?

Cevap vermeden önce ne kadar orada öylece oturduğumu bilmiyorum. “Vay canına. Bu harika, Beck.”

Nihayet volta atmayı bırakıp bana döndü. “Ama gitmeyeceğim. Sen Dallas’tayken ben Boston’da olamam.”

Ne? Bütün bunları benim yüzümden bırakacak mıydı? Bütün geleceğini? Okulunu bitirmezse nasıl bir geleceği olurdu? Muhtemelen babası şu an olduğundan çok daha öfkeli olurdu.

Kalması için bağırp yalvarmak istememe rağmen bütün itirazlarımı göz ardı edip, “Beck. Bunu yapamazsın,” dedim. Kalp monitörüm zirve yapmaya başladı ama sesini neredeyse duyamıyordum. Her zerrem istesem de istemesem de Beck’i kaybediyor olduğum gerçeğine odaklanmıştı. Haya-

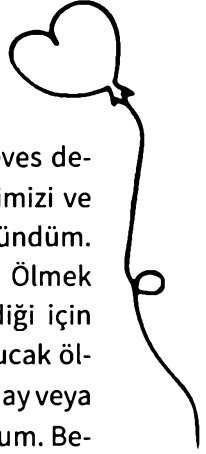
tındaki pişmanlıkların kaynağı olmak istemiyordum. Odaya hemşirenin girdiğini duydum, ama gözlerimi Beck'ten ayırmıyordum.

Hemşire bana ve Beck'e bakarak, "Her şey yolunda mı? Abby, dinleniyor olman gerekirdi," dedi. Tavsiyesi gayet netti: kalp rahatsızlığı yaşıyorken sevgili kavgası yasak.

Başımızı salladık ve hemşire dışarıya çıkarken Beck yanıma geldi. "Seni terk etmeyeceğim. Bu konuyu bugün daha fazla konuşmayalım. Kesin kararımı vermem için daha bir haftadan fazla zamanım var. Şimdilik askıya alalım. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum." Kolları beni sarıp kucakladı. Damarlarımdaki boruları veya nazal sondamı çıkartmaya özen göstermişti. Güzel sarılabilelim diye tişörtünü çektiştirerek kendimi biraz havaya kaldırdım. Yatak onun ağırlığıyla biraz çöktü ve ben, sanki benim yerçekimim oymuş gibi doğal olarak ondan tarafa yuvarlandım.

Annem gelip bizi kontrol etmiş miydi emin değilim, ama biz televizyonu açtık ve *Friends*'in eski bir bölümünü izlerken ben, Beck'in kollarında uyuyakaldım. Kollarım Beck'in beline sıkıca sarılıydı ve hastanenin steril kokusu yerine Beck'in kokusunu içime çekmek için elimden geleni yaptım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Beck'i kendimden uzaklaştırma kararım anlık bir heves değildi. Birlikte geçirdiğimiz o son hafta boyunca ilişkimizi ve onun için neyin en iyisi olacağını enine boyuna düşündüm. Biraz ikiyüzlü davrandığım dikkatimden kaçmadı. Ölmek üzere olduğunu bildiği halde bana gitmemi söylediği için Caroline'a son derece öfkeliydim. Ama Caroline çabucak ölmüştü. Ben ölmeyecektim. Önümüzdeki birkaç hafta, ay veya yıl boyunca hayatımın neye benzeyeceğini bilmiyordum. Beck'i buna dahil edemezdim. Kendi kendime bahane olarak, eğer yakında öleceğimi bilsem, Beck'in yanımda kalmasına izin verirdim, diyordum. Bir süreliğine çok sıradan bir varlık göstereceğim belliydi. Ve bu yolu bu yüzden seçmiştim.

Lütfen hareketlerimi yargılamayın. Beni en mutlu edecek yolu değil, en doğru olduğunu düşündüğüm yolu seçmeye çalıştım.

Beck'i nasıl yapılacağını bildiğim tek şekilde bıraktım: bir anda bıçak gibi kestim.

Beck'in yeni dönem için her şeyi düzenlemeye, MIT'ye gitmesi gereken günden bir gün önceydi. Babasının biletini ayarladığını biliyordum ve Beck, bunu boşa harcamakta ısrarcıydı.

Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyecektim.

Hastanede sabahın erken saatiydi. Dışarıdaki oyun parkını görebileyim diye hemşire güneşlikleri kaldırmıştı. Etrafta koşuşan, kaydıraftan kayan ve kovalamaca oynayan çocuklar vardı. Onların böyle umarsızca oynayırları birkaç dakika boyunca dikkatimi dağıttı, ama hastanenin pencereleri, kahkahalarını engelliyordu, bu yüzden bir tür sessiz filmle baş başa kaldım. Biri kapıyı tıklatınca aceleyle günlüğümü kapayıp kucağımda ellerimin altına sakladım.

Annem oturduğu yerden kalkıp bana başını salladı. Yardımına ihtiyacım olursa diye dışarıda beklemesi gerektiğini biliyordu. Bir gece önce kalmak veya gitmek konusundaki kararı Beck'in vermesi gerektiğini söylemişti, ama benim seçimime de saygı göstermişti. Kapıyı açıp Beck'i içeri almadan önce anneme hüznü bir tebessüm gönderdim.

Beck, kocaman gülümseyip hayatımı varlığıyla doldurarak içeriye girdi.

"Bugün vejetaryenliğimin dördüncü günü olduğunu öğrenince çok mutlu olacaksın." Yeni görüntüsünü sergilemek istemiş gibi kendi etrafında döndü.

Kahkaha atamadım, ama gülümsedim. "Bu harika, Beck. Çok zorlandın mı?"

Beck'siz hayatıma geçiş yapmadan önce onunla son bir normal sohbette sakınca görmedim.

"İmkânsız. Ama tofuyu sevmeye başladım, bu iyi bir şey. Ve fıstık ezmesi neredeyse bütün yemeklerimin vazgeçilmez haline geldi," diye cevap verdi, yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu. Çok sıcakkanlı ve hayat doluydu, oysa ben hastaneye geldiğimden beri on kat daha solgunlaşmışım. Onun ısını emmek istedim.

Ses tellerime güvenmediğimden başımı sallamakla yetindim ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sohbeti yönlendirirken mutlu olmanın da ötesindeydi. “Sana birkaç kitap getirdim ve eğer istersen biraz dışarıya çıkabiliriz diye düşündüm, ne dersin? Hemşire, eğer tekerlekli sandalyeni de alırsak sorun olmayacağını söyledi. Sadece maskeni takman gerekiyor ve dışarıda çok uzun süre kalamayız.” Planları için o kadar heyecanlı görünüyordu ki, neredeyse kabul edecektim. Ama sonra ne söylediğini düşündüm. Maske takmam gerekiyordu. Beni herhangi bir hastalık kapmaktan koruması için maske takmalıyım. Kalbim, üzerine daha fazla yük binmesini kaldıramazdı. Varoluşumun kabuğuydu o. Ayakta duramaz, yürüyemez, açık havayı soluyamazdım. Bu sebeple ellerim günlüğümü daha sıkı kavradı ve planıma bağlı kalmaya karar verdim.

Günlüğümü tutan ellerimin titremeye başladığını hissederek, “Şey, aslında içeride kalsak daha iyi. Biraz yorgun hissediyorum kendimi,” diye yalan söyledim.

Kaşları endişeyle çatıldı, ağzı gülümsemesini yitirirken gamzeleri kayboldu.

Bana tam olarak dönebilmek için biraz geriye doğru kayarken, “Sorun ne, Abby?” diye sordu. Ela gözleri beni kolay bırakacağına benzemiyordu, ben de bakışlarımı günlüğüme indirdim.

“Boston’a gitmek zorundasın,” diye fısıldadım.

Yataktaki bedeninin kasıldığını hissedebilmişim. Elini yumruk şeklinde sıktı. “Gene mi bu konu? Cidden mi, Abby?”

Çok kızmıştı, Marfa’daki bardan daha kızgındı. Ve bunun tek sebebi yapılması gereken şeyi yapmamasıydı.

Günlüğü ona doğru uzatarak, “Beck...” diye başladım, ama o tüyleri ürpererek günlükten uzaklaştı.

Çenesini sıkarak, “Bunu yapma, Abby,” diye itiraz etti. “Gerçekten. Bunu bize yapma. Bu hafta her gün sana senden ayrılmak istemediğimi söyledim.” Gözleri ateş püskürüyordu ve karşısında son derece çaresizdim.

Başımı sağa sola sallayıp boğazımda düğümlenen duygulara rağmen konuşmaya çalıştım.

“Umurumda değil. Bu çoktan oldu bile. Kalmana izin vermiyorum. Senden ayrılıyorum.” Sesimde varlığından haberdar olmadığım bir kararlılık vardı. Sesim, kararımdan emin ve bu konuda inatçı çıkıyordu.

“Abby, lütfen,” diye yalvarınca mideme acı ve pişmanlık bir yumruk gibi oturdu.

“Kalmanı istemiyorum. Ben sağlığıma odaklanmalıyım, sen de okuluna gitmelisin,” diye ölü bir sesle cevap verdim. Bu, yalanlarla yoğrulmuş bir gerçektir. Hayatım boyunca insanların omzunda yük olmuştum. Beck bundan daha iyisini hak ediyordu.

“İyileşmene yardım edebilirim,” diye mırıldandı. Eli çarşafı sıkıca kavramıştı ve eğilip onu rahatlatmayı ölesiye istiyordum. Ama beni kim rahatlatacaktı?

Kafamı sağa sola belli belirsiz salladım.

“Eğer benden istediğin buysa, giderim, ama bir daha geri dönmem,” diye tehdit etti. “İstediğin buysa, yaparım, ama ilişkimiz biter.” Yola gelip vazgeçmem için bu kadar sert davrandığını biliyordum. Ama gene de sözleri zehir gibiydi. Mutluluğumun ta çekirdeğine işliyordu. Ama istediğim *tam* olarak buydu. Boston’a geri döndüğünde bana bağlı kalmasını istemiyordum. Beck’i seviyordum çünkü o, hayatın nasıl olması gerektiğinin somut bir örneğiydi, eğer bunu onun elinden alırsam kendimi asla affetmezdim.

Ben ultimatoma cevap vermeyince yataktan kalktı ve

bir süre yüzü duvara dönük durdu. Elleri saçlarının arkasında kenetlendi ve sırt kaslarının hareketini tişörtünün altından görebildim.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldayarak ona doğru uzanmaya çalışınca burnumdaki sonda çıktı, birkaç saniye içinde başım dönmeye başladı ama buna aldırmadım.

“Lütfen anla beni. Lütfen,” diye yalvararak yüzünü bana dönmesini sağlamaya çalıştım. İlişkimizin bu şekilde bitmesini istemiyordum. Bana sorun olmadığını söylemesini istiyordum. Benimle aynı fikirde olduğunu söylemesini.

Yüzünü bana döndüğünde yüz hatları bir taş kadar sertti.

“Hayır, aslında anlamıyorum,” diye patladı, sanki bana vuracakmış gibi yatağımda geriledim. “Bunu yapma, Abby.” Bir an sonra kapının kolu çevrildi ve annem içeriye uzandı, büyük ihtimalle her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyordu. Ben yüzüne bakar bakmaz tekrar çıkıp bizi yalnız bıraktı. Ama kapının sesi Beck’i ölü bakışlarından kurtardı ve Beck, başını sağa sola sallayıp gitmek üzere kapıya yöneldi.

Günlüğümü kavrayıp yataktan inmeye çalışırken, “Bekle!” diye seslendim. Başım döndü ve öne doğru düşüp bir komodine tutundum. Bedenim itiraz ediyordu ve kalbim ayakta durabilmem için temiz kan pompalamaya çalışırken aşırı hızlı çalışıyordu.

Bana dönmedi.

“Beck, bu senin için.” Günlüğü alması için umutsuzca yalvararak ona doğru uzattım. Komodinden uzaklaşmak istemiyordum, aksi takdirde suratım hastanenin fayanslarına gömülebilirdi. Arkamdaki kalp monitörüm çılgınlar gibi bağıırıyordu ve hemşirem içeriye dalmadan önce birkaç saniyem kaldığını biliyordum. Koğuştaki herkesin çığlıklarını duyması umurumda değildi. Günlükteki her şeyi okumadan

gitmesine izin veremezdim. Kendisinin bana ne kadar çok şey ifade ettiğini anlaması gerekiyordu.

Ama hayatta hiçbir şey mükemmel değil. İstedğim olmuştu: Beck kendi hayatını yaşayacaktı. Sadece, bu benim koşullarımla olmayacaktı.

Büyük nefesler alıp kalbimi yavaşlatmaya çalıştım, ama işe yaramadı. Oturmaya ihtiyacım vardı, ama henüz olmazdı. Beck benden ayrılıyordu. Kapının kolunu kavradı ve benim yanaklarımdan gözyaşlarım akarken dudaklarım titredi.

Elini kapının kolundan çekti, ağırlığını değiştirip bana dönecekti. Dönmek üzereydi, bundan eminim, ama sonra kapı açılıp annemle hemşire içeriye daldılar ve Beck'in yanından geçip bana yöneldiler.

Hemşire, "Buradan hemen gitmen lazım, genç adam!" diye kükredi, sesi çok sertti. "Yeterince zarar verdin!"

Geri dönüp günlüğü alsın diye acı içinde, "Beck!" diye bağırdım. Ama doktorlar ve hemşireler yolunu kapattılar. Elimdeki günlüğü odanın öbür tarafına fırlattım ve tak diye bir ses çıkartarak kapıya çarptı. Dünya etrafımda dönüyordu ama ayık kalmaya çalışıyordum. O gitmeden önce beni avutacak son bir bakışa ihtiyacım vardı, ama onun yerine hemşire beni yatağıma geri koyarken görüşümü siyah bir halka kapladı.

Beni tutmak için eğilen annemin elinin saçımı geriye doğru ittiğini hissettim.

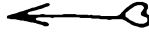
"O gitti. Tatlım, sadece dinlen. Sadece dinlen."

Annem beni hastane yatağında sallarken bu sözleri tekrarlayıp durdu. Annemin gömleğine mengene gibi yapışıp hayatımdaki bütün zalim dakikaları silmesini diledim.

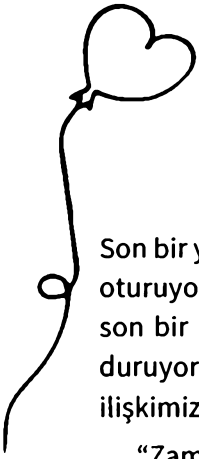
Doğru olanı yapmıştım ve bunu biliyordum, gene de dü-

şüncelerime sızan şüphe, gözlerimi her kapattığımda kâbuslar görmeme yetecek kadardı. Beynimin, en iç burkan fikirleri bulmakta özel bir yeteneği vardı ve bunları zihnimde tekrar tekrar canlandırıyordu.

Beck, partilerde. Beck, kızlarla. Yeni kız arkadaşıyla yatan Beck. Gözlerimi kapatıp bunun onun için en iyisi olduğunu söylüyordum. Ama bu yetmiyordu. Başucumdaki çanağa uzanıp midemdekileri, kuru kuru öğürünceye kadar çıkarttım ve acının ve üzüntünün beni terk etmesi için dua ettim.

Sonraki bir ay boyunca Beck her gün beni aradı ama birine bile cevap vermedim. Bunun için her an kendimle savaşmam gerekmişti, ama biliyordum ki eğer sesini bir kez duyarsam, geri adım atar ve gelmesi için yalvarırdım. Bu yüzden telefonu açmak yerine, hastanenin komodini üzerinde hastane odasının sessizliğini yırtarak titreşen telefonu izleyip hayatımda ne çok şeyden vazgeçmek zorunda bırakıldığımı hatırladım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bir Yıl Sonra

Son bir yıldır her ay iki kez yaptığım gibi Dr. Luca'nın ofisinde oturuyordum. Kontrol listesindeki her maddenin üzerinden son bir kez geçerken son moda gözlüğü burnunun ucunda duruyordu. Gözlerim şarap rengi hırkasını tararken, eskiden ilişkimizin ne kadar farklı olduğunu düşünerek gülümsedim.

“Zaman çizelgen düzenlendi. İlk yıl temel olanları alman bence akıllıca olur. Bu sayede eğer bölüm değiştirmek istersen sorun çıkmaz,” diye şakıdı parmağını listeden aşağıya doğru sürüklerken. Halihazırda her şeyin üzerinden on kez geçmiştik ve seansımın bitmek üzere olduğunu biliyordum. Sanırım listeye tekrar göz atmasının sebebi, bunun onu son ziyaretim olduğunu biliyor olmasıydı. Bundan sonraki hayatımda bir yaşam koçuna ihtiyacım olmayacaktı. Bu aptal düşünceye gülümsedim ve kâğıtlarımı çantama tıktım.

Arkama yaslanıp ona bakarken, “Bölüm değiştireceğimi sanmıyorum ama sizinle aynı fikirdeyim,” dedim.

Bakışlarına karşılık verip başıyla onayladı. Nihayet birbirimizi anlıyorduk ve geçtiğimiz bir yılı atlatmama yardım ettiği için ona gerçekten minnettardım.

Sesi, arkadaşça bir tona büründü ve, “Kendinle gurur duymalısın, Abby. Bunu başardın. Üniversiteye girdin ve yarın gidiyorsun. Gergin misin?” diye sordu.

Bu soru, son birkaç gündür maruz kaldığım bir soruydu. Bir gün önce vedalaşmak için Caroline’ın ailesini ziyaret etmiştim. Birlikte yemek yedik ve bana üniversiteyle taşınacağım için gergin olup olmadığımla ve derslere başlayacağım için endişeli olup olmadığımla ilgili sorular sordular. Benim adıma içtenlikle mutlu olduklarından emindim. Tam oradan ayrılmak üzereyken bana sürpriz bir güle güle hediyesi verdiler. Caroline’ın okulu için para ayırmışlardı ve bu parayı kendileri için kullanmak yerine bana burs vermeye karar vermişlerdi. Annemlerin karşı çıkmalarına rağmen üniversite paramı kendi başıma ödediğimi biliyorlardı. Dolayısıyla bana bir tür “Caroline Üniversite Bursu” atamışlardı. Çeki bana verdiklerinde ağlamıştım ve bu parayı yerinde kullanacağıma dair ant içmiştim. Arkadaşım ölümünde bile beni kollamıştı.

Son bir yıl boyunca kahve dükkânında çalışarak biriktirdiklerimi bu parayla birleştirdince ilk yıl boyunca sorun yaşamayacaktım. Hastanedeki son kalışımda meydana gelen onca tıbbi masraftan sonra annemle babamdan üniversite parama yardım etmelerini isteyemezdim. Buna güçleri yetse bile, kendi ayaklarım üzerinde durmam gerektiğini hissetmiştim.

Dr. Lucas boğazını temizledi ve ben başımı olumsuz anlamda salladım. Daldığım düşüncelerden sıyrılıp, “Sanırım oraya gitmeye hazırım,” diye cevap verdim.

İnce dudaklı bir tebessümle başını onaylarcasına salladı ve doktorun da en az benim kadar heyecanlı olduğunu anladım. Son bir yılda ne kadar değiştiğimin farkında mıydı?

Bana bu değişim sürecinde ne çok yardımının dokunduğunun farkında mıydı?

Bir yıl önce bana verdiği sonuçları hatırlayarak, (park korucusu, yazar, muhasebeci, biyomedikal mühendis) “Değerlendirme sonuçlarının bu kadar doğru olması çok komik,” diye belirttim.

Kocaman gülümseyerek beni sıkıca kucakladı. “Hepsinin işe yaramasına çok sevindim. Yine de senden iyi bir park korucusu olacağına inanıyorum,” diyerek güldü, bir kol boyu uzaklaşarak beni tuttu.

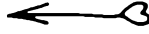
Esprili bir tavırla gözlerimi devirdim.

“İlk kitabının teşekkür kısmında bana da yer vermeyi unutma, tamam mı?” Omuzlarımı tutuşunu sıkılaştırdı ve ben ağlamamak için dudaklarımı sıktım.

“Elbette,” deyip göz kırptım.

Geçen bir yılda sıkı bir rutine girmiştım: gün boyu kahve dükkânında çalıştıktan sonra akşam doğruca eve gidip durmadan yazıyordum. Bu alışkanlığım annem bana hastanede o günlüğü getirdiğinde başlamıştı. O defteri baştan sona bitirdim. Sonra günlük üstüne günlük bitirdim, gezimizdeki olaylardan vazgeçmeden, yaşadığım on dokuz yıl boyunca aklımda canlanan hikâyeleri de yazıyordum. Kalem tutmaktan elim ağrıdığında dizüstü bilgisayarımı açıp orada hikâyeler yaratmaya devam ediyordum. Bu, gittikçe sabahları uyanma sebebim haline geldi. Yazar olmak istiyordum ve bunu gerçekleştirmek için çok çalışacaktım. Tanınmış bir yaratıcı yazarlık programına kabul edilmiştim, bu sayede yeteneğimi geliştirebilirdim. Beni engelleyen hiçbir şey kalmamıştı artık.

Doktor beni son kez kucaklarken, “Umarım Boston’ı seversin, Abby,” dedi.

Boston'da yaklaşık altmış tane üniversite var ama bunlardan sadece ikisi beni ilgilendiriyordu: benim kayıtlı olduğum Boston Üniversitesi ve MIT. Yerleşmem çok uzun sürmedi. Kampüsün hemen dışındaki bir yurttta, henüz odasına taşınmamış bir oda arkadaşıyla birlikte kalacaktım. Yurt binası 1970'lerde inşa edilmişti ve mobilyalarla tesisat çökmenin eşiğindeymiş gibi duruyordu. Odanın en çok ışık alan bölümünü seçip yazma köşemi de pencerenin önüne gelecek şekilde ayarladım.

Kaldığım odanın penceresinden MIT görünmüyordu, ama orada olduğunu biliyordum. Boston Üniversitesi'ni MIT'den Charles Nehri ayırıyordu. Yani MIT'e dakikalar içinde yürüyerek gidebilirdim. Yurt odamdaki ilk gecemde masama oturdum, penceredeki kendi yansıma bakıp koca Boston'da bir kişi hariç hiç kimseyi tanımadığım gerçeğini düşündüm. Ve o bir kişi benim Dallas'tan ayrıldığımı bilmiyordu.

Ertesi sabah yataktan kalktım ve yeni gardırobumla yatağım arasında gidip geldim. Sonbaharın henüz başlarında olmamıza rağmen Boston'da hava çoktan soğumuştı. Kot şortlarım uzaklara kaldırılmıştı ve kat kat giyinmeyi şimdi-den sevmeye başlamıştım. Ceketimin fermuarını çeker çekmez odamın kapısını kilitleyip şehri keşfetmeye çıktım.

Boston, Dallas'tan tamamen farklıydı. Binalar eskiydi. Yüzyıllar önce inşa edilmiş olmanın karakterini taşıyorlardı. Şehir sokaklarını kahverengi kumtaşları sarmıştı ve bunları takip ederek Charles Nehri'ne doğru gittim. MIT kampüsünü görmek istiyordum. Beck'e rastlama olasılığının minimumun da altında olduğunu biliyordum ama bu sorun değildi. Sadece onun, zamanını geçirdiği, bensiz son bir yılını geçirdiği yeri hissetmek istiyordum.

Harvard Köprüsü üzerinden yürüyerek geçtim ve ortasında durarak bir grup kürekçinin altımdan geçişini izledim. Birbirleriyle uyumlu kürek darbelerini izlemek büyüleyiciydi ve bunu anneme de gösterebilmek için fotoğrafını çektim. Benim okul için Boston'a gelme fikrimden hoşlanmamıştı ama sunduğum bahanelere de karşı gelememişti. Biraz ikna etme çabasına ve havaalanında biraz gözyaşına mal olmuştu, ama onu her gün arayacağıma ve bulduğum her fırsatta eve gideceğime söz vermiştim.

Abby: Artık resmen bir Boston'luyum. Bu resmi Harvard Köprüsü'nde çektim.

Annem: Düşme sakın! Kıyıya çok yakın duruyorsun...

Gülümseyip telefonumu cebime soktum. Bazı şeyler asla değişmezdi ve bu sorun değildi. Beni hayatta tutabilmek için çok uğraşmıştı. Tüm o çabalarının meyvesinin kazara bir köprüden düşmesine gerek yoktu. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra MIT kampüsünün dış merkezine ulaştım. Binalar dayanıklıydı. Azametli bir binaya çıkan yüksek merdivenler bana Roma'daki Panteon'u anımsatıyordu. Ama dikkatimi asıl çeken bu değildi.

Kaldırımın hemen yanında, ilk bakışta katı ve şeffaf görünen bir heykel vardı. Matematik sembollerinden oluşan dev bir insan şeklinde, paslanmaz çeliklendi. Altındaki plaktaysa adının "*Simyacı*" olduğu yazıyordu.

Boyu benimkinin neredeyse üç katıydı ve heykelin ön tarafında adamın bacaklarının olması gereken yer, heykelin içine girilebilsin diye kesikti. Kapalı yer korkusunun beni ne kadar saracağından emin olamayarak içeriye bir göz attım, ama sembolleri öyle bir yerleştirmişlerdi ki, kendinizi aynı anda hem içeride hem de dışarıda hissediyordunuz. Sembollerin deliklerinden mavi gökyüzü görünüyordu ve içine

girip dışına çıkarak heykeli her yönden incelemek için epey zaman harcadım.

Etrafımda öğrenciler dolaşüyor, yurtlarına veya kampüste binalarına gidiyorlardı ama bütün öğleden sonramı heykeli incelemek için harcarken kimse beni rahatsız etmedi. Bu bana Beck'e nasıl ulaşacağıma dair bir fikir verdi ve cebimde bir titreşim hissedinceye kadar Boston güneşi altında oturup bu fikri olgunlaştırmaya çalıştım.

Telefonumun ekranına baktım, tekrar ayağa kalkmadan önce gülümsedim.

Yurda geri dönebilmek için yaya trafiğinde bir boşluk beklerken, "Selam, anne," diye cevap verdim. Öğleden sonranın erken saatleriydi ve ben öğle yemeğini atlamıştım. Galiba bunu hissetmişti. Yemin ederim, anneler birer süper kahramanlar.

Neredeyse duyulmayacak bir şekilde iç geçirdi. "Seni her zaman bu kadar rahatsız etmeyeceğim. Sadece bu ilk hafta bana biraz anlayış göster, olur mu?" Ağlamakta olduğundan emindim ve ben de onu çok fazla özlemediğimi söylesem, yalan olurdu.

Duygularımı saklamaya çalışarak, "Aradığına sevindim, anne," dedim. Boştaki elimi ceketimin cebine sokup tekrar köprüye doğru yönelirken, "Ben de seni özledim. Ben eve dönerken konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Hâlâ yürüyor musun?" diye sordu. Arka planda evin içinde volta attığını duyabiliyordum. Belki kendisi ve babam için akşam yemeği hazırlıyordu.

Etrafta bizi duyan biri var mı diye etrafıma baktım. "Beck'e ulaşmak için bir şey planlıyordum."

"Ah, bunu duymak isterim," diye telefona şakıdı. "Ama bir dakika, sende Beck'in telefon numarası var ve bugünlerde herkes Facebook'ta. Ona böyle ulaşamaz mısın?"

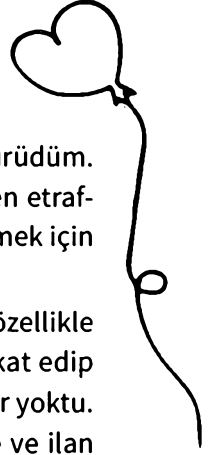
“Anne. Romantizm bunun neresinde?” diye espri yaptım.

“Ben sadece bunun daha kolay olacağını söylüyorum. Belki de bunu yedek plan olarak kullanırsın,” diye ekledi ve ben burnumu kırıttırdım. Yedek plan istemiyordum. Beck’i aramak veya ona mesaj yollamak da istemiyordum. O, bundan daha fazlasını hak ediyordu. Büyük bir jesti hak ediyordu.

O akşam odama döndüğümde şehrin ışıklarına bakan masama oturdum ve planımı uygulamaya koydum. Beck’in hâlâ Boston’da veya MIT’de olup olmadığını bilmiyordum, ama burada olduğunu farz etmek zorundaydım. Yazmak istediklerimi bitirinceye kadar parmaklarım klavyemin tuşları üzerinde uçuşuyordu, yaratıyordum, siliyordum, tekrar düşünüyordum. Duygularımı sadece bir sayfaya sığdırmak oldukça zordu. Ama yaptım. İnsanların dikkatini çekeceğini umduğum koyu başlıklı tek bir sayfa. Ertesi sabah erkenden kalkıp bir yazıcıdan kısıtlı bütçemin elverdiğince kopya almayı planlıyordum.

O gece uyumaya çalışarak yatağımda, gezimizle ilgili hatıraları düşünerek döndüm durdum. Başucu komodiminde sakladığım günlüğü açarak en sevdiğim kısımları tekrar okudum. Sayfalar yıpranmış ve lekelenmişti. Bazılarının kenarları kendi içine kıvrılmıştı. Olayların tuhaf döngüsü içinde, aslında günlüğü almadan gitmekle Beck bana bir iyilik yapmıştı, ama tekrar çekip gitmesine izin vermeyecektim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Elimde bir tomar kâğıtla MIT kampüsü boyunca yürüdüm. Henüz kampüs çoğunlukla boştu. Kirli işimi yaparken etrafta binlerce öğrencinin dolaşmadığından emin olabilmek için sabah gündoğumunda kalkmışım.

MIT kampüsü son derece büyük bir yer, ama ben, özellikle Gazetecilik Bölümü'nün dersliklerine yakın yere dikkat edip o tarafta daha sıkı çalıştım. Görünürde güvenli bir yer yoktu. Sayfaları binaların duvarlarına, telefon kulübelerine ve ilan tahtalarına yapıştırdım.

Öğrenci birliğinde, bütün duvarlar yalpalayan kâğıtlarla kaplanıncaya kadar peş peşe bir sürü kâğıt yapıştırdım. Dün gördüğüm heykelin bulunduğu kampüs merkezine doğru gitmeye devam ettim. Hızlıca hareket ederken bir yandan kâğıtları yapıştırmaya devam ediyordum, ama tam hedefe ulaştığımı düşünürken arkamda birinin varlığını hissettim.

“Hanımefendi, okul mülküne zarar vermekte olduğunuz farkında mısınız?” Bunu arkamdaki sert bir ses sormuştu. Arkamı dönünce seçkin bir adamla göz göze geldim. Kısa kesilmiş ve güzel şekil verilmiş kalın beyaz saçları vardı. Kemik çerçeveli gözlükleri ince burnunun üzerinde duruyordu. Bem-beyaz gömleğinin üzerine deniz mavisi spor bir ceket giymişti.

“Ben... ben...” Bir cevap bulamadım. Planımı bozmak ve bana bağışlamak üzereydi. Yüzleşmeyi pek becerememiştim ve utanç verici çirkin gözyaşlarına boğulmama saniyeler vardı.

“Çok çalışkan hademelerimiz var. Çevre düşmanlarının arkasını temizlemeden de halihazırda çok işleri var. Bunu anlıyor musunuz?” Ses tonu çok sertti ve keskin bakışları kendimi çocuk suçlu gibi hissettirmişti.

Kucağımda henüz kullanılmamış kâğıt tomarına bakarak zayıf bir sesle, “Özür dilerim,” diye mırıldandım. Şu an planım aptalca geliyordu. Bunun işe yarayacağını neden düşünmüştüm ki?

“En azından ne astığınızı görebilir miyim?” diye sordu. Gözlerine bakmadan, çabucak bir kâğıt uzattım. Yanaklarım düşünebileceğimden de fazla kızarmıştı. Eğer daha önce bir aptal olduğumu düşünmediyse, Beck’i tekrar kazanma davamı okuduktan sonra mutlaka öyle olduğumu düşünecekti.

Gözlerini indirip kâğıda bakarken onu izledim, yüz ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu. Kalın beyaz kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı, sonra da hafif bir tebessümle dudakları yukarı kıvrıldı.

“Bu doğru mu?” diye sordu, ben de kocaman yutkundum.

Ses tellerim yetişemeden önce başımla onayladım. “Evet, efendim.”

Adamın kampüs görevlilerini çağırması veya beni başka türlü tehdit etmesi için donakalmış vaziyette bekledim. Hayalimde tam Beck kampüse girerken polisin beni kelepçele-yip dışarıya doğru sürüklediğini canlandırdım. Ama bunun yerine, seçkin adam bana elini uzattı.

“Bana da biraz ver de gidip Mimarlık Bölümü’ne yapıştırayım, ben orada profesörüm.” Bu sözler üzerine gözlerim

gerçek anlamda yuvalarından fırladı. Gerçekten ciddi olabilir miydi? Bana yardım mı edecekti?

Bir miktar kâğıdı alıp titrek ellerle adama uzattım. Olayların bu hale gelmesine inanamıyordum. Adam dönüp gitmeden önce bana bakıp gözlerini kıstı.

“İtalya’da öğrenciyken bir kıza rastlamıştım. Her gün aynı yoldan okula gidiyorduk ve ben asla onunla konuşacak cesareti toplayamamıştım. Eğer sen de aynı pişmanlığı yaşıyorsan bundan nefret ederdim.” Kendi kendini başıyla onaylayıp tebessümü hâlâ dudaklarının kenarında oynarken kendinden emin bir tavırla dönüp gitti. Kendimi alacakaranlık kuşağında gibi hissettim. Orada öylece dururken ağızmdan bir kahkaha kaçtı, şaşkınlıktan dilimi yutmuş bir şekilde adamın köşeden dönüp kayboluşunu izledim.

Adam gidince, onun gözünden görmeye çalışarak elimdeki kâğıda baktım.

ÜZGÜN GENÇ KIZ, GÜÇLÜ KAHRAMANINI ARIYOR

Eğer şu an bunu okuyorsan, aşk hikâyemde figüran olma ihtimalin var. Ama yardımın lazım. Hikâyemin sonunun nasıl olacağı büyük ölçüde sana bağlı.

Benim adım Abby Mae ve bir yıl önce onsuz yaşayabileceğimi sanarak hayatımın bir parçasını bıraktım. Doğru olanı yaptığımı biliyordum ama şu an, ne olabilirdi diye merak içindeyim.

Eğer aşkı bulma fırsatını kaçırmış biriysen veya en azından kahve dükkânında karşı masada oturan bir kızla göz göze geldiyse, ya da bir erkekle otobüste yan yana düştüysen, işte bu, benim için o an. Harekete geçip aradığım çocuğun bu notu okuyor olmasını umarak kendimi kaderin ellerine bırakıyorum.

Adını size söyleyemem, ama hikâyemiz kısa ve tatlı ve sanırım duymaya hakkın var:

Beyzbol şapkalı, yakışıklı bir çocuktuk, bense kül kabı satın alan alaycı bir kızdım.

O, kendini sinsice benim araba yolculuğuma dahil eden inatçı çocuktuk, bense asla yeterince marşmellovlu tatlı yiyemeyeceğinizi öğrenen kızdım.

Caroline, yolculuğumuzu yarıda kesen arkadaşımdaydı ve biz hayat süremizin belirsizliğine minnettar olanlardık.

O, beni karaoke yaparken izleyen çocuktuk, ben ne-redeyse bardan kovulmamıza yol açacaktım.

John Denver bizim yolculuk tanrımızdı ve ben onun şarkılarının gücüne güvenmeyi öğrendim.

Ben içmek yerine cesareti tercih eden kızdım, o ise okyanusa benden hoşlandığını bağırان çocuktu.

Gitti çünkü onu ben zorladım, ama şimdi mazere-timi anlaması için yalvarıyorum.

Eğer sen oysan, yarın akşam saat altıda benimle *Simyacı* heykelinin içinde buluş. Eğer bu hikâye sende hiçbir şey uyandırmıyorsa, lütfen yardım et ve bu kâğıdı elden ele dolaştır ki onu bulabileyim.

O seçkin adamın hikâyemde rol alma isteğine bıyık altından güldüm. Eğer bu yazarlara o inanıyorsa, Beck de inana-bilirdi.

Kaldırıma çarpan bir kaykayın sesi beni düşüncelerimden sıyırdı ve başımı kaldırdım. Dakikalar içinde kampüs, hayale-t şehirden hareketli bir hayvanat bahçesine dönüşmüştü. Kaşlarımı çatıp etrafımda dolanan insanları inceledim, tanı-

dık ela gözler veya beyzbol şapkasının altına saklanmış kah-verengi saçlar arıyordum. Ama onun yerine birbirinden çok farklı ve Beck'e hiç benzemeyen öğrencilerin karışımı vardı.

Kollarımda hâlâ bir tomar kâğıt vardı, ama öğrenciler önceden asmış olduklarımı incelemek için duruyorlardı, bu yüzden fark edilmeden kâğıt asmaya devam etmemin hiçbir yolu yoktu. Aceleyle eşyalarımı toparlayıp Harvard Köprüsü'ne geri dönmek için yola çıktım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün bir salyangozun hızıyla sürüne sürüne geldi. Başımı yastığımdan kaldırıncsa saatin sabah sekiz olduğunu gördüm. Bir sonraki baktığımda ise sekizi çeyrek geçiyordu.

“Lanet ols...” diye yastığımın içine doğru küfredip küfrümün gerisinin yastığımda boğulmasını sağladım.

Önceki gece saat sabahın ikisine kadar uyuyamamıştım. Sonra, nihayet uyuyabildiğimde, ben heykelin içinde ağlar-ken Beck’in dışarıda güldüğü rüya kan ter içinde uyanıncaya kadar beynimin içinde dönüp durdu. Rüyamda T-Rex kılığında olduğumu belirtmeliyim, bu yüzden Beck’i geri kazanmak istiyorsam bir dinozor kılığına girmemem gerektiği dışında beynimin bana ne demeye çalıştığından pek emin değilim. Belki de kostümlerden tamamen uzak durmalıyım.

Yatağımdan kalkıp daha sonra giyeceğim kıyafetleri seçmek için dolabıma gittim. Kot pantolon ve uzun kollu, çizgili, oturan bir gömlek seçtim. Çok salaş değildi, ama kendimi çok zorlamışım gibi de görünmüyordu. Kıyafetleri yatağımdan üzerine koyar koymaz yere çöktüm.

Eğer Beck MIT’de değilse, yaşadığım tecrübeye güler geçer, yaşantıma devam ederdim. Belki de. Ama eğer Beck’in bir kız arkadaşı varsa, ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yıl

epeyce uzun bir zamandı ve biz bu süre boyunca hiç konuşmamıştık. Bir ay boyunca her gün beni aradıktan sonra hiç. Eğer içinde bulunduğum durumun *Not Defteri* filmindeki gibi olmasını içten içe dilemediğimi söylersem, yalan söylemiş olurum. Anneme, Beck'in bana yolladığı bütün aşk mektuplarını saklayıp saklamadığını bile sormuştum. Gözlerini devirerek bana evden çıkıp biraz yürüyüş yapmamı söylemişti. Gene de Beck'in, belki de benden bir anda uzaklaşmadığını düşünmek hoştu. Yani, birinin size bir yıl boyunca her gün mektup yazması çok romantikti, ama aynı zamanda da gerçek dışıydı. Bir sürü kâğıt ve postalama işleri falan gerekiyordu.

Aniden odamın kapısının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve gözlerimi kaldırdığım anda kapının açıldığını gördüm. Nefesimi tutup uzun kahverengi saçlı ve yüzünde bir sürü çilleri olan bir kızın, arkasından bavulunu çekeştirerek odaya girişini izledim. Gözleri sırayla boş yatağı, pencerenin önünde duran çalışma masalarımızı sonra da dizlerimi karnıma çekmiş oturmakta olduğum zemini taradı.

Ne muhteşem bir ilk izlenim. Tımarhaneden kaçmış bir akıl hastası gibi görünüyordum.

Önce yutkundüğünü, ardından da dudaklarına bir tebesümün yayıldığını gördüm. O da en az benim kadar gergindi.

Bu durumda ne tür sosyal yeteneklerin kullanılması gerektiğinden emin olamayarak, "Selam," dedim. Son bir yıldır sahip olduğum arkadaşlarım yaşam koçum, Kraliçe Arı Danny, homoseksüel komşularım ve annemle babamdan ibaretti. Caroline öldüğünden beri gerçek arkadaşım olmamıştı ve şu an yaşıttım olan birine bakıyordum, benim hakkımda ne düşündüğünden korkarak ciğerlerimin sıkıştığını hissediyordum.

Hemen ayağa kalktım ve hemen hemen aynı boyda olduğumuzu fark ettim.

Nazikçe, “Ben, Abby,” dedim.

Ürkekçe gülümseyerek, “Selam, ben Sammy,” dedi.

Bir süre ayakta sessizce bekleyip içinde bulunduğumuz tuhaf tanışma sahnesini sindirdikten sonra, sessizliği bozan ben oldum. “Bu tarafı güneş ışığı var diye seçtim, ama değiştirmek istersen, bunu elbette yapabiliriz.” Gelişigüzel sağı solu işaret ederek konuşmaya devam ettim. “Sadece yazarken yüzümün pencereye dönük olmasını istedim.

Cümlemin ortasında sözümü kesti. “Ah, hayır. Hayır, böyle mükemmel. Benim için fark etmez.” Bir fare gibi alçak sesliydi.

Sinirlerimi yatıştırmak istemiyle derin bir nefes verdim. Önce kıkırdamaya başladım, sonra gülüşüm, karın ağrıtan kakhahalara dönüştü. Sammy bana, sanki Plüton’dan gelmişim gibi baktı, sonra sanırım durumu o da kavradı ve o da benimle gülmeye başladı.

Sammy, nihayet rahatlayarak yatağında arkasına yaslanırken, “Ot tüttüren bir oda arkadaşı bulacağım dan endişeliydim. Bizim oradan hiçbir arkadaşım bu okula gelmedi,” diye açıkladı.

Omuz silkip ben de yatağım da arkama yaslandım. “Sanırım iyi anlaşıcağız.” Ve buna gerçekten inanıyordum. Hemen bir arkadaş edinmek iyi hissettirmişti. Yani eğer Beck’le ilgili planlarım yolunda gitmezse, Sammy, hâlâ benimle olacaktı. “Başka eşyan varsa taşımana yardım edeyim mi?”

Yüzü aydınlandı, “Bu harika olur. Sonra da,” duraklayıp yatak örtüsünün kenarıyla oynayarak, “istersen öğlen yemeği yeriz? Yolun biraz aşağısında sandviç yapan bir yer var ve sanırım vejetaryen seçenekleri de var.”

“Vejetaryen misin? Ben de!” Eşyalarını almak için aşağıya inelim diye kapıyı açarken yüzümde kocaman bir tebessüm vardı.

Öğlen yemeğinden sonra şehri keşfederken kendimi Sammy'ye, Beck'le ilgili planımı anlatırken buldum. Ona bütün sırlarımı dökmeyi çok istediğimden değil, daha çok kamu spotu tadında. Önümüzdeki birkaç gün boyunca odamızın zeminine uzanmış salya sümük ağlarsam ve herhangi bir insanla iletişim kuracak enerjiyi bulamazsam diye bunu öğrenmeye hakkı vardı. Evet, bu en kötü senaryoydu ama hâlâ geçerliydi.

Ben Ked'lerimin bağcıklarını bağlarken, "Vay... bu gerçekten cesurca," diye yorum yaptım.

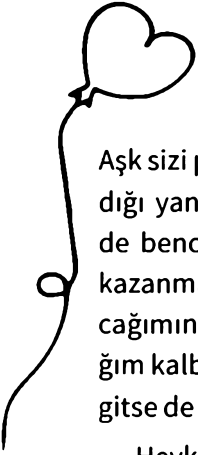
"Pek cesurcaymış gibi gelmiyor. Sanki kendimi üzerime gelen trafiğin önüne atıyordum gibi huzursuz hissettiriyor," diyerek gerçek mizah anlayışımı tam olarak aktarabildim mi diye merak ederek güldüm. Onun gülüşü, zihnimi rahatlatmıştı.

"Seninle gelmemi ister misin? Eğer istemezsen yanında durmam." Ses tonu o kadar içtendi ki, Caroline'ın bulunduğu yerden bizi izleyip sevinç çığlıkları attığını neredeyse duyabiliyordum.

"Aslında bu harika olurdu. Korkup kaçacaktım gibi bir his var içimde." Acaba başka neye ihtiyacım olabilirdi diye merak ederek durup derin bir nefes aldım. Gözüm aynadaki görüntüme ilişti. Adaçayı yeşili gözlerim, solgun tenimde göze çarpıyordu. Çilek sarısı saçlarım doğal dalgalarla yüzümü çevreliyordu. Makyaj yoktu, sadece ben vardım. Umarım ki Beck'in hâlâ sevdiği bendim bu.

Sammy, çantasını omzuna takarken, "Harika görünüyorsun," dedi. Aynadan bana bakan gözleriyle karşılaştım ve kapıyı kilitleyip heykele doğru yola çıkmadan önce ona kocaman bir tebessüm gönderdim.

Otuzuncu Bölüm

Aşk sizi pervasız kılar. Sağduyunuzun ve korkularınızın olmadığı yanlarınızı ortaya çıkarır. Çünkü aşk hem özverili hem de bencildir. O heykele doğru gidiyor olmam Beck'i tekrar kazanmak istiyorsam ne kadar özverili olmak zorunda kalacağımın ispatıydı. MIT kampüsüne adım attığımda karşılaştığım kalbimi durduran manzaraya rağmen ayaklarım geri geri gitse de geri dönmedim. Beck için cesur olmak zorundaydım.

Heykelin etrafında bekleyen kalabalığı dikkatle seyrederek insanların arasından zorla ilerlemeye devam ettim, rock konserini bekleyen bir kalabalıkla yarışabilirdi. Herkes ortalıkta boş boş geziyor, ellerinde benim kâğıtlarımla neşeli neşeli konuşuyorlardı. Heykele daha fazla yaklaştırmaya çalıştığım kalabalığın yoğunlaştığını fark ettim.

Sammy'nin fal taşı gibi açılmış gözleri korkumu doğru-luyordu. Kalbim göğsümü delercesine dövüyor, kalabalığın gürültüsünü bastırıyordu. Birazdan her ne olacaksa herkesin gözü önünde olacaktı. Kaçınılmaz kalp ağrımı sonsuza dek kaydedecek cep telefonları, fotoğraf makineleri ve yüzlerce hafıza hazırda bekliyordu.

Kalabalıkta birbirimizden kopmayalım diye dirseğimi daha

sıkı kavrayan Sammy, “Bütün bu insanlar dün senin astığın kâğıtlar yüzünden mi buradalar?” diye sordu.

Şaşkınlık içinde, “Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdim. Ama heykele yaklaştıkça, ne kadar cesur olmam gerektiğini hesapladıysam, bunun iki katı daha fazla cesaret göstermem gerektiğini fark ettim.

Bir panik dalgasının yükseldiğini hissederek ellerimi salladım ve, “Bunu yapabileceğimden emin değilim,” dedim. İnsanların umursayacaklarını düşünmüyordum. Kimsenin mektubumu okumamış olabileceğinden korkuyordum. Ama bu neydi şimdi? Olacakları bu kadar çok insanın merak ediyor olması midemi bir pençenin kısılcacında burkuluyormuş gibi hissettirmişti.

Sammy, saatine bakarak, “Abby,” dedi, “hâlâ on beş dakika var. Gel, heykele iyice yaklaşalım, oraya ne zaman çıkacağına sonra karar verirsin.” Önerisi mantıklı geldi. İlanları yapıştırmanın ben olduğumu henüz kimse bilmiyordu, sadece önlerde bir yer bulmaya çalıştığımızı sanacaklardı. İnsanları iterek ve epeydir bekleyenlerden öfkeli bakışlar alarak ilerlemeye devam ettik. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Kızaran yanaklarımı gizlemeye çalışarak ve bakışlarımı yerde tutarak diğer tarafa ulaştık.

Heykel sanki tarafsız bölgenin tam ortasında kalmış bir ada gibiydi. Hiç kimse çok fazla yaklaşmak istemiyordu. Sammy’ye doğru bitkin bir bakış attım, ama o da gözleri kocaman açılmış inanamayarak başını iki yana sallıyordu. Acaba üniversitedeki ilk gününün bu kadar ilginç olacağını hiç düşünmüş müydü?

Neden bu kadar kalabalıktı? Acaba henüz dersler başlamadığından kimsenin yapacak daha ilginç bir işi yok muydu? Daha iyi bir plan yapmalıydım. Belki de annem, onu aramam

konusunda haklıydı. Çantamdan telefonumu çıkartıp boş ek-rana baktım. Eğer ilanı gördüyse beni aramış olabilir miydi?

“Abby, sadece beş dakikan kaldı, sence?..” Sammy’nin göz-leri benimle heykel arasında gidip geliyordu. Cümlesini bitir-memişti, çünkü bunun ne kadar çığınca olduğunu biliyordu.

Telefonumu cebime soktum ve puflayarak nefes verdim. Ellerim nemli ve soğuktu. Sammy dirseğimi dürttü ve ne ya-pacağıma hâlâ karar verememiş halde orada dikildiğimi fark ettim. Ya ilerlemek zorundaydım, ya da her şeyi öylece bıra-kıp başka bir şey deneyecektim.

Bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Ama sonra, bir gün önceki seçkin profesörle göz göze gel-dim, hani beni yetkililere teslim edebilecek olan profesörle. Yarım bir tebessümle dairenin karşı tarafından bana bakı-yordu, boş boş bakmaktan başka bir şey yapamadım. Pro-fesörü ve Sammy’yi hemen hemen hiç tanımıyor olduğumu göz önünde bulundurursak bu biraz tuhaf kaçabilirdi, ama onların orada olması bana yalnız olmadığımı hissettirdi. Bel-ki insanlar bana çürük yumurta falan atmaya kalkarlarsa ar-kamda olurlardı.

Hani soğuk bir havuza atlamak üzereyken hissettiğiniz duygu var ya? Suyun dondurucu olduğunu bilirsiniz ama nefesinizi tutup bununla yüzleşmek zorundasınızdır. Tam at-lamak üzereyken kalbiniz hızlanır ve sonra farkına bile vara-madan dizlerinizi kırıp bilinçli veya bilinçsiz atlayıverirsiniz. Dairenin ortasına doğru ilk adımımı attığımda aynen öyle hissettim. Küçük bir adımdı ama bedenim bunu tarafımdan onay olarak algılayıp daha ben farkına varamadan heykelin yolunu yarılamıştım bile. Bedenim planlandığı gibi ilerleme-ye devam ederken beynim çığlıklar atarak geri çekilip henüz zamanım varken oradan gitmemi söylüyordu.

Kalabalık fısıldaşmaya ve bağrıışmaya başladı, ama konuşmalar arka plan seslerinden başka bir şey değildi. Ben heykele yaklaştıkça diğer yüzler bulanıklaştı. Heykel beni sessizlikle karşıladı ve girişı geçip içeriye adım attım.

Arkama dönüp Sammy'ye baktım, başparmaklarını havaya kaldırdı, sonra sıkıca gözlerimi kapattım. Tekrar aradığımda hiç kimseyi görmeden kalabalığa baktım. Farklı renkler ve giysilerden oluşan bir bulanıklık halindeydiler. Parmaklarım gömleğimin üzerinde duran küçük madalyonu kavradı. Bitpazarını ve öpüşmemizi ayıplayan yaşlı kadınları düşünerek parmaklarımla altın kalbi yokladım.

Kalbimin boğazımda attığını hissediyordum. Her atış, yaklaşan kıyametimin habercisi gibiydi. Güm. Gelmeyecek. Güm. Muhtemelen MIT'de bile değil. Güm. Ya kız arkadaşı varsa? Güm.

Kendine güvenen bir sesin, "Sanırım mektubunda bahsettiğin kişi benim," dediğini duydum. Midem yerinden oynadı ve kafamı çevirdiğimde birkaç adım önümde duran bir yabancıyla karşılaştım. Uzun boylu ve zayıftı; Converse giyiyor, modaıya uygun gözlükler takıyordu. Ama kesinlikle Beck değildi.

Sarsakça, "Ee," diye geveledim. Beck'ten başka biri gelirse ne olacağını hiç düşünmemiştim. "Şaka mı yapıyorsun?"

Yüzüne bir tebessüm yayıldı. "Söylemeye çalıştığım şu: eğer seninki gelmezse, yerini almaktan büyük mutluluk duyarım."

Vay canına. Önerisini algılayamadım bile, çünkü saniyeler içinde bir sürü çocuk öne çıkıp kendilerini bana sunmaya başladılar. Hepsi de bir parça ilgi istiyorlardı. Tekliflerinde ciddi olduklarını düşünmek biraz iddialıca olabilir, ama yirmi yaş beyinlerinde bundan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Öne çıkarak dişi nüfusun dikkatini çekip takdirini kazanmak istemelerinin sebebi, daha sonra yurttaki akşam yemeği yerken bununla övünmek istemeleriydi.

Onlara gülümsemeye çalıştım ama fazla gergindim. Aşırı bir ilgi vardı ve kaçıp gitmemek için ellerimi yumruk yapmıştım.

“Vazgeçemezsin. Ben o çocuk olurum,” diye seslendi kalabalığın içinden biri.

İyi niyetliydim, ama tatlı şakaları bana tek bir şeyi anlatıyordu. Saat altıyı geçiyordu ve Beck gelmemişti. Bu yüzden öne çıkıyorlardı. O çocuklar bana acınası bir şekilde yardım etmeye çalışıyorlardı. Orada aniden oluşan sıkışıklığı gidermeye çalışarak avuç içimle göğsümü sıvazladım. Kalbimin sıkıştığını hissediyordum ve art arda hızla gözlerimi kırptırdım. Ellerim iki yanıma düştü ve heykelden dışarıya adım attım.

Notu görmemişti. Ya da gördüyse bile gelmeyecekti. Herkes acıyarak bana bakıyordu. Onların acımasını istemiyordum. Ben Beck’in hâlâ MIT’de olmasını istiyordum. Kaderin bir kez olsun benden yana olmasını istiyordum. Geçen yılın acılarını silmek istiyordum. Ama istediğim her şeyi elde edemezdim. Kendi hayallerinin peşinden gidebilmesi için Beck’ten ayrılmıştım ve bu böyle bitmeliydi.

Bitmişti.

Bakışlarımı kaldırıp kalabalığın içinden seçkin profesörü bulmaya çalıştım. Sadece bir dakika sürdü; kalabalığın içinde yirmi beş yaşın üzerinde olan tek o vardı. Gözlerimiz buluştu ve bana sorun olmadığını söylercesine omuz silkti. Ağlamamak için dudağımı ısırdım. Sanki profesörü ve Sammy’yi yüzüstü bırakmışım gibi hissediyordum.

Saniyeler dakikalara döndü ve insanlar gösterinin bittiğini fark etmeye başladılar. Bazıları hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama çoğu o kadar da önemsemiş görünmüyordu. Bu,

onlar için bir televizyon gösterisi gibi bir şeydi. Yanıma eğlenmek için gelen çocuklar omzumu pırpırlayıp arkadaşlarının yanına gittiler. Her biri yanıma geldiği kadar çabuk ortadan kaybolmuştu. Converse giyen çocuk hemen gitmedi. Sanırım diğerlerinin aksine o, teklifinde ciddiydi ve bunun için ona minnettardım. O olmasaydı çoktan taş zemine kıvrılmış olur-
dum, ama ben, ondan sadece birkaç adım uzakta ağırlığımı tek bacağıma vermiş halde dikiliyordum. Bu da bir şeydi.

Zoraki bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” dedim. Kendimi zorlanmış hissetmiştim ve o da bunu anlamıştı.

“Evet, ben gerçekten...”

Bakışlarım taş zeminde Converse’lerinin durduğu yere inince sesi zayıfladı. Sol ayağının hemen altında beyaz tebeşirle çizilmiş bir ok işareti vardı. Onun birkaç metre ilerisinde bir başkasını gördüm. Heykelden uzağa doğru gidiyorlardı.

Tanrım, bu *olamaz*.

Bir an bile düşünmeden okları takip ederek kalabalığı yardım. Çoğu beni takip etti, ama ben bakışlarımı yerden kaldırmadan hızımı artırdım. Oklar beni heykelin etrafında dolaştırıp kampüs kütüphanesinin önünden geçti. Ayak trafiğinin yoğunluğu yüzünden bazı oklar tamamen silinmişti, ama ben köşeyi dönüp geniş bir bahçeye gelinceye kadar noktaları birleştirmeye devam ettim. Bahçe, öğrenci yurtlarının ortasındaydı ama o sırada koskoca bahçeyi sadece bir kişi işgal ediyordu.

Gördüğüm ilk şey güneş ışığında parlayan ve her zamanki gibi kulak çevresinde kıvrırcıklaşan kahverengi saçlarıydı. Ellerimle ağzımı kapattım ve dünya sürünme hızında dönmeye başladı. Bir anlığına orada öylece donakaldık, ama sonra biri hafifçe arkamdan itekleyince devam etmem gerektiğini fark ettim. Derin bir nefes alıp çimlere doğru adım attım. Birbi-

rimizden birkaç yüz metre uzaktaydık, ama beni yarı yolda karşılamak üzere o da yürümeye başladı.

Koyu renk kirpiklerin çevrelediği yeşil hareli ela gözlerini seçebilecek kadar birbirimize yaklaştığımızda nefesim tutuldu. Kusursuz yüz hatları, kendinden emin havası, gamzeli gülüşü. Her şey yerli yerindeydi, aynen son bir yıldır her gün hayal ettiğim gibi. Birbirimize bir adım mesafede durduğumuzda dudaklarımdan, kendiliğinden gelen bir kahkaha kaçtı.

Kendi kendini bunun gerçekten ben olduğuma ikna edencesine başını salladı.

Bu, benim Beck'imdi, aynı onu bıraktığım zamanki gibi.

Gözleri şaşkınlığını ele veriyordu ve ben, gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Onu gülümseyerek orada hazır görmek. Binlerce insanın arasında bile, sadece onun dünyamı renklere boyayabileceğini bilmek.

Konuştuğunda, çok heyecanlı olduğunu sesinden anladım. Sesi gergin bir tondaydı ve bakışları nereye konsantre olacağını bilemiyormuş gibi yüzümde dolaşıyordu.

“Ben seni asla terk etmemiş olması gereken çocuğum ve sen de beni daha erken bulmuş olması gereken kızsın.” Daha şiddetli ağlamaya başladığımda ellerimle ağzımı kapattım. Gözyaşlarım sevimli bile değildiler, çirkin ve kontrol edilemez şekilde mutluydular. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi toparlayamıyordum.

Uzanıp ellerini enseme koydu, tam bütün tüylerimi ürperten noktayı tutmuştu. Öne doğru bir adım atarak ellerimi sert göğsüne yasladım. O da kendini bana doğru bastırdı.

“Seni o cenaze evine girerken neden takip ettim, biliyor musun?”

Başımı yana eğip dün gibi hatırladığım ilk karşılaşmamı-

zı düşündüm. Küçük bir tebessümle, “Beni içinden gelen bir dürtüye kulak vererek takip ettiğini söylemiştin,” dedim.

“Bu doğru, ama daha fazlası var.” Ellerini kollarımdan aşağıya kaydırıp kendininkilerle kenetledi. “Yolun karşısında arabamı benzin istasyonuna park ediyordum ve senin arabandan indiğini gördüm. Sen dükkâna doğru giderken yarı yolda durana kadar pek aldırış etmedim. Yıllarca hapiste kaldıktan sonra ilk kez gün ışığına çıkan biri gibi başını güneşe doğru eğdin ve gözlerini kapattın. Bu hareketin çok garip görünmüştü. Hiç kimse durup da hayatı böylesine minnetle karşılamaz; ama sen yaptın. Yolun karşısında olmama rağmen gülümseyişini görebiliyordum ve gözlerimi senden almadım. Tam o anda caddeyi geçip seninle tanışmadığım bir hayatı sürdürmekle kesinlikle ilgilenmediğimi fark ettim.”

Yanaklarımdaki yaşları silip toparlanabilmek için kaşlarımı çattım. Hayatımda ilk kez kendimi tamamiyle özgür hissettiğim andan bahsediyordu. Küçük macerama başlamak için ilk adımımı attığım andan.

Söyledikleri yüzünden özürüm boğazımda düğümlendi.

“Seni kendimden zorla uzaklaştırdığım için özür dilerim,” diye geveledim.

“Abby...”

“Senin için iyileşmeliydim. Kendim için.” Pamuklu gömleğinin üzerinde duran ellerime baktım. Benimkiyle aynı tempoda atan kalbini hissedebilmek hoşuma gidiyordu. “Hayatımla ilgili önemli kararlar vermem gerekiyor.” Onunla konuşmak istediğim çok şey vardı.

Başıyla onayladı ve onun bu hareketi gözlerimi tekrar kaldırıp gözlerine bakmama yol açtı. Konuşmaya başladığında ağzının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. “İlanının başlığını sevdim.”

Yüzümü göğsüne bastırıp aylar aylar önce şişelemek isteğim kokusunu iyice içime çekerek güldüm. “Okullar arası yarışma takımına girebilecek kadar mı?” Yüzüm göğsündeyken gülümsedim.

Ellerini kaldırıp saçlarımı yüzümden çekti ve sonra şakaklarımın üzerine koydu. Ona bakabileceğim şekilde başımı nazikçe geriye doğru eğdi.

“Bu kadar insanın önünde beni sevdiğini söyleyemeyecek kadar korkak olduğun için mi şu an espri yapıyorsun?” diye sordu, özgüvenli tebessümü bal kadar pürüzsüzdü.

Bunu ona söylemek istedim. Ama ona anlatmam gereken ve daha fazla bekleyemeyeceğim çok şey vardı. “Yazar olmak istiyorum. Boston Üniversitesi’ne kabul edildim.”

Ağzı açık kaldı. Özgüveni, inanmazlıkla gülümserken kayboldu, kaşlarını çatı. Anlamaya çalışırken başını yana eğip derin bir nefes verdi. “Boston’da mı kalıyorsun? Burada mı yani?” Yeri işaret ediyordu, şaşkınlığına güldüm. Ama sanırım ben de tam olarak öyle hissediyordum.

Titrek bir nefes alırken, “Senin için geldim,” dedim. “Seni seviyorum, Beck... kendi hayallerimi seninle birlikte yaşayabilmem için senin de kendi hayallerini yaşamana ihtiyacım vardı.”

Çenesi kasıldı ve ağzını kapalı tutmaya çalıştığını anladım. Saçlarımın arasındaki eli titredi ve ben kollarımı kaldırıp parmaklarımı onun koluna doladım.

“Ben de seni seviyorum.”

Ve sonra, her zaman olduğu gibi en beklemediğim anda beni öptü. Biraz öne doğru eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Uzun bir süredir içimize gömdüğümüz bütün duyguları gün yüzüne çıkartan bir öpücükle nefesimi kesti. Benim ellerim onun ensesine dolandı, onun kolları belimde

bizi birbirimize bastırarak şekilde sıkıldı. Orada birbirimize dolanmış vaziyette bütün gün durabilirdik, ama diğer öğren-cilerin neşeyle bağırışp bizi alkışladıklarını duydum.

Beck, gülererek benden ayrıldı ve etrafımıza bakıp maç ka-zanan bir dövüşçüyümüşüm gibi elimi havaya kaldırdı. Biraz öne eğilip selam verince bağırışlar ve alkışlar arttı. Ben hem gülüyordum, hem ağlıyordum. Yüzüm kıpkırmızıydı ve duy-gularımı bastırmaya çalışıyordum, ama bu imkânsızdı.

Beck kulağıma fısıldayarak, “Hadi gidelim buradan,” dedi ve ben başımı kaldırıp gözlerine baktım. Durumumuzun yer-çekimini henüz tam sindirememiştim. Bu, duru bir rüya gi-biydi. Onun gerçek olduğuna inanmam gerekiyordu ki, uyan-mak zorunda kalmayayım.

Sammy’yi görmek için etrafıma baktım. “Oda arkadaşım burada. Boston’a daha bugün geldi ve buradan onsuz ay-rılmak istemiyorum.” Bahçenin kenarında tek başına dikili-yordu, bana gülümsüyordu, ama belli ki kendini pek rahat hissetmiyordu. Onu tek başına bırakmak istemedim. Ondaki bir şey kendimi ona çok yakın hissetmemi sağlıyordu. Belki ikimiz de utangaç vejetaryenlerdik, ama Caroline’ın benimle ilgilendiği gibi, benim de onunla ilgilenmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Beck, bakışlarımı takip edip başıyla onayladı. “Sorun de-ğil. Onunla birlikte yurda kadar yürüebiliriz ve sonra da bel-ki bir yere gideriz, sadece sen ve ben?”

Onunla tekrar baş başa kalma fikriyle omuriliğimden aş-a-ğıya bir ürperti indi.

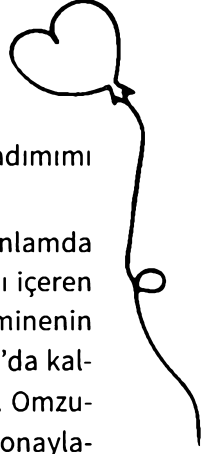
Uzanıp elimi tuttu, ama oradan ayrılmadan hemen önce profesöre son bir kez bakmak için döndüm. Okları takip eder-ken onun izini kaybetmişim, ama ona bir teşekkür borçlu olduğumu hissediyordum. O zamana kadar kalabalığın çoğu

R. S. Grey

gitmişti, ama onu bahçeden biraz uzakta bir meşe ağacına yaslanmış halde buldum.

Gülümseyip hafifçe el salladım. Başıyla küçük bir onaylama hareketi yapıp diğer tarafa yöneldi.

Otuz Birinci Bölüm

Beck'in tek yatak odalı stüdyo tipi dairesine eşikten adımımı atarken, "Evim dediğin yer burası mı?" diye sordum.

Elini dağınık saçlarından geçirip başını olumlu anlamda salladı. Tam da Beck'in değişik zevklerinin karışımını içeren küçük ve sıcak bir yerdi. Boyanmış tuğladan bir şöminenin üzerinde eski bir Teksas bayrağı asılıydı. Bana Marfa'da kaldığımız Kızılderili çadırındaki bayrağı hatırlatıyordu. Omzumun üzerinden bakıp onu işaret ettim. Beck başıyla onaylayıp ellerini arka ceplerine soktu, ama herhangi bir açıklama yapmadı. Bayrağı gezimizden sonra mı aldığını merak ettim.

Evi pırıl pırıl değildi, sonuçta Beck, bir üniversite öğrencisiydi, ama yatağı düzeltilmişti ve evyede hiç bulaşık yoktu, benden bu konuda takdir kazandı.

Arkamdan yaklaşıp ellerini belime dolayarak, "Teftişi geçti mi?" diye sordu.

Gözlerimi kırıştıtarak kapattım ve başımı geriye doğru düşürüp Beck'in göğsüne yasladım. Evet der gibi bir şeyler geveledim ve ayrıntılara girmekle uğraşmadım.

Beni yüzüne bakabileceğim şekilde döndürüp, "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," dedi. Birkaç dakika öncesine kadar yanımızda olan Sammy, tampon görevi gör-

müştü. Yanımızda o varken birbirimize saldıramamıştık, ama şimdi? Şimdi bütün bahisler kapanmıştı.

Beck alçak sesle, “Bir başkasıyla yattın mı? Biriyle çıktın mı?” diye sordu.

Ne garip bir durum. Sanki son bir yıldır düşüncelerimi Beck’ten başka biri meşgul edebilirmiş gibi. Bir başkasına yer yoktu.

Başımı iki yana sallayıp, “Hayır,” diye cevap verdim.

İç geçirdiğini duydum, ama şimdi de ben merak etmiştim. “Sen?” diye sordum.

Kendi kendime eğer evet derse bunun sorun olmayacağını söyledim. Bunun bizim Ross ve Rachel anımız olmasına izin veremezdim. Birlikte değildik ve kıskançlık duygusuyla sonra baş edebilirdim.

“Neredeyse oluyordu,” diye cevap verdi. “Boston’a yeni döndüğüm zamandı ve sana beni uzaklaştırdığın için çok kızgındım. Bir partiye gidip sarhoş oldum. Bir kızla anlaştım ve birlikte yukarıya çıktık...”

Ellerimi göğsüne bastırıp, “Dur,” dedim. “Eğer sevişmediyseniz detayları duymama gerek yok. Tanrım, bir kız arkadaşının olmasından çok korkmuştum. Dünkü ilanları yapıştırırken tek düşünebildiğim, eğer âşık olduğun bir kız arkadaşın varsa bunu öğrendiğimde ne yapacağımdı.”

Gülüp başını olumsuz anlamda salladı. “Mümkün değil.”

Yanaklarım kızardı ve mutfağa göz atmak için döndüm. Benim etrafta gezinmemi izleyerek mesafesini korudu. Kahve makinesine ve havlusuna dokundum. Zombi tuzluk takımı ocağının üzerinde duruyordu. Hayatının detaylarını sindirmeye çalışıyordum. Günde kaç fincan kahve içtiğini bilmek

istiyordum. Kahvaltıda ne yemeyi tercih ettiğini bilmek istiyordum. Belki artık bu detayları öğrenme fırsatımız olacaktı.

Yüzümü ona dönüp mutfak tezgâhının üzerine oturdum.

“Yazdığım ilanı ne zaman gördün?” diye sordum, planımın nasıl işe yaradığını öğrenmek istiyordum.

Olayları düşünürken gözleri dans etti. “Dün birkaç okul ihtiyacı için çıktığımda kampüsün her yanında ilanları görmüştüm. Ama bugün yemekhanede öğlen yemeği yemek için bir masaya oturuncaya kadar okumamıştım. Sanırım öğrenciler birkaç tanesini masaların üzerine bırakmışlardı, çünkü sandviçimden bir ısırık alırken başımı eğince ilanın başlığı dikkatimi çekti. Başta inanamadım; gözlerimin bana oyun oynadığını sandım.”

Mutfak tezgâhında otururken kendimi ağırlıksız gibi hissettim. Sesinde şaşkınlığın, sevincin ve aşkın ipuçları vardı.

Sonra bir anda konuyu benim üzerime çevirdi. Kollarını kavuşturup beni dikkatle inceleyerek, “Sağlığın nasıl? Kalbin iyi mi?” diye sordu.

“Kalbim artık iyi, Beck. Aynı hastanede aynı dozda ilaçlarla on bir ay kaldım. Bağışıklık sistemim ilaçlarımı kullandığım sürece olabildiğince iyi. Çok kolay olmayacak, ama burada benim için bir kalp uzmanı ayarladık ve bu benim birinci önceliğim. Aslında yarın kendisiyle bir randevum var.”

Derin bir nefes alırken gözlerini kapatıp başıyla onayladı. Son bir yıldır sağlığımdan mı endişelenmişti?

“Bu, artık benim de birinci önceliğim. Eğer izin verirsen yarın seni doktoruna ben götürürüm.” Gözlerini kırıpıştırarak tekrar açtı. Her zamanki eladan bir ton koyuydular. Mutfakta ilerleyip tezgâha, yanıma doğru gelirken bakışlarını benden ayırmadı. Elleri dizlerimden yukarıya, uyluklarıma doğru sürüklendi. Başparmağı kot pantolonumun iç dikişi boyunca ilerledi.

Gözlerimi üzerimde gezen parmaklarından alamayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Nazik bir çekişle, bacaklarımın arasına girip bana daha da yakınlaşabilmek için uyluklarımı birbirinden ayırdı. Kalçalarım tezgâhın hemen kenarında duruyordu, bu yüzden bir adım daha yaklaşıncâ bedenlerimiz birbirine yapıştı.

“Bu çok hoşuma gider. Sonra da belki Sammy, öğlen yemeği falan ister mi diye bakabiliriz,” diye umutla sordum.

“Kulağa iyi geliyor. Arkadaşım James okul için şehre yeni geldi, onu da davet edebilirim,” diye cevap verdi. Hâlâ parmaklarını konsantre olmamı gittikçe zorlaştırarak kotumun iç dikişlerinde gezdiriyordu. Elleri kotumdan yukarıya tırmanıp kotun çıplak tenimde bittiği kenarda gezindi. Midem ters döndü ve tepki olarak tenimin ısındığını hissettim. Dokunuşu o gittiğinden beri hissetmediğim şekilde içimi ısıtıyordu.

Nazikçe kotumun düğmelerini açarken, “Geceyi benimle geçir,” diye mırıldandı. O noktada bana dokunuşunu engelleyecek hiçbir şeyi algılayamayacak haldeydim. Eğer durmayacağı anlamına geliyorsa, geceyi dışarıda, yerde yatarak bile geçirebilirdim.

“Tamam, ama uyumak yok,” diye sııttım.

Kıkırdayıp ellerini, dudaklarımı kendisine doğru eğebilmek için yanaklarımın iki yanına koydu.

“Tamam, uyumak yok, Abby Mae.”

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Eski Abby’nin ve Beck’ten hemen önceki Abby’nin görüntüleri gözümün önünden geçti ve zihnimde derin bir farkındalık oluştu.

Geçtiğimiz birkaç yılda hayatımda birkaç keskin dönüm noktası olmuştu. Kendimi sonuma hazırlamıştım ve hayatın bana sağlamaya kararlı olduğu ani sonla uzlaşmıştım.

Sonra biopleyicim öttü.

Eski bir teknoloji ürünü, bir organ bağışçısı bulunduğunu söyleyerek başucu komodininin üzerinde titreşti.

Bir anda yaşanacak kocaman bir hayatım oldu ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Boston'da, üniversitede olmak gerçek ötesi bir duyguydu. Bana ikinci bir şans verilmişti. Hayaller kurup onları gerçekleştirebileceğim bir ikinci şans. Hatalar yapıp onları düzeltmeye çalışabileceğim bir şans.

Ama bu hep böyle olmamıştı. Nakil ameliyatımın yapıldığı ilk zamanlar, her dönüm noktasında ağırlığını hissettiğim yoğun bir baskı oluşturmıştı. Bu kalbe değer olduğumu ispatlamak için her ânı sonuna kadar yaşamak zorundaymışım gibi hissetmişim. Eğer en iyisi, en çok yaşayanı, en yüksek sesle bağıranı ben olmazsam, Colby'nin kalbinin hakkını veremeyecekmişim gibi hissediyordum.

Etrafımdaki herkes için yaşıyordum. Caroline, Colby, anem ve babam. Verdiğim kararlar doğru olmazsa diye korkumdan nefes bile alamaz hale gelmişim.

Başımın etini yiyen soruları göz ardı edemiyordum:

Bazılarının hayatı diğerlerinininkinden daha mı kıymetli? Dünya, Colby'nin hayatını alıp bana hayat verirken çok şey kaybetmiş miydi?

Değer, sadece insanların etraflarındaki dünya üzerinde bıraktıkları etkiyle doğru orantılı mıdır? Ölünce arkamızda kaç arkadaşımızı bırakırız?

Bir yıl önce bu soruların cevaplarını düşünmüştüm. Ama şimdi hiç kimsenin bir başkasının hayatının değerini yargılayacak kapasitede olmadığını anlıyordum.

Hepimizin değer yargıları farklıydı ve hayat değişim tablosunu *kasten* yaratmıştı.

Cevabı bilmemiz gerekmiyordu.

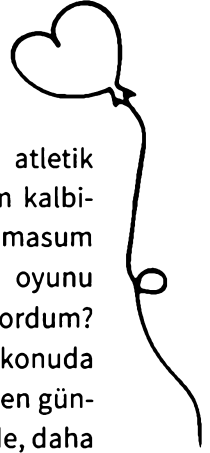
Artık Colby veya Caroline için yaşayamazdım.

Gerçek şu ki, bana bir kalp verilmişti. Herkese verilmeyen bir şans bana verilmişti ve bunu nasıl kullanacağıma *kendim* karar vermek zorundaydım. Başkalarının nasıl düşündüğüne göre değil.

Böylece, sonunda korkularımdan ve endişelerimden kurtuldum ve birdenbire hayat cam gibi berraklaştı. Yazmak istiyordum. Günlüğümdekilere benzer hikâyeler yaratmak istiyordum. Beck'le birlikte olmak, her sabah uyandığımda yara izi olan göğsümün altındaki kalbin atmakta olduğuna minnet duymak istiyordum.

Otuz İkinci Bölüm

Beck

Nihayet döndüğüne inanamıyordum. Tuhaf, güzel, atletik olmayan ve ben onunkini çalmaya çalışırken benim kalbi mi çalan kız. Tezgâhıma tünemiş halde son derece masum görünüyordu. Ondan uzak duramıyordum. Bir ara oyunu soğukkanlı oynamayı düşündüm, ama kimi kandırıyordum? Geçen yıl gitmemi söyleyerek tekmeyi basmıştı. Bu konuda onunla bir hafta kadar savaşıyordum ve gitmem gereken günden bir gün önce konuyu tekrar gündeme getirdiğinde, daha fazla direnemedim. Bir erkeğin egosu sadece bir yere kadar kaldırabilir ve Abby, küçük çerçevesinin altından benim ego-mu öyle bir vurmuştu ki, sanki içim dışım bir olmuştu.

Kim bilir? Belki de öyleydin.

Onun yanındayken elimden bir şey gelmiyor.

Ellerim zayıf karnında gezerken adaçayı yeşili gözleri arzuyla yüzdü. Gömleğini başının üzerinden çıkarıp arkama, mutfağın zeminine fırlattım. Duymadığımı zannettiği seksi bir inilti, her hareketimi ne kadar onayladığını gösteriyordu.

“Abby...”

Bir adım gerileyip bir dakikalığına ona baktım, pembe bir sutyenin altına saklanmış göğüslerini inceledim. Biraz eğilip göğsüne daha iyi bakabilmek için saçlarını omuzlarının arkasına doğru ittirdim. Güzel bir şekilde mükemmel olmayan yara izi, onunla son kez birlikte olma şansını elde ettiğim zamanki yerinde duruyordu. Parmaklarımı ve dudaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdirdim, oradan göğüs kafesinin ortasına doğru, sonra da masum seksiliğinin bir göstergesi olan yara izinin etrafında dolaştırdım. Abby'yle ilgili olan asıl şey buydu. Bana ne yaptığının farkında değildi. Ked'lerinin ve komşu kızı stiline kendisini koruduğunu sanıyordu, ama aslında bu özelliği beni daha da cezbediyordu.

Başka kimsenin göremeyeceği yanlarını görmek için çıldırıyordum.

Dudaklarımı, yara izinin hemen üzerindeki göğsünün çıkıntısına bastırduğimde, "Seni çok özledim," diye mırıldandı. Sözleri, başka kimsenin yapamayacağı şekilde beni çözebilirdi. Onun burada, sağlıklı ve mutlu olduğunu bilmek... bu fikri geriye itip onu kendime çektim. Dudaklarını benimkine bastırırken elim saçlarını kavradı. Aramızda kalan bir sürü katman vardı. Ben onun sutyenini çözerken o da benim gömleğime asılıyordu. Ona hemen şimdi ihtiyacım vardı. Hareketlerimiz acil ve aceleydi. Tırnaklar eti deliyor, eller kıyafetleri soyuyordu. Hızla nefes alıyordu ve göğsünün hızlı bir tempoyla yükselip alçaldığını görebiliyordum.

Bir elimle gömleğimi çıkartırken boştaki kolumu gömlekten kurtulur kurtulmaz ona sardım. Kollarımda küçük kaalıyordu, ama tam hatırladığım gibi hissettiriyordu.

Ağzını oynatırken dudakları kulağımın etrafında dans ederek, "Beck, tezgâhın üzerinde olmaz," diye mırıldandı. "Sanki kalçama falan bir bıçak saplanacakmış gibi hissediyordum."

yorum.” Cümlesi önce şehvetli başlamıştı, ama sonuna doğru kendimi tutamayıp güldüm. İkimiz de histeriyle güldük, sonra onu kucaklayıp keskin aletlerden uzaklaştırdım.

“Sen seç: yatak ya da şilte.” Dudaklarımız birbirine yapıştı ve ağzıma doğru gülümsediğini hissettim.

“Sen şilteyi seçerdin.”

Başımı, onu görebileceğim kadar geriye eğdim.

Gülüşü hâlâ oradaydı, aynı, yemekhanenin masasındaki ilanı gördüğümünden beri benim gülüşümün de hep orada olduğu gibi. İlişkimizin bittiği gerçeğini kabullenmiştim. Beni bir yaz eğlencesi, kendisini o birkaç hafta boyunca saran üzüntüyü unutturacak bir çocuk olarak gördüğünü düşünmüştüm.

Beni düşüncelerimden çekip çıkararak, “Duvara ne dersin?” diye sordu. Sözleri, cazibesini artıracak şekilde sessiz ve belirsizdi.

Bacaklarım ikimizi geriye doğru taşımaya başladı. “Hani şu ilk seferimizde yapmak üzere olduğumuz gibi mi?” diye sordum. Onu duvara yaslayıp bacakları etrafıma dolanmış halde mükemmel bir şekilde denk gelebileceğimiz bir açıyla tuttum. Onda bir ılıkılık vardı, kazanmanız gereken türden bir ılıkılık. Öyle bir tür sıcaklıktı ki bu, derinizi, ona yakın olmanın, onun içine gömülmenin ne demek olduğunu bir ömür boyu hatırlamanıza yetecek şekilde dağlardı.

Adaçayı yeşili gözleri şehvetle buğulanırken, “Ya da Marfa’daki gibi,” diye belirtti. Gözlerimi inci beyazı teninde gezdirdim. Son derece yumuşak ve uyarılma yüzünden heyecanlıydı, duvara karşı sevişmenin cazibesi yatakta uzun uzadıya sevişmekten daha mı iyi, karar vermek çok zordu. Belki daha sonra da bunu yapardık.

Çenesinin altını ve boynunu öperken, “Beni sevdiğini söy-

le, Abby,” diye istekte bulundum. Tenini dudaklarıma daha fazla bastırarak sırtını yay gibi gerip duvardan uzaklaştırdı. Ağzım madalyonunun zincirini bulduğunda bitpazarını hatırlayarak gülümsedim.

“Beck,” diye cevap vermeye başladı, ama ellerimden birini kalçasından, madalyonu açmak için çektim. İçindeki eski çiftin fotoğraflarını değiştirip değiştirmedigini merak ediyordum. Minik kilidi açmak zordu, ama Abby, acele ettirmedi. Ben hafif boyalı metali açarken onun göğsü elimin altında inip kalkıyordu.

Vücudum hareketsiz kaldı.

İki tarafa sıkıştırılmış kâğıt parçaları vardı. Birisinin üzerinde küçük ve elyazısıyla benim adım yazılıydı. Diğerinde küçük bir Teksas haritası vardı, bazı özel bölgelerin üzerine küçük kalpler kondurulmuştu. Kalpler ince kırmızı bir çizgiyle birleştirilmişti. Çok küçük olduğu için görmek zordu, ama iyice yaklaştırdıncaya neye baktığımı anladım ve sıırttım.

Her bir kalp bir yıl önce gittiğimiz şehirlerin üzerindeydi.

Gezimizi haritalandırmış ve bunu kalbinin üzerindeki madalyonda taşımıştı. Eliyle parmaklarımı kavradı ve lekeli madalyonu kavrayışımı sıkılaştırdı. “Seni bu kalple seviyorum.” Başını öne eğip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sonra elini yara izine götürüp altında çarpan kalbini işaret etti. “*Ve bu kalple.*”

Teşekkürler

Koşulsuz şartsız tüm desteği için aileme.

Anne, sen benim ilk tur beta okuyucumsun ve senin onay mührün olmaksızın kitaplarım asla tamam olmazdı. Herkes-ten önce sen, Beck ve Abby'nin hikâyesine inandın.

Lance, bütün desteğin için teşekkür ederim. Bu hikâye-yi okuduğun ve düzeltmeler yaptığın için teşekkür ederim. Kitaptaki karakterlerin hayat bulmasını sağladın ve Beck'te biraz senin kişiliğinden esintiler var.

Bütün beta okuyucularıma teşekkürler: TK Rapp, Stacey Lynn, Brittany C. Cherry, Jennifer Beach ve Cassidy Cayman. Geri dönüşleriniz harikaydı ve benim için gerçekten son de-rece değerliydi!

Taylor K.'s Editing Services'teki harika editörlerime teşekkürler. Sizin teşvikleriniz olmasa bu kitap asla yayımlanmazdı, ha-ha.

Benimle aynı işi yapan bağımsız yazarlara teşekkür ederim (Yazar Destek 101 & Yazı Kulübü'ndekiler). Sizin yardımlarınız olmasaydı yazacak enerjiyi bulamazdım sanırım, hanımlar. Bu çılgın dünyada bir topluluk hissi yarattığınız ve bana destek sağladığınız için teşekkür ederim.

Düzeltilme okuması sihri için Gabby'ye teşekkür ederim.

Bu kitabın ARC baskısını kabul edip Abby ve Beck'e bir şans tanıyan herkese teşekkür ederim.

Bütün harika blogger'lara, bu kitabın okuyucuların eline ulaşması için zorlamaları sebebiyle teşekkür ederim. Bunu siz olmadan başaramazdım, çocuklar.

